RENÉE SHANN

Murmurul valurilor

ALCRIS

Traducerea si adaptarea în limba română de
CECILIAIONESCU

Capitolul 1

Pe fundalul întunecat al clădirilor din port, siluetele se micşorau treptat, strigătele de adio deveneau mai slabe. Pacheboul "Vulcania" se îndepărta de chei. Pentru majoritatea călătorilor, o manevră de plecare printre atâtea altele. Pentru unii, o clipă decisivă din viață, un pas în viitorul necunoscut.

Christie Irvine se prinsese de balustradă, cu ochii ațintiți cu fascinație asupra apei negre care se extindea iară încetare la picioarele sale, presărată cu gunoaie greu de definit, dominată de zidul gros al cheiului.

Brusc, îşi îndreptă din nou privirea spre mulțimea de pe chei, străduindu-se să distingă siluetele familiei sale. în sfârşit, în mijlocul tuturor acestor forme reduse la dimensiuni de păpuşi, recunoscu cu un oftat de uşurare eşarfa galbenă a mamei sale, impermeabilul roşu-aprins al surorii sale June. Ridică brațul şi agită mâna din toate puterile, ca şi când acest gest o lega încă de ele. Dar curând, burnița făcu să dispară totul într-o masă anonimă. Micul punct roşu, minuscula pată galbenă, deveniseră invizibile.

Strigătele melancolice ale pescăruşilor deveneau din ce în ce mai insistente. Un remorcher scoase o lugubră tânguire de sirenă. în jurul lui Christie, pasagerii se întorceau unul după altul pentru a ajunge la căldura şi confortul pachebotului. De acum, totul se terminase. Plecase.

Nu mai putea face cale-ntoarsă.

Rămase mult timp acolo, cu coatele rezemate de balustradă, pierdută în gânduri, iară să remarce frigul pătrunzător care o cuprindea, iară măcar să vadă că era aproape singură pe punte. Nu se gândea decât la familia sa. în acea clipă, probabil se întorceau la maşină şi vorbeau despre ea. Mama trebuia să fie îngrijorată, să se gândească la prima scrisoare pe care Christie promisese s-o scrie. Ca întotdeauna practică, June se străduia probabil să încurajeze pe toată lumea, să le dea acea încredere pe care Christie însăşi fusese incapabilă s-o simuleze, în ciuda siguranței de fațadă....

Oare tocmai făcuse cea mai mare nebunie din viața sa? Era într-adevăr totul aşa cum credea ea că este? Hotărârea sa nu fusese dictată pur şi simplu de inconştiența tinereții? Sau nu fusese decât despărțirea de Stephen singurul motiv al plecării sale grăbite, ca o fugă? Ar fi plecat dacă s-ar fi împăcat? Dacă s-ar fi căsătorit, cum era prevăzut, ar fi ascultat în cinstea unchiului Noll, chemării acelei scrisori care îi căzuse pe neaşteptate din cer?

Greu, imposibil de spus... Crezuse că-şi îngropase visurile confuze ale copilăriei sub realitățile rezonabile ale vieții, voise să-şi domine setea de aventură, gestul irațional de plecare, de necunoscut. Dar aceste instincte fuseseră trezite din nou, şi mai puternice, pentru că fuseseră atât de profund îndepărtate, odată cu sosirea scrisorii şi cu orizonturile pe care i le deschidea. Căsătoria cu
Stephen, căsătorie foarte scurtă, cu siguranță, n-ar fi fost suficientă să-i

domolească vreodată această sete....

Cu un frison, Christie reveni cu picioarele pe pământ. Era frig. Si o uitase pe doamna Allen! încă un semn al destinului, sosirea neaşteptată a doamnei Allen. Fără ea, ar fi îndrăznit oare să facă pasul hotărâtor, să plece la celălalt capăt al lumii? întristată că o neglijase atât de mult timp, Christie se smulse din gânduri şi traversă puntea superioară în grabă pentru a se repezi pe scara care cobora pe puntea B.

Fu uşurată s-o găsească pe bătrâna doamnă aşezată liniştită în cabină, la masă, în fața ceaiului. La zgomotul uşii, întoarse capul:

- Tu ești, Christie? întrebă cu o voce calmă. Pe vremea asta, probabil eşti înghețată.

- Ba nu, mă simt foarte bine. îmi pare rău că v-am părăsit atât de mult timp.

Christie străbătu cabina din doi paşi şi verifică dacă tava era bine pusă pe măsuță şi dacă bătrâna doamnă nu riscă să se frigă. Deoarece doamna Allen era oarbă.

Se ducea să petreacă o vacanță lungă cu fiul său, cercetător la Compania Ştiințifică Internațională şi trimis la o stație din Bermude. Acesta nu voise ca mama sa să călătorească singură, iar ea avea groază de avion.... Şi aşa, prin intermediul unui coleg al tatălui său, Christie acceptase s-o însoțească. Nu intenționa să se întoarcă decât trei săptămâni mai târziu, dar acest pretext neaşteptat o făcuse, ca să spună aşa, să se grăbească. Totul părea să se fi coalizat pentru ca să plece. Nu mai rezistase.

După ceai, o ajută pe doamna Allen să-şi despacheteze valizele şi să se instaleze. Când Christie îşi termină propriile pregătiri, se duse să se aşeze în fața oglinzii ovale de la măsuța de toaletă. Fără să vrea, îndoielile îi reveniră şi observă o licărire de îngrijorare în adâncul

ochilor săi albaştri. Si dacă toţi ceilalţi aveau dreptate, dacă aventura sa se transforma într-un dezastru? Fără îndoială, ar avea noroc dacă ar scăpa doar cu un faliment financiar............ Nu, nu va da greş! Va munci mai dur decât o făcuse vreodată. Un an. Era limita pe care şi-o stabilise, de acord cu părinţii săi. După un an, va reveni, se va întoarce acasă. Dar, dacă va da greş, ce-i va mai rămâne din această moştenire neaşteptată, cea mai ciudată care-i putea reveni unei fete de vârsta sa? Respinse aceste gânduri deprimante. Nu i se va întâmpla nimic. De altfel, tatăl său făcuse tot ce era necesar pentru a pune la loc sigur suma pentru biletul de întoarcere acasă, în caz că.... Ea se opusese, era prea uşor. Dar tatăl său se arătase de neclintit asupra acestui punct. întotdeauna trebuia prevăzut ce-i mai rău, pentru a nu avea de suferit. Si exista un mare risc dacă aventura în care Christie se îmbarcase orbeşte, lua o întorsătură proastă. Nu ştia deloc spre ce se îndrepta. Stia doar că unchiul Noll murise în câteva ore în urma unei crize cardiace şi că făcuse din nepoata sa legatar universal. Tot ce avea, era o casă şi o mică afacere de export de scoici, pe o foarte mică insulă - Kalinda - în largul Pacificului!

La început, nu-i venise să creadă. încă îndurerată după despărţirea de Stephen, nu văzuse în această veste incredibilă decât una din glumele proaste cu care o copleşea fratele său mai mic: "Vei deveni o aşa-zisă femeie din Tahiti?" Când tatăl său îi spusese că poate ar trebui să facă ceva cu această moştenire neaşteptată, ridicase din umeri cu mânie. în cele din urmă, June, iar ea - mereu cu capul pe umeri şi cea mai raţională din familie - fusese cea care-i deschisese ochii. Christie trebuia să meargă ea însăşi la Kalinda, să-şi dea seama la faţa locului. Avea nişte economii. De ce să nu facă o călătorie? Ce leac mai bun pentru necazurile ei sentimentale?

în cel mai rău caz, va face o călătorie frumoasă, îşi va lua o vacanţă...

Fără tragere de inimă, Christie le scrisese agenţilor unchiului Noll şi consultase un avocat. Şi apoi, brusc, îşi făcuse apariţia neaşteptată această doamnă Allen. Atunci, totul mersese foarte repede. Cu siguranţă, destinul îşi spusese cuvântul. Se pregătise fără să mai întârzie.

Puţin mai liniştită de acum, Christie se ridică şi se duse să se aşeze lângă doamna Allen. Dar aceasta reluă cu amabilitate:

- Draga mea micuţă, ţin să-ţi spun imediat că nu vreau să mă tratezi ca pe o invalidă. Nu-ţi vei petrece timpul cocoloşindu-mă. Tot ce-ţi cer, este să mă supraveghezi în timpul meselor, pentru că nu mă prea descurc bine la masă. în afară de asta, du-te să te distrezi cu oamenii de vârsta ta.

-Am tot timpul să mă duc să mă distrez, răspunse Christie. N-am deloc intenţia să vă las singură toată ziua. Fără dumneavoastră, probabil nici măcar n-aş fi fost aici în această clipă şi, fie doar pentru asta, vă datorez recunoştinţă.

Doamna Allen zâmbi şi nu insistă. Dar când, a doua zi seara, o simţi pe Christie aşezându-se în cabină cu o carte, o întrebă de ce nu se ducea să danseze în Salonul de Argint, sau măcar să-şi petreacă seara la discoteca de la bord.

- Pe vremea mea, îi spuse cu un zâmbet, acesta era visul tuturor tinerelor fete! Să plece spre tropice, să întâlnească vreun ofiţer de marină tânăr şi frumos, care să le facă declaraţii de dragoste sub cerul înstelat.... Desigur, asta nu se întâmpla niciodată aşa în realitate. Prima mea croazieră, ce deziluzie! Singurii doi ofiţeri tineri şi frumoşi de la bord erau atât de curtaţi de toate fetele, încât erau insuportabil de înfumuraţi. Si singurul celibatar de pe tot vaporul era un tenor de vreo cincizeci de ani, care purta perucă şi spărgea urechile tuturor urlând

arii din "Tosca" tot timpul....

-Totuşi v-ați distrat bine, nu?

- Bineînțeles. Dar nu cred că ideea pe care ne-o făceam noi despre distracție este aceeaşi cu cea a tinerelor de astăzi. Tu eşti atât de serioasă, atât de sigură de tine, atât de pregătită să faci față problemelor vieții....

Doamna Allen oftă şi-şi aranjă zgribulită şalul pe umeri.

- Așa că, draga mea micuță, reluă ea, la optsprezece ani, traversezi deja jumătate din lume pentru a trăi pe o insulă şi a conduce o afacere despre care nu ştii nimic, înconjurată de străini, la mii de kilometri de casă, de familie şi de prieteni.... Dacă aş fi vorbit doar de un asemenea lucru părinților mei, asta atât de demult încât nici măcar nu îndrăznesc să precizez cât, s-ar fi îmbolnăvit! M-ar fi expediat la țară la vreo mătuşă bătrână şi mi-ar fi tăiat subvenția până mi-ar fi venit din nou mintea la cap.

-Asta nu s-a schimbat foarte mult, răspunse Christie zâmbind. Dacă n-ar fi fost vorba de fratele tatei, acesta n-ar fi acceptat niciodată. Dar cum aveam banii mei, iar căsătoria mea se destrămase....

-Stiu, o întrerupse doamna Allen cu bunătate. Dar nu este oare cam radical, ca mijloc de a-ți schimba ideile?

-Nu este doar asta....

Christie ezită o clipă, cu privirea ațintită asupra imensei întinderi cenuşii a Atlanticului, pe care nici măcar n-o vedea.

- Vedeți, reluă, mi-am dorit mereu să călătoresc. Nu numai să plec în vacanță în Grecia sau Spania timp de o lună, ci să călătoresc într-adevăr, departe, foarte departe. Şi să trăiesc viața țării în care voi merge. Nu ştiu cum să vă explic, dar întotdeauna am avut impresia că există ceva ce mă aşteaptă în altă parte, am avut mereu un fel de agitație

care mă împiedica să rămân pe loc. Când m-am logodit cu Stephen, am crezut că prin căsătorie mă voi vindeca de aceste himere. La rândul lui, îmi repeta că-mi voi da repede seama că paradisurile exotice au devenit oraşe din beton, cu circulația blocată de maşini; că tehnica este pe cale să transforme lumea mai repede decât am putea-o noi vizita vreodată şi că trebuie să ne obişnuim cu asta

- Stephen nu pare deloc un tânăr bărbat cu o gândire foarte pozitivă. Oare nu este expert în calculatoare?

- Da.... Mă întreb dacă s-ar fi putut înțelege cu unchiul Noll. Unchiul Noll era oaia neagră a familiei. Tata spune că de la el am moştenit gustul de aventură. în timpul războiului, tata era prea tânăr, dar unchiul Noll, fratele său mai mare, s-a înrolat cu entuziasm. în timpul campaniei din Tripoli, în deşert, s-a împrietenit cu un alt rătăcitor ca el şi au hotărât să facă înconjurul lumii muncind, îndată ce se va restabili pacea. Câțiva ani mai târziu, prietenul a întâlnit femeia visurilor sale şi s-a stabilit. Unchiul Noll s-a întors în Anglia pentru a face la fel. în acea perioadă l-am întâlnit pentru prima dată.... Nu-l voi uita niciodată...

- Erai încă foarte mică?

- Era în ziua când împlineam şase ani. Am auzit soneria de la intrare şi am văzut intrând un bărbat care mi s-a părut uriaş, cu pielea tăbăcită. June, sora mea mai mică, era îngrozită de vocea sa groasă, dar eu l-am adorat imediat. Nu, nu voi uita niciodată.... A făcut o scenă pentru că a sosit de ziua mea de naştere şi nu avea niciun cadou pentru mine. Aşa că, până la ceva mai bun, mi-a dat una din acele cochilii uriaşe de melc marin, ştiți, o scoică având în interior sidef irizat, cu extremitățile ascuțite în spirală. Unchiul Noll mi-a spus că voi putea auzi zgomotul mării, ducând-o la ureche.... Nu-mi reveneam!

- Dar el, a revenit cu adevărat din călătorii?

- N-a rămas pe loc mai mult de şase luni. Iarna îi părea atât de frig, după țările calde în care trăise, încât şi-a făcut valiza şi a plecat în două zile. Am fost neconsolată. în timpul sejurului său mă răsfățase în mod scandalos şi-l adoram ca pe un zeu. Apoi, a revenit pentru câteva săptămâni, cinci ani mai târziu şi de atunci nu l-am mai văzut niciodată. Detesta să scrie scrisori. Totuşi, a făcut efortul de ami scrie acum un an, în clipa în care m-am logodit cu Stephen. M-a rugat să nu mă căsătoresc imediat, să aştept cel puțin cinci ani. Fără să-l fi văzut vreodată pe Stephen, mi-a spus că era sigur că nu este bărbatul care-mi trebuia. Desigur, a avut dreptate şi până la urmă mi-am dat seama de asta.... Dar în acea clipă eram furioasă pe el. împărtăşeam toate prejudecățile familiei în ceea ce-l privea, eram convinsă că nu era decât un copil mare, incapabil să facă față responsabilităților. Totuşi, îl înțelegeam şi simțeam că, din punctul său de vedere, avea dreptate să trăiască aşa cum o făcea.

- Fiecare trebuie să trăiască aşa cum înțelege, copila mea.

- Este adevărat, răspunse Christie gânditoare. Iar Unchiul Noll nu făcea rău nimănui. Desigur, fusese mai întâi un hoinar, poate un leneş, aşa cum îi reproşa tata, aşteptând să rămână fără un ban înainte de a începe să muncească. Si apoi, a început afacerea cu scoici. Kalinda se pare că este plină şi a observat că există o piață considerabilă: colecționari, fabricanți de bijuterii, artizani. Şi-a făcut repede o clientelă în toată lumea şi-mi spunea că nu-şi mai dorea nimic. Atâta timp cât n-ar fi avut decât să străbată nisipurile de pe plajă pentru a aduna scoici, jurase să nu mai părăsească vreodată micul său paradis terestru....

Christie se întrerupse brusc, jenată că vorbise atât de mult.

Doamna Allen părea că ațipise și-și clătina capul. Christie făcu gestul de a se ridica pentru a pleca, dar bătrâna doamnă întoarse capul spre ea, zâmbind.

- Şi intenționezi să mergi să trăiești în acel paradis?

- Desigur! Soarele, marea la uşa mea, este un vis, nu-i aşa? Nu, nu ştiu, adăugă dându-şi seama cât de pueril îi era răspunsul. Oricum, nu mă aştept să fie atât de idilic cum am spus şi presupun că va trebui să muncesc din greu dacă vreau să profit de toate astea.

Doamna Allen zâmbi şi ezită puțin:

- Pot să-ți vorbesc sincer, mica mea Christie? Iartă o bătrână doamnă care flecărește, dar trebuie să-ți spun ce gândesc. Și apoi, cred că orbirea mi-a dat un pic darul de a citi în suflete. Ne-am întâlnit de puțin timp, dar cred că te cunosc...

Se strădui să atenueze cu un zâmbet seriozitatea preambulului şi reluă:

- Vezi, tocmai ai suferit o grea încercare sentimentală, iar destinul ți-a trimis un foarte ciudat mijloc de a uita. Aproape toate am visat la ce ți se întâmplă, să mergem departe, să ne pierdem în derută, chiar în pericol. Dar cele mai multe, am revenit repede la realitatea de fiecare zi, cea a căsătoriei şi maternității. Şi găsim profunde satisfacții, iubind şi consacrându-ne ființelor dragi. Ai dreptate să pleci în căutarea vieții care-ți trebuie, Christie. Dar fii foarte atentă ca această căutare să nu se termine prin a deveni un scop în sine şi să ne înlocuiască bucuriile şi durerile unei vieți reale.

înainte de a răspunde, Christie rămase îndelung gânditoare:

- Nu cred că mă voi lăsa astfel îndepărtată de la realitate, spuse cu seriozitate. în definitiv, nu sunt unchiul. El era bărbat şi lumea aşteaptă altceva de la bărbați decât de la noi. A făcut războiul, a văzut multe

lucruri care i-au îndepărtat iluziile, i-au dat alte motive decât ale mele pentru a vedea oamenii şi societatea în lumina lor cea mai crudă. Nu-l pot condamna că a vrut să evadeze....

- Evadarea, da, acesta este cuvântul....

Doamna Allen oftă cu tristețe înainte de a continua:

- Să evadeze.... Oare nu toți căutăm asta mereu, puțin? Fericirea este întotdeauna un pic mai departe, la colțul străzii, în spatele colinei care ne desparte de ea. "Măcar dacă", ne repetăm deseori.... Dar fericirea nu este niciodată o problemă de loc sau de împrejurări, să-ți amintești ce-ți spun, draga mea copilă. Ființele sunt cele care ne pot face rău, nu locurile sau lucrurile. Dar acestea sunt şi ființele care ne oferă marile noastre bucurii, singurele noastre fericiri....

Călătoria continuă liniştit. După frigul şi furtuna din primele două zile, norii făcură loc căldurii soarelui şi mării calme, iar Christie nu mai simți timpul trecând. Doamna Allen nu mai făcuse vreodată aluzie la mica sa predică şi insistă pe lângă tânăra sa însoțitoare să profite de plăcerea traversării. Când veni în sfârşit ziua despărțirii, Christie se simți cuprinsă de tristețe la ideea de a nu mai avea plăcuta prezență a bătrânei doamne pentru a o lega de țară.

Pentru ea, rămânea de făcut cea mai mare parte a drumului. Vaporul trebuia s-o ducă până în Panama. De acolo, va lua avionul spre Papeete, apoi spre Tamautoa, de unde un cabotier o va lăsa la Kalinda, în largul Pacificului. Fiecare etapă o îndepărta tot mai mult de casă, adâncind-o tot mai mult în necunoscut. Când Christie coborî în sfârşit din avion la Tamautoa, era epuizată şi simțea un fel de amețeală.

Aterizase noaptea şi parcursese în întuneric o insulă necunoscută, stranie, în obscuritatea unui taxi care o ducea la hotel. Se simțea pierdută, mai mult ca niciodată pradă unei bănuieli care o dezorienta.

Atunci, la recepția hotelului i se întinsese o scrisoare de la mama sa. Pentru ea fu o bucurie dulce-amară şi în timp ce o citea în camera mică, anonimă, i se umpluseră ochii de lacrimi. Scrisul atât de familiar îi umplea sufletul de tandrețe, făcând-o să simtă şi mai crunt distanța care o despărțea de tot ce ştia, de tot ce iubea. Oare se va lăsa pradă fricii şi descurajării, acum când era atât de aproape de țintă?

A doua zi se duse să-i vadă pe agenții unchiului său. Ei îi vor spune tot ce trebuia să ştie despre "Kalinda Shell Supplies Ltd.", despre unchiul Noll, despre prietenii săi.... Deoarece cu siguranță trebuia să-şi fi făcut mulți prieteni de când trăia acolo. Oh, dacă ar mai fi fost acolo!

Erau atât de multe lucruri pe care ar fi putut s-o învețe, atâtea întâmplări pe care i le-ar fi putut povesti, atâția oameni despre care i-ar fi putut vorbi.... "Măcar dacă...."

Scoase din valiză plicul care conținea singurele fotografii pe care le avea de la unchiul Noll şi le privi îndelung. Unchiul Noll aşezat pe o verandă, cu nişte necunoscuți. Unchiul Noll pe o plajă, cu un grup de copii polinezieni, cu zâmbete largi şi ochi negri. încă una cu unchiul Noll pe o altă plajă cu nisip alb ca zăpada, în fața unei pirogi care se legăna pe apele albastre ale unei lagune.... Curând, va vedea acele peisaje, le va recunoaşte, va începe să umple numeroasele necunoscute ale poveştii unchiului Noll, despre care nu ştia aproape nimic. Puse fotografiile înapoi în plic şi scoase de acolo scrisoarea notarului său către agenții necunoscuți, certificând că era într-adevăr nepoata domnului Oliver Irvine şi legatara sa universală. O dată formalitățile rezolvate, nu va mai pierde timpul făcând turism la Tamautoa. Va merge imediat la Kelinda. Cu siguranță trebuia să se fi adunat corespondență acolo, comenzi de onorat, plăți şi încasări. Ce noroc, se gândi Christie, că lucrase într-un birou şi cunoştea bazele

administrației unei afaceri comerciale. Nu-i va trebui mult pentru a o pune în ordine şi a porni din nou afacerea.

în acea noapte, Christie dormi puțin şi prost, aşteptând cu nerăbdare primele raze ale soarelui. îşi făcuse deja toaleta şi se îmbrăcase când camerista chinezoaică îi aduse în sfârşit micul dejun. în picioare pe balconul camerei sale, lăsă ceaiul să se răcească, incapabilă să renunțe la contemplare. Ce frumos era! Aproape putea să atingă valurile mici de apă transparentă precum cristalul, care veneau să foşnească pe nisipul irizat ca sideful. Neliniştile din ajun dispăruseră şi Christie se bucura intens de minunile pe care le vedea pentru prima dată. Era într-adevăr un paradis. Un paradis terestru.

Părăsi în grabă hotelul şi merse pe străzi. La fiecare pas, era copleşită din toate părțile de emoții şi tentații. Tarabele portative ale negustorilor străluceau în toate culorile şi degajau toate mirosurile. îi trebui mai mult de un sfert de oră să meargă de-a lungul străzii principale auzind sute de limbi cu toate accentele de pe pământ. Cu excepția a două construcții înalte, cu aspect modern, nu văzu decât case pitoreşti din lemn prelungite cu copertine şi terase, prăvălii nesigure, construcții greu de definit, dar mereu pline de viață, cu zgomote de voci, râsete şi parfumuri.

Copleşită de aceste valuri de senzații noi, dezorientată, Christie înainta încet; depăşi partea animată şi comercială a străzii, pentru a ajunge în sfârşit la un bulevard mai lat şi cu aspect rezidențial, unde se vedeau vile înconjurate de grădini vaste. O clădire înaltă şi albă, fostă rezidență a guvernatorului, arbora un drapel şi o placă anunțând că era vorba de sediul guvernului. O alta, mai puțin bine întreținută, era ocupată de redacția unui ziar din Tamautoa şi de Radio Tamautoa.

Nicăieri vreo urmă de birourile Teyburn & Cope, Ltd, agenția

unchiului Noll.

Şovăind, se întoarse din drum, străbătu din nou sectorul comercial care se anima tot mai mult, întrebând în drumul său. Spre stupoarea sa, află că domniiTeyburn & Cope aveau o clădire prost întreţinută, nu departe de hotel. O casă? se gândi Christie. Nu sunt exportatori? Cum pot avea o casă? Era fără îndoială o greşeală...

Câteva clipe mai târziu, intră cu pas hotărât într-o dugheană în care te mişcai cu greu. Numele era chiar acolo, deasupra uşii. Merse acolo cu conştiinţa împăcată.

Sprâncenele încruntate şi mina sa severă şterseră zâmbetul de bun venit pe care i-l adresa deja Lonnie Teyburn.

- Sunt Christie Irvine, declară ea.

Iată scrisoarea notarului meu. Binevoiţi să-mi înmânaţi cheile casei. Aş vrea să merg cât mai curând posibil la Kalinda.

Teyburn îşi stinse ţigara strivind-o stupefiat în scrumieră.

- Ei, asta-i bună... spuse în sfârşit.

Rămase plantat acolo, privind apariţia neaşteptată. în cele din urmă, se hotărî să-şi mişte trupul gras, acoperit cu o cămaşă kaki, cu mâneci scurte, şifonată, şi un şort prea lung şi făcu un gest în direcţia unei deschideri prevăzute cu o perdea din corali.

- Bine ai venit la Tamautoa, fetiţo! Ar fi de preferat să-l vezi mai întâi pe asociatul meu.... Numai să nu-i provoci o criză cardiacă, sărmanul.

- De ce i-aş provoca o criză cardiacă? replică tăios Christie. Si vă atrag atenţia că nu-mi place să fiu tratată ca o "fetiţă".

Bărbatul gras, prost bărbierit, izbucni în râs şi-i întinse mâna înclinându-se ceremonios.

- în acest caz, bună ziua, domnişoară Irvine! într-adevăr, nu

trebuia să mă îndoiesc. Eşti chiar micul trandafir al bunului şi bătrânului Noll. Adorabil... şi cu spini. Vino pe aici.

Christie se află într-un birou foarte mic, încărcat cu mobile cu sertare pentru documente, pline de praf, de hârtii şi agende. Un bărbat scund, chel, cu tenul galben, aşezat în spatele unei mese gata să se prăbuşească sub dosare în dezordine şi mostre de obiecte greu de definit, o privea cu ochi rotunzi.

- Priveşte puţin ce ne-a picat din cer, îl anunţă Teyburn. Moştenitoarea atât de aşteptată...

-Nu se poate! exclamă Cope.

O privi pe Christie cu o stupoare mai profundă decât o făcuse asociatul său.

- Eşti.... Eşti nepoata lui Noll Irvine? Cea care locuieşte în Anglia? Asta-i bună...

- Evident! răspunse Christie, exasperată. Ce este atât de extraordinar?

- Dar.... Dar nu eşti decât o copilă!

înainte să răspundă, cu o proastă dispoziţie din ce în ce mai evidentă, interveni Teyburn:

- Vezi, unchiul tău ne-a vorbit foarte mult despre tine şi ne-a arătat fotografii. La drept vorbind, nu semeni deloc cu....

- Fireşte! exclamă Christie. Fotografiile datează de la ultima sa călătorie în Anglia. Aveam unsprezece ani.

- Cum trece timpul, oftă Cope. Noi ăştia, ne mulţumim să îmbătrânim, în timp ce fetiţele devin tinere femei. Femei tinere şi frumoase, adăugă cu un oftat şi mai zgomotos. Ei bine, domnişoară Irvine, ia loc să vorbim puţin. Vrei să bei ceva?

Christie se aşeză cu precauţie pe un scaun cu fundul din

împletitură din paie, rugându-se să nu se prăbuşească sub greutatea sa. începea să se simtă neliniştită. Ce voiau să însemne toate astea, de ce această stupefacţie, aceste reticenţe? Oare era ceva dubios în afacerile unchiului Noll?

- Mulţumesc, spuse ea mai puţin dur. Şi acum, îmi veţi explica despre ce este vorba? Ce se întâmplă? Este o greşeală, sau ceva mai rău? Lonnie Teyburn şi Ben Cope schimbară o privire.

- Nu, nu-i o greşeală, oftă în sfârşit Ben Cope. Unchiul ţi-a lăsat tot ce avea. Poate n-a făcut un testament după toate regulile, dar i-am fost martor şi totul este perfect legal.

- Nu-ţi putem spune dacă a lăsat bani lichizi, preciză atunci Teyburn, turnându-şi un pahar mare de suc de papaia. Noi am făcut doar să ajungă testamentul la notarul din Londra, a cărui adresă ne-a dat-o. Vezi, domnişoară Irvine, noi nu suntem jurişti. I-am folosit de agenţi pentru exporturi unchiului tău, nimic mai mult. Aşa că, dacă ai intenţia să discuţi....

- Să discut? îl întrerupse Christie privindu-l cu ochi mari de uimire. Despre ce să discut? Pentru ce?

O nouă tăcere se lăsă peste încăperea mică şi plină de praf şi Teyburn vorbi din nou în cele din urmă:

- în locul tău aş accepta propunerea, declară. Este perfect realist şi ......

- Propunerea? Ce propunere?

Timp de câteva minute, se priviră toţi trei cu o uluială comică. în sfârşit, Teyburn - care părea înzestrat cu o minte mai ageră - reacţionă pocnind din degete.

- Spune-mi, când ai plecat din Londra?

- Pe paisprezece. De ce?

- Marțea trecută? Acum înțeleg! Ultima noastră scrisoare a sosit probabil la Londra exact după plecarea ta. Păcat că nu ne-ai anunțat de sosire.

- Stiu, admise Christie, ar fi trebuit să vă telegrafiez ca să vă anunț. Dar notarul v-a scris pe larg, cerându-vă informații. N-ați primit încă scrisoarea lui?

- Nu, nu încă. Stii, corespondența nu ajunge prea repede la noi. Nu este decât un avion pe săptămână şi un vapor la fiecare cincisprezece zile... în orice caz, ți-am transmis o ofertă de cumpărare pentru afacerea unchiului tău.

- Dar n-am intenția să vând! Intenționez să preiau afacerea eu însămi, doar pentru asta am venit până aici.

Cei doi bărbați schimbară din nou o privire neîncrezătoare. Timp de câteva minute, se lăsă iar tăcere, de-abia tulburată de fâşâitul ventilatorului din tavan. Christie îşi şterse enervată transpirația care începuse să-i apară pe frunte.

- Nu vreau să vând, repetă ea cu încăpățânare.

Ben Cope dădu din cap cu un aer înduioşat.

- Să te ocupi singură de afacere? O mână de femeie ca tine? Este imposibil, biata mea micuță. Nici măcar nu cunoşti insulele...

- Voi învăța, îl întrerupse Christie. Totuşi, n-am făcut tot acest drum degeaba.....

- Nu degeaba, o întrerupse Teyburn. Ia cele cinci sute de lire pe care ți le propune cumpărătorul şi vizitează Polinezia. Cel puțin vei păstra o amintire frumoasă de la unchiul tău.

Christie îl privi, sufocată:

- Cinci sute de lire? Dar este absurd! Nu este nici măcar prețul biletului meu de întoarcere!

Teyburn ridică din umeri cu fatalism şi-şi consultă ceasul.

- Ascultă, domnişoară, ne pierdem timpul. Vom merge să-l întâlneşti pe Matt...

- Cine este Matt?

- Matt Denham. Este vecinul tău şi el a făcut propunerea.

- Vrea să cumpere totul pentru cinci sute de lire? Are tupeu! izbucni Christie.

- Nu ştii totul, draga mea micuță, interveni Cope. Cel mai bine este să-l întâlneşti pe Denham şi să discuți direct cu el. Permite-mi doar să-ți spun ce ştiu. Unchiul tău împrumutase două sute de lire pentru a-şi cumpăra vaporul. Se înțelegeau foarte bine amândoi şi Noll nu i-a înapoiat niciodată această sumă...

- Mă angajez să i-o înapoiez până la ultimul bănuț, îl întrerupse Christie. Dar nu se pune problema să vând.

- Aşteaptă să vezi "proprietatea", spuse Teyburn pe un ton ironic. Poate în acea clipă îți vei schimba părerea.

- Lasă-mă să termin, reluă Cope, cu o privire spre asociatul său. Vezi, spuse el, întorcându-se spre tânăra fată, nu este doar asta...

Christie se simțea din ce în ce mai încurcată. Oare ce va mai descoperi? îi fu greu să nu se strâmbe, atât de tare o sufoca nodul pe care-l simțea că i se formează în gât.

- Vezi, Matt Denham s-a opus să vadă străini venind să preia afacerea cu scoici a bătrânului Noll. Spune că asta i-ar putea compromite propria muncă. Desigur, cu Noll se înțelegea perfect. Dar acum, că el nu mai este, vrea neapărat să rezolve totul cu moştenitoarea sa, pentru a rămâne singur pe insulă. Şi apoi, dacă-mi permiți să-ți spun ce gândesc, cred că n-ar fi rău pentru tine. Eşti foarte tânără, pici pe neaşteptate din Anglia.... Nu este un loc pentru tine. Vei observa

curând că am dreptate.

Dar Christie deja nu-l mai asculta. Tremurând de indignare, se îndreptă pe scaun:

- Vreți să spuneți că acest Matt Denham a hotărât, aşa, singur, să scape de mine, chiar înainte să fi văzut casa unchiului meu, pentru a rămâne singur pe insulă şi să-şi păstreze scumpa sa linişte? Vreți să spuneți că pretinde că mă duc pe capul lui?

- într-un sens da, admise Teyburn.

- Ei bine, să nu conteze pe mine pentru asta!

- Te cred pe cuvânt, spuse Teyburn cu un zâmbet amuzat.

- Are motivele sale, interveni Cope. Face lucrări importante de cercetare ştiinţifică, având subvenţii guvernamentale...

- Puţin îmi pasă ce face! izbucni Christie. Poate să se ocupe în continuare de ele cum înţelege, aşa cum eu am intenţia fermă să fac ce-mi place la mine acasă!

Cei doi asociaţi schimbară din nou o privire lungă.

- Stii măcar cum arată Kalinda? întrebă în cele din urmă Ben Cope. Stii cum trăia unchiul tău?

- Desigur, răspunse Christie cu un aer sfidător. Mi-a trimis fotografii, mi-a vorbit despre viaţa sa. Pare un adevărat paradis terestru.

- Problemă de gust, răspunse Teyburn, clătinând din cap. în ce mă priveşte, Kalinda seamănă cu un colţ pierdut de lume şi lipsit de minimum de.....

- Mulţumesc pentru avertismente, domnilor, îl întrerupse Christie. Am luat notă. Dar pot să vă cer să-l anunţaţi pe acel.... domn să nu-şi mai facă iluzii în ce mă priveşte? Teyburn izbucni în râs în faţa acestei desfăşurări neaşteptate de intenţii războinice.

- De ce nu imediat? spuse în sfârşit, ridicându-se. Poate este acolo,

acum. Am putea să-i spunem totul prin viu grai.

- Nu, Lonie, lasă-mă să-i vorbesc, interveni Cope. Până atunci, să mergem să-i arătăm domnişoarei Irvine paradisul pe care l-a moştenit. La urma urmei, Kalinda este chiar o insulă frumoasă. Ar trebui să fie acolo destul loc pentru două persoane, nu? Este exact şi părerea mea, îşi spuse Christie, ridicându-se la rândul ei.

- Mă grăbesc să văd ce mutră va face el, încheie Teyburn cu o ironie accentuată. Sau.... Cope îl întrerupse cu un gest.

Christie îi privi surprinsă. în ce o privea, n-avea nici cea mai mică grabă să-l întâlnească pe Matt Denham.

Dacă ar fi putut, *ea* s-ar fi străduit să scape de el.

Capitolul 2

Insula Kalinda apăru la orizont îndată ce vasul ajunsese în larg. Un punct verde de smarald se desprindea din sipetul de un albastru-închis format din contopirea mării cu cerul. Christie privea fascinată.

Lonnie Teyburn, care se erijase în ghidul şi însoțitorul său, îi adresă un zâmbet amuzat.

- Este încă departe, dar se apropie, fetițo.

Christie se obişnuise cu manierele prieteneşti şi aspre ale celor doi negustori şi nu se mai formaliza. îi zâmbi la rândul său.

- Priveşte în urma ta, reluă Teyburn. Vei vedea cele trei vârfuri vulcanice din Tamautoa...

- Nu vreau să privesc în urmă! protestă Christie. Nu vreau să văd decât Kalinda mea. Acea casă care se distinge acolo, este a unchiului Noll?

- Nu, este laboratorul oceanografic al lui Matt Denham. Palatul tău este puțin mai departe, de-a lungul plajei. Un fel de colibă cu acoperiş din palmier....................

Restul răspunsului se pierdu în râcâitul cocii pe corali. Unul dintre marinari sărise deja pe uscat şi trăgea ambarcațiunea pe nisip. Teyburn o luă pe tânăra fată în brațe ca pe un copil şi o duse pe plajă fără să se ude.

- Bine ați venit în regatul Kalinda, Alteța Voastră, îi spuse cu o seriozitate ironică.

Christie rămase pironită acolo unde o lăsase, o siluetă subțire, în blugi şi bluză în dungi roşu cu alb, pierdută pe o imensă plajă de nisip alb. Teyburn îi luă valizele cu un gest hotărât şi dădu impresia că va înainta spre casa care se zărea mai departe.

- Aşteaptă! strigă tânăra fată. Mai vreau să privesc, nu-mi vine să

cred.... Spune-mi dacă visez!

Fără să răspundă, Lonnie Teyburn continuă să meargă, urmat de un marinar care căra o geantă mare cu provizii, cumpărate la Tamautoa înainte de plecare. Christie li se alătură. Mica trupă înlătură lianele care umpluseră deja luminişul în care se înălţa coliba. Un fel de verandă, formată dintr-un ieşind al acoperişului, era mai sus cu o treaptă. Lemnul părea ros şi albit de apa sărată şi de soare. Teyburn împinse uşa şi se dădu la o parte pentru a o lăsa pe Christie să treacă. După o scurtă ezitare, aceasta făcu un pas şi pătrunse în noua sa locuinţă.

Era uimitor de luminoasă şi, evident, totul rămăsese exact în starea în care o lăsase Noll Irvine. Cu un nod în gât din cauza simplităţii pe care o vedea, care-i părea mai degrabă sărăcie lucie, Christie făcu încet înconjurul căsuţei. în camera de zi, o măsuţă, două scaune cu fundul din împletitură de pai, o canapea lungă din ramuri de palmier constituiau tot mobilierul, împreună cu o mică sobă ciudată, de încălzit cu lemne, lângă care un vraf de miez de nucă de cocos uscat, părea gata să alimenteze focul. Pe pereţi, o ramură de coral se învecina cu o reproducere proastă a unui tablou de Gauguin. O etajeră încărcată cu cărţi şi broşuri cu paginile şifonate, era la îndemână deasupra banchetei din ramuri de palmier. Cât despre cameră, era de-a dreptul monahal în simplitatea sa; un pat din fier, o comodă prost executată, un dulap de haine şi o oglindă pusă pe o măsuţă.

îl auzi pe Lonnie Teyburn spunând în spatele ei:

- Ai noroc că nu este sezonul ploilor. încă se văd urmele de mucegai.... N-ai face mai bine să te întorci cu mine şi să petreci câteva zile la hotel?

- Nu, protestă Christie. Voi rămâne aici, fie şi doar pentru a-mi da seama la faţa locului de ce-mi trebuie şi de lucrurile de aranjat.

- Şi tu.... intenționezi să găteşti pe maşina asta? o întrebă Teyburn arătând cu dezgust soba cu lemne.

-Mă voi descurca.

Christie arboră un zâmbet încrezător, deşi departe de adevărata sa stare de spirit. Voia mai ales să fie lăsată singură.

- Bun, spuse Teyburn cu o mină sceptică. Anexa din spate este depozit şi birou. Am verificat rezervorul de apă. încă este în stare bună, dar ai face mai bine s-o fierbi înainte de a o bea. Şi mai ales, să nu înghiți orice, înainte de a şti ce este, ai înțeles?

-Am înțeles.

- Eşti sigură că nu vrei să-ți schimbi părerea şi să te întorci cu mine?

-Sigură.

-Cum vrei, spuse Lonnie cu un oftat profund. în tot cazul, Cope şi cu mine vom veni să te vedem poimâine.

Si nu uita că Matt are un radio, dacă vrei să ne trimiți un mesaj urgent.

Ieşi din casă şi se întoarse spre plajă. înainte de a se urca pe vas, se întoarse şi făcu din mână semne largi de rămas-bun. Rezemată de balustrada din lemn a verandei, Christie îi răspunse la salut şi rămase sprijinită în coate mult timp, pentru a privi îndepărtându-se mica ambarcațiune, până nu mai fu decât un punct alb pe imensitatea oceanului. Atunci, cu un oftat, se smulse din gândurile sale şi intră în "casa ei".

O clipă, fu descurajată de amploarea muncii la care trebuia să se înhame. Avea multe de făcut pentru a face cabana locuibilă... Se opri îndelung în partea pe care n-o vizitase încă, pompos botezată "birou" şi "depozit". Nu era nimic mai mult decât o încăpere modestă. Pe un birou

de lemn se afla registrul de comenzi pe care-l răsfoi distrată şi un teanc de corespondenţă adunată de la moartea unchiului său. Pereții erau împodobiți cu etajere pe care se aliniau cutii de forme şi dimensiuni diferite, conținând rezervele de scoici. Luă automat de ici şi colo şi privi cu o surprindere admirativă scoici pe care nu le văzuse niciodată: unele minuscule, în culori strălucitoare şi lucioase ca perlele sau nasturii; altele mai mari, ascuțite, rotunde, în spirală, netede, irizate.... Cum va face oare să le recunoască? Sfârşi prin a abandona cu regret toate aceste comori misterioase. Trebuia să amenajeze totuşi puțin locuința, să-şi despacheteze valizele, să pregătească cina.

La întoarcerea în camera de zi, se simți subit doborâtă de oboseala acumulată de mai multe zile. Se întinse, căscă, se sperie o clipă că nu poate aprinde lampa. Deoarece se înnopta foarte repede; încă nu ştia că la tropice, nu există crepuscul, nici zori de zi. în ultimele licăriri ale zilei, privi marea. Nu, totuşi nu putea încheia ziua fără a plonja în ea... Cât ai clipi din ochi, se dezbrăcă, îşi îpuse repede costumul mic de baie, din două piese, alergă pe nisip şi se aventură în apă.

Aceasta i se păru caldă şi mângâietoare ca mătasea. Sub ultimele raze ale soarelui roşiatic ce se afunda în mare, laguna căpătase reflexe indigo. Foarte repede, deveni albastru-închis. Atunci, aproape brusc, soarele cedă locul unui imens covor de catifea presărat cu stele sclipitoare ca diamantele. Christie se simți cuprinsă de un minunat sentiment de bine. Plutind cu încântare în această apă învăluitoare şi plăcută ca un puf, se lăsă îndelung pradă unei fericite visări. în sfârşit, fără tragere de inimă, ieşi din apă ca o naiadă, acoperită de picături care semănau cu perlele. Nu avea nevoie să se şteargă, se gândi, întinzându-se cu voluptate în aerul cald încă, ce-i mângâia pielea. în pas elastic, urcă plaja spre lumina ca ambra care strălucea slab în spatele ferestrei

casei sale.

"Casa sa!" Totul era al ei. Cel puțin pentru un an. Poate pentru totdeauna, dacă lucrurile mergeau bine. Seara aceea, trebuia s-o consacre acelor zei necunoscuți şi ospitalieri care îi rezervaseră o primire atât de încărcată de frumusețe şi de plăcere. Va trage canapeaua din ramuri de palmier sub verandă şi va dormi sub cerul liber. Va monta bătrânul fonograf al unchiului Noll şi va asculta discurile răguşite care vor vorbi despre un trecut pe care ea nu-l cunoştea. Era un paradis...

Fredonând un cântec vesel, sări sub verandă şi împinse uşa... O siluetă se înălța în umbră şi o văzu prea târziu pentru a evita să dea direct peste ea. Cu un țipăt de groază, se dădu înapoi, până simți balustrada de lemn tăindu-i spatele. Inima îi bătea să-i spargă pieptul... Atunci, simți o mână puternică prinzând-o de umăr şi strângând-o

- Liniştiți-vă! îi strigă o voce bărbătească. Haideți, nu voiam să vă sperii. Iertați-mă...

Christie nici măcar nu auzi şi se eliberă violent. Necunoscutul se dădu şi el înapoi, stupefiat. Tânăra fată îi văzu în sfârşit fața în lumină.

- Cine sunteți? Ce faceți aici? exclamă ea, mai mult furioasă decât speriată. Cum îndrăzniți....

Cuvintele i se opriră în gât, în timp ce se priveau cu atenție. Bărbatul părea jumătate nemulțumit, jumătate amuzat. Tânăra fată simțea încă arsura mâinilor sale străbătându-i corpul şi făcându-i pielea de găină. înainte ca ea să poată lua prosopul, căzut în timpul scurtei lupte, bărbatul îl ridicase şi i-l aruncă.

- Vă repet, reluă necunoscutul, îmi pare rău că v-am speriat. Dumnezeule... Imbecilul de Teyburn va auzi vorbindu-se despre asta!

Christie se înfăşură înfrigurată în prosopul mare pluşat. Toată

starea de bine dispăruse şi se simţi tremurând. Voia să intre, să se îmbrace, dar intrusul nu făcea nici cel mai mic gest să plece de acolo.

- Sunt Matt Denham, reluă el pe un ton brusc. Când l-am văzut pe Lonnie Teyburn în această după-amiază, mi-a spus că nu sunteţi decât o copilă şi, sincer, am venit să văd dacă vă simţiţi bine. Găsesc nesăbuit din partea sa că a abandonat o copilă singură pe această insulă...

- Curiozitatea, nu-i aşa? îl ironiză Christie pe un ton neplăcut.

Tremurând încă, se ghemui pentru a se preface absorbită în aprinderea focului din sobă.

- Este omeneşte, nu? Nu aşa, nu veţi reuşi niciodată.

O dădu la o parte cu un gest nerăbdător. Fireşte, se gândi Christie cu ciudă, focul nu se aprinde atât de repede ca mine. Când bărbatul se ridică, îi arătă uşa.

- Iată-vă curiozitatea satisfăcută, îi spuse tăios. După cum vedeţi, sunt foarte bine şi n-am nevoie de nimic. Mulţumesc că mi-aţi aprins focul.

Intrusul îi ignoră gestul de concediere şi rămase pironit în acelaşi loc, privind-o cu atenţie pe tânăra fată, fără să întoarcă privirea.

- Nu veţi rămâne aici, spuse în sfârşit. Este o nebunie.

- Sunt aici şi n-am intenţia să cedez intimidărilor.

- Ben şi Lonnie v-au transmis propunerea mea?

- Da, replică ea tăios.

Denham ezită, înţelese că momentul era prost ales pentru a discuta afaceri. Expresia i se îmblânzi.

-Bun, doriţi să vă îmbrăcaţi şi vă grăbiţi să mă vedeţi plecat. Vom mai vorbi despre asta mâine...

- Nu mai este nimic de spus. Sunt aici acasă şi înţeleg să rămân atât de mult timp cât îmi va plăcea. Este clar? în plus, insula este

încântătoare şi m-am îndrăgostit de ea...

-îndrăgostită! De o insulă...

Dispreţul care apărea în vocea sa n-o impresionă pe Christie. Ridică din umeri, se duse în cameră şi se îmbrăcă în grabă. Când se întoarse, el era în acelaşi loc.

- Dar până la urmă, reluă bărbatul cu încăpăţânare, cum veţi face? Nu ştiţi nimic despre scoicile lui Noll. Veţi fi singură, fără nicio companie feminină, fără nicio resursă...

-Ţineţi atât de mult să scăpaţi de mine? îl întrerupse tânăra fată. Ce v-am făcut? Dacă vă este teamă că intervin în activităţile dumneavoastră, liniştiţi-vă. N-am nici cea mai mică intenţie să vă văd, cu atât mai mult să vă deranjez.

Matt Denham oftă şi se duse să se sprijine de canatul uşii.

- înţeleg, spuse. V-a vorbit Lonnie.... Ei bine, în parte este adevărat. Dacă persistaţi în nebunia de a vrea să vă ocupaţi de scoici, activităţile dumneavoastră s-ar putea să mă deranjeze în munca mea. Sunteţi o amatoare, nu ştiţi ce trebuie să faceţi, mergeţi la pieire...

- Nu vom mai reveni asupra acestui lucru! ripostă Christie cu mânie. Ce fac, mă priveşte doar pe mine. Dacă-mi place să am necazuri, am dreptul, nu?

Vizitatorul îşi reluă tirada, prefăcându-se că ignoră întreruperea.

-N-aveţi nici cea mai mică idee cum este în sezonul ploilor, să ai hainele lipite de piele, fără să poţi face nimic pentru a scăpa de umezeală, fără nimic pe insulă care să satisfacă cele mai elementare nevoi. Patul vă va fi acoperit de mucegai, încălţămintea va pieri în bucăţi. Nu veţi putea face nici foc, dacă nu veţi avea precauţia de a vă pune combustibilul la adăpost.

în timp ce vorbea, îi luase ibricul din mâini şi turnă apă în ceainic.

Christie îl lăsă s-o facă fără să se opună, dominată fără să vrea de prezența acelui bărbat care părea că umple încăperea cu statura lui. Se duse să se așeze în fața mesei și-și puse obosită capul în mâini.

- Oare de ce vreți să scăpați de mine? îl întrebă cu tristețe.

- încerc doar să vă deschid ochii....

Pentru prima dată, o umbră de zâmbet îi jucă pe buze lui Matt Denham, în timp ce o privea pe tânăra fată.

- Vă numiți Christie, nu-i așa?

Ea dădu afirmativ din cap, fără să răspundă.

- Degeaba ați crescut față de fotografiile lui Noll, sunteți încă o fetiță. Nu sunteți pregătită să înfruntați viața de aici.... Oh, desigur, rămâneți pentru câteva săptămâni de vacanță, se grăbi să adauge văzându-i mișcarea de protest. Dar după ce profitați de ele, întoarceți-vă acasă, printre ai dumneavoastră. înainte ca decepția să fie insuportabilă. înainte ca visul pe care vi l-ați făcut despre paradisul terestru să se facă țăndări sub loviturile realității.

- Dar nu vreau să plec! Aici, cel puțin trăiesc. Este realitatea cu care vreau să mă măsor.

O licărire de amuzament trecu prin ochii lui Matt.

- Pentru că nu există într-adevăr nimic asemănător acasă? o întrebă pe un ton ironic. Nu sunteți puțin prea tânără pentru a face pe blazata?

- Ajunge, ripostă Christie cât de tăios putu. Oricum, aveam nevoie... de o vacanță ieșind din obișnuit. Vă veți osteni și veți vorbi în zadar, nu voi pleca.

Era gata să-i spună adevărul, că nu venise decât pentru a uita despărțirea de Stephen.

- Altceva, reluă Christie cu o voce nesigură. Cele două sute de lire

pe care le-a împrumutat unchiul Noll, intenționez să vi le înapoiez. Până la ultimul bănuț....

- Nu se pune problema, răspunse Matt ridicând din umeri.

Era deja în ușă, gata să plece. Descumpănită, tânăra fată se ridică pe jumătate:

- Nu rămâneți să beți ceaiul?

- Nu, mulțumesc. Bună seara, Christie.

Stupefiată, aceasta îi privi silueta dispărând în noapte şi auzi nisipul scârțâind sub paşii săi. Plecase. La fel de brusc cum apăruse.

Aşadar, acesta era Matt Denham!

încă sub şocul surprizei, Christie îşi turnă o ceaşcă de ceai fierbinte şi se duse să se ghemuiască pe canapeaua din ramuri de palmier. Apariția neaşteptată a lui Denham o luase complet pe nepregătite. Nu se aştepta să-l vadă astfel. Şi-l imaginase ca pe un bărbat mai în vârstă, cu pielea tăbăcită de soare şi de apa de mare, unul din acei aventurieri căliți sau un locuitor blazat din colonii, ca Lonnie Teyburn. Nu, nu era pregătită să țină piept unui bărbat atât de energic, atât de atrăgător sub bronzul care nu-i ascundea frumusețea pielii. Nu se aşteptase să vadă un atlet cu muşchi de oțel, sub cămaşa uşor răscroită. Fără să vrea, fusese fascinată de privirea directă a ochilor cenuşii, de fermitatea gurii care accentua cuvintele, obligându-te să fii atent... Şi totuşi, era acelaşi bărbat care îi declarase fără să respecte regulile de politețe, că n-o vroia la Kalinda. Era hotărât să scape de ea cu orice preț!

Christie nu şi-l putea alunga din minte pe Matt Denham. în timp ce se pregătea să se culce, deveni conştientă de liniştea înconjurătoare. Nimic nu venea să tulbure calmul supranatural al nopții. Nimic nu putea s-o distrag' de la faptul pe care începuse în sfârşit să-l înțeleagă: era singură pe Kalinda. Singură. Cu Matt Denham.

A doua zi dimineață, când se trezi, totul era la fel de liniștit. Sub razele soarelui deja sus, apa lagunei căpăta tonuri aproape magice, alături de albul strălucitor al nisipului de-a lungul plajei. Un spectacol feeric, care o copleși cu o bucurie debordantă. Uitând orice altceva, se repezi în apa caldă, abandonându-se mângâierilor îmbinate ale soarelui şi mării.

îi fu greu să nu cedeze tentației de a se lăsa pradă lenei. Dar avea atâtea de făcut.... O luă, cu regret, înapoi pe drumul spre căsuță, adună în trecere două nuci de cocos, oferite de natura căreia voia să i le ia. Decepționată că erau atât de tari, le aruncă pe nisip, sub cocotieri. Oare cu ce să înceapă? Cum putuse supraviețui unchiul cu atât de puține lucruri? O ceaşcă ciobită, două farfurii desperecheate, un bol, câteva tigăi deformate........Fără să mai vorbească de absența totală a perdelelor, fețelor de masă şi a altor lucruri care făceau farmecul unei case bine întreținute! Slavă Domnului, se gândi cu amuzament, avusese precauția să se înarmeze cu esențialul. Dar ce însemna "esențialul" într-un asemenea paradis?

Respinse cu eroism o a doua tentație, cea de a lăsa totul baltă şi de a pleca să descopere noul său domeniu. Dimineața trecu cu treburile casnice. După-amiază, se strădui să pună ordine în hârtiile găsite pe biroul unchiului. Va avea tot timpul să exploreze insula...

Seara, nu mai rezistă şi plecă pe plajă, în direcția clădirilor de la celălalt capăt al lagunei. Pe măsură ce se apropia de ele, distingea detaliile. Totul în jurul ei se trezise din toropeală, păsările de mare plonjau, strigau, se intersectau într-un balet vertiginos. O briză uşoară făcea să foşnească palmierii.

Aşadar, asta era locuința lui Matt Denham. Un bungalou verde se ridica lângă o construcție lungă din prefabricate, pe o mică movilă care

domina laguna. La debarcaderul din scânduri, nici urmă de vapor. Niciun zgomot nu se auzea din casă. îndemnată de curiozitate, Christie se apropie de o fereastră a clădirii lungi şi joase şi se ridică pe vârful picioarelor pentru a privi în interior. De-a lungul pereților, aşezate pe un fel de bănci lungi din lemn, rezervoare şi acvarii alternau cu instrumente cu aspect ştiințific şi grafice prinse în ace pe pereți. Uşa era larg deschisă. Urcă cele două trepte cu hotărâre şi ciocăni la uşă.

în interior domnea o lumină verzuie, ca şi când se afla într-un acvariu. Pe o masă de lângă uşă, un teanc de hârtii şi un stilou. Ceva se agita în rezervoarele de apă. La celălalt capăt al clădirii, Christie văzu o uşă închisă, care dădea se pare în altă încăpere. Totul era liniştit. în vârful picioarelor, Christie se apropie de un rezervor şi privi peste margine. Atunci, îşi înăbuşi un strigăt.

O caracatiță părea s-o privească urât, făcându-şi tentaculele să se unduiască. Fascinată, Christie se adânci în contemplarea respingătoarei creaturi, gata să țipe dacă animalul, deranjat din siesta sa, se hotăra să pedepsească intrusa.... O clipă mai târziu, strigătul de groază pe care şi-l stăpânea cu greu, scăpă: două mâini îi strângeau pumnii ca două menghine.

- Vrei s-o vezi mai de aproape? îi murmură o voce la ureche.

în acea clipă, Christie recunoscu mâinile bronzate şi se întoarse încet, străduindu-se să-şi recapete calmul.

- Nu, mulțumesc, răspunse eliberându-se. Ai obiceiul să-ți ataci vizitatorii prin surprindere?

- Nu când se anunță în prealabil! Cărui fapt datorez surpriza vizitei dumitale?

Christie se prefăcu că ignoră ironia tonului.

- Voiam să te întreb câteva lucruri. Strict pentru afaceri,

linişteşte-te....

-în acest caz, vino pe aici, răspunse Matt Denham arătându-i uşa deschisă. Ne vom simţi mai bine în casă, pentru a sta de vorbă.

Când tânăra fată intră în camera mică de zi a bungaloului verde, reuşise să-şi recapete siguranţa şi privi în jurul său uitând umilinţa de a fi fost surprinsă.

Locuinţa lui Matt Denham era şi mai austeră, dacă era posibil, decât cea a unchiului Noll. Dar totul era de o curăţenie impecabilă şi pereţii goi din scândură erau lipsiţi de cel mai mic ornament. O uşă din scânduri rare părea să dea într-o cameră, iar la celălalt capăt, o mică bucătărioară se ghicea într-un spaţiu înfundat. Mobilele se reduceau la strictul necesar. Pe masă, Christie remarcă totuşi cu surprindere un bol mare de pământ ars, care conţinea un buchet aranjat cu grijă din flori de frangipanier îmbinate cu frunze. Dar florile erau pe jumătate ofilite şi uscate şi totul distona cu sobrietatea încăperii. Când ridică ochii, remarcă licărirea de ironie cu care o observa Matt. Roşi iar şi se duse să se aşeze grăbită într-un fotoliu de răchită pe care i-l indicase cu mâna.

- Si despre ce afaceri este vorba? o întrebă. în cele din urmă, îmi vei accepta propunerea?

- încă nu se pune problema! replică ea. Voiam doar să-ţi cer detalii asupra modului în care lucra unchiul. Cum făcea pentru a identifica şi a găsi scoicile? Eu am scrutat în zadar plaja, n-am găsit nimic....

- Evident. Nu vei găsi nimic pe nisip, decât după o furtună.

-Atunci, cum făcea? Se ducea pe reciful de corali?

- Uneori. Dar nu te sfătuiesc să faci la fel. îţi trebuie încălţăminte specială şi mai ales o cunoaştere a mareelor şi a curenţilor, pe care n-o ai încă.

- Unchiul folosea pescari?

- Da, răspunse Denham, ezitând. Doi tineri din Tamautoa. Plonjau

-Aşadar de asta am găsit tot acel echipament, labele de cauciuc şi măştile? Erau chiar şi butelii de oxigen.

-Nu te sfătuiesc să încerci să te foloseşti de ele. Cât despre vas, este la loc sigur. L-am pus eu însumi la adăpost după moartea unchiului dumitale.

-Bineînțeles, spuse Christie cu un zâmbet ironic. Cele două sute de lire pe care i le-ai împrumutat............

-Cred că ți-am spus că nu vreau să mai aud vorbindu-se de ele, o întrerupse tăios Denham. Oricum, vasul rămâne aici, cel puțin deocamdată.

-Altfel spus, n-am dreptul să mă folosesc de nimic, nu-i aşa? Nu sunt decât o puştoaică neîndemânatică şi inutilă şi nu trebuie în niciun caz să mă amestec în nimic. Oare nu-ți trece prin minte că-mi dau perfect seama de ignoranța mea şi că nu sunt destul de proastă pentru a mă arunca orbeşte în aventuri? Totuşi, trebuie să învăț!

-Oare merită osteneala?

Christie se încruntă, descumpănită.

-Osteneala? Nu înțeleg....

-Vreau să spun, merită oare osteneala să înveți toate astea, cu riscurile pe care le comportă, pentru un simplu capriciu? Haide, priveşte lucrurile în față! Te amuză, pentru că totul este nou. Dar când noutatea va trece... Tânăra fată îl întrerupse cu mânie şi scoase din poşetă un vraf de hârtii.

- Să n-o luăm de la început! exclamă ea. Ascultă, am deschis corespondența care s-a adunat de la moartea unchiului Noll. Erau acolo trei cecuri de plată a expedierilor pe care le-a făcut şi asta ar trebui să

ajungă pentru a-ți înapoia banii...

- Si din ce vei trăi? o întrerupse Matt.

- Nu-ți face griji pentru mine. Ce mă interesează mai mult, este că am găsit comenzi, dintre care una foarte importantă, de cinci mii de dolari, a unui colecționar american. Dacă nu greşesc, asta face mai mult de două mii de lire sterline, la cursul actual.

Expresia lui Matt Denham se înăspri:

- Pot să ştiu ce-ți cere acest colecționar?

Christie îi întinse comanda, pe care o studie cu grijă înainte de a i-o înapoia.

- Ce vrei să fac eu? o întrebă dur.

- Evident, nu-ți cer să mergi să pescuieşti dumneata! replică tânăra fată pe un ton exasperat. Dar sunt o grămadă de scoici în depozit, cu care să satisfac cu siguranță cea mai mare parte a acestei comenzi.

Din nefericire, nu sunt încă destul de la curent pentru a le identifica şi n-am pe nimeni altcineva în afara dumitale căruia să-i cer acest serviciu.…

în fața expresiei încăpățânate a interlocutorului său, Christie înțelese că nu aştepta decât pretextul unui refuz. Sări în picioare, plină de mânie.

- Am înțeles, reluă ea, nu te obosi să răspunzi. îmi pare rău că am venit să te plictisesc cu problemele mele şi poți să fii liniştit: nu voi mai veni niciodată să-ți cer ceva. Voi găsi pe altcineva, mai amabil decât dumneata!

îşi vârî hârtiile în poşetă şi din trei paşi fu la uşă. Matt Denham o privi în tăcere cu o licărire de dezaprobare glacială în privire.

- Du-te, declară Matt tăios, cere-i cui vrei. Dar, dacă vrei părerea mea, ar fi mai bine să le scrii acestor clienți şi să le explici că nu vei

putea satisface comenzile. Este limpede?

- Perfect limpede. Dar n-am nevoie de sfaturile dumitale şi nu le-am cerut.

Fără să adauge un cuvânt, Christie ieşi din casă cu capul sus şi fără să-i arunce o privire. Nu simţi nici măcar căldura razelor de soare care o mângâiau şi se lăsă copleşită de mânia pe care şi-o stăpânise cu greu. Matt Denham era într-adevăr cel mai odios bărbat, cel mai arogant pe care-l întâlnise vreodată în viaţă. îi va arăta ce crede despre părerile sale!

Capitolul 3

A doua zi când acostă cabotierul, Christie era încă foarte furioasă pe Matt Denham. La salutul plin de bună dispoziţie pe care i-l adresă Lonnie Teyburn de la debarcader, răspunse printr-un gest distrat, absorbită de gânduri şi de maniera în care îi va povesti întâmplările neplăcute şi-l va face să-i împărtăşească indignarea. De-abia fusese atentă la faptul că Teyburn nu debarcase singur. O fată înaltă, suplă, îmbrăcată într-o rochie albă imaculată i se alăturase lui Matt Denham, venit în întâmpinarea sa şi începuse cu el o conversaţie animată. Silueta subţire a lui Christie, cu blugi prespălaţi şi bluză în dungi, părea subiectul conversaţiei. Dar aceasta avea altceva în minte.

- Oh, Lonnie! Niciodată n-aş fi crezut că poate fi atât de odios! spuse Christie, respirând greu, precedându-l spre căsuţă. Intră. Totul este încă în dezordine, nu ştiu de unde să încep.... Sunt atât de mulţumită să te văd! Ce face Ben Cope?

- îşi face griji în legătură cu tine. Sărmanul, la vârsta sa şi-a descoperit subit o inimă tandră şi o conştiinţă! Serios, reluă Teyburn prăvălindu-se pe un scaun, amândoi suntem îngrijoraţi. N-ar fi trebuit să te lăsăm să vii singură aici. Noll, unchiul tău....

- Mi-a lăsat moştenire nişte whisky pe fundul unei sticle, îl întrerupse Christie. îți va ajunge deocamdată?

- Nu refuz niciodată acest gen de invitație. Ține, adăugă cotrobăind într-o geantă, ți-am adus câteva lucruşoare.

Puse pe masă două sticle cu apă minerală, pâine proaspătă, fructe, o sticlă cu vin bun franțuzesc şi o duzină de cărți de buzunar cu coperte pestrițe.

- Nu prea ştiam dacă este genul de lectură care ți se potriveşte, reluă el. Dar este tot ce am găsit mai bun....

- Eşti foarte amabil, Lonnie. Si Ben de asemenea....

Christie simți un nod în gât, sub efectul unei emoții neaşteptate. Când îi întâlnise pe cei doi asociați pentru prima dată, îi considerase o pereche de bătrâni aventurieri convinşi.

Acum, observă că erau plini de atenții, denotând reale calități sufleteşti, de o amabilitate aspră mult mai reconfortantă decât răceala orgolioasă a lui Matt Denham, în ciuda fizicului de june prim şi a manierelor rafinate.

După ce-şi bău whiskyul la umbra verandei, Lonnie Teyburn se duse să scotocească în cutiile cu scoici. Spre profunda dezamăgire a lui Christie şi ruşinea bătrânului său prieten, acesta se dovedi incapabil să recunoască mai mult de o duzină din scoicile din stoc. Măcar dacă unchiul Noll şi-ar fi dat osteneala să-şi eticheteze comorile! se gândi Christie cu ciudă.

- Ei bine! Se va găsi un mijloc de a rezolva această problemă, îi spuse Teyburn cu un zâmbet încurajator. Când te gândeşti să vii la Tamautoa?

- Lunea viitoare. Aş vrea să trec pe la bancă, să depun cecurile şi să fac câteva cumpărături.

- Ei bine, vom sărbători această ocazie. Ben şi cu mine te vom invita la cină în cel mai bun restaurant de acolo, de acord? încă n-am uitat complet cum se înnoadă o cravată, să ştii.........

- De ce nu? Iată, voi profita chiar să-mi petrec noaptea la hotel şi a merge la coafor. îmi va face bine să regăsesc puţină civilizaţie.

încurajată de prietenia bătrânului său prieten, Christie îl însoţi veselă la debarcader, ceva mai târziu. Atunci îşi aminti de vizitatoarea lui Matt Denham, care nu venea să ia vaporul.

- De fapt, cine este această fată înaltă în alb, care a debarcat adineaori? întrebă ea distrată.

- Melanie Haydon, răspunse Lonnie cu un zâmbet maliţios. Este ceva la Rezidenţa Generală. Şi una din cuceririle lui Matt Denham.

- Una din cuceriri? Totuşi, nu există atât de multe posibilităţi pe aici

- Ce crezi, fetiţo? răspunse Teyburn izbucnind în râs. Să ştii că nu eşti singura frumuseţe din insule! Doctorul Chalmers are o nepoată cum nu se poate mai încântătoare. Şi are o infirmieră franţuzoaică ce de-abia a sosit la spital, ca să nu spun decât atât.......................

îşi marcă fraza printr-un fluierat de admiraţie ironică, rotindu-şi ochii extaziat.

Dar Christie nu-i împărtăşea buna dispoziţie. Fără să ştie de ce, se simţea curios de jignită că nu vedea "cucerirea" lui Matt Denham reluând cabotierul care o adusese pe insulă.

- Cu siguranţă o va conduce el mai târziu, sub strălucitorul clar de lună din Pacific, spuse Teyburn pornind pe pasarelă. Ei bine, micuţă Christie, pe luni. Şi să fii cuminte!

Oare ce altceva putea să facă pe Kalinda, decât să fie cuminte? se gândi Christie cu amărăciune. Privi vaporul complet alb îndepărtându-

se de mal şi dispărând treptat la orizont, unde cerul era nuanțat de apus în culori somptuoase. Curând, cucerită de splendoarea naturii, tânăra fată îşi uită resentimentele şi încheie ziua cu o nouă vioiciune.

A doua zi dimineața, avu o surpriză extraordinară. O pirogă traversa laguna, pentru a veni să acosteze în fața casei ei. Doi tineri polinezieni săriră pe nisip şi veniră să-i spună, într-o engleză foarte stâlcită, dar cu un zâmbet seducător, că-i trimisese domnul Lonnie, că totul era aranjat, că vor lucra pentru ea şi-i vor aduce multe scoici frumoase şi că n-o va costa decât o sută de *tans* pe zi, pentru fiecare dintre ei. Lonnie făcuse mai mult decât să-şi țină promisiunea: "găsise un mod" de a rezolva problema. Christie se simți cuprinsă de un val de recunoştință.

Aşadar, îşi spuse, în cele din urmă lucrurile se vor aranja. Fusese o proastă să se lase impresionată de Matt Denham, sau să se lase descurajată de nişte mici dificultăți! Liniştită, îşi petrecu ziua scotocind prin lucrurile unchiului său. Găsi un carnețel vechi în care el îşi notase noțiunile de bază dintr-un catalog, cu prețurile curente ale scoicilor. Studie comenzile şi facturile, puse ordine în repartizarea pe clase şi începuse chiar să recunoască unele scoici. Putu astfel să pregătească primele elemente ale comenzilor pe care le primise şi redactă scrisori pentru clienți, explicându-le că preluase succesiunea de la unchiul său şi că le va livra marfa cât mai curând posibil. Tot ce trebuia, pe viitor, era să nu se mai gândească la acel odios Denham şi la uneltirile sale şi să-şi ia afacerile în mână. Atunci, totul va merge bine. Cei doi tineri pescari îi vor aduce comori... Cine ştie? Poate chiar un exemplar din acea rarisimă "Glorie a mării", care, ea singură, valora mai multe sute de lire

După-amiaza nu se terminase când ei se întoarseră, încărcați cu o

găleată plină cu mai multe pungi de pânză, al căror conținut îl vărsară într-un ciubăr. Nu trebuia atinse până la întoarcerea lor, îi spuseră. Deja traversau plaja alergând veseli şi se îmbarcară în piroga lor.

Christie se feri să le atingă captura. Cu un amestec de mirare şi silă, se adânci în contemplarea scoicilor necunoscute, încă acoperite de alge şi de lucruri pe care nu le văzuse niciodată. Era sigură că marea majoritate a scoicilor erau încă prevăzute cu locuitorii lor.... şi nu avea nici cea mai mică intenție să-i trezească! Se mulțumi să umple recipientul cu apă de mare şi să-l tragă la umbră, înainte de a se întoarce să se cufunde în hârțogărie.

Când se înseră, cei doi tineri pescari nu se întorseseră. Nici urmă de piroga lor şi Christie fu surprinsă. Totuşi, spuseseră că se vor întoarce.

Oare proasta lor cunoaştere a limbii engleze o făcuse să se înşele? Poate nu se gândiseră să vină decât a doua zi?

A doua zi, cei doi tineri tot nu apăruseră. Era o vreme superbă, ideală. O uşoară briză marină răcorea aerul care părea să vibreze, atât de pur era. Christie se simți repede cuprinsă de îngrijorare şi se duse să ia vechiul binoclu al unchiului pentru a cerceta orizontul şi a vedea dacă nu venea piroga. încet, scrută marea, văzu piscurile din Tamautoa apărând în oculare, aproape să le atingă. Oare angajații ei erau atât de capricioşi? Vor veni cel puțin pentru a-şi lua plata....

- Dacă-i cauți pe cei doi puşti, nu-ți pierde timpul. Nu vor mai veni.

Christie tresări. Era atât de absorbită în contemplarea sa, încât nici nu-l văzuse pe Matt Denham apropiindu-se de ea. Se întoarse, cu fața întunecată şi încruntată.

-Ce vrei să spui? îl întrebă tăios. De unde ştii că nu vor mai veni?

- Mi-am luat libertatea să-i concediez ieri. I-am şi plătit. Să nu te laşi păcălită dacă-ţi cer salariul. în atitudinea sa, nu exista nici cea mai mică urmă de scuză, nici cea mai mică stânjeneală. Anunţa cu răceală un fapt, nimic mai mult. Mai întâi, Christie fu atât de sufocată, încât trebui să facă un efort pentru a înţelege.

- Ce? bâigui în sfârşit, gâtuită de furie. I-ai plătit? I-ai concediat? Dar.... cu ce drept? Cum îndrăzneşti?...

- Eşti furioasă, observă cu răceală Matt. La drept vorbind, aş fi avut aceeaşi reacţie dacă cineva şi-ar fi permis să-mi facă acelaşi lucru.

- Este prea mult! izbucni Christie. Ai o îndrăzneală, un tupeu.... Este inimaginabil! Pretind o explicaţie şi scuze!

Cu un aer mereu la fel de rece, Matt dădu din cap.

- într-adevăr, intenţionez să-ţi explic de ce am făcut-o. Dar asta va lua un anumit timp. Dacă n-ai fi plecat furioasă în acea zi, aş fi avut ocazia s-o fac înainte de a avea loc acest incident neplăcut. Aş fi avut de asemenea şansa de a-ţi spune în mod rezonabil de ce ridic obiecţii la prezenţa ta pe Kalinda.

- Obiecţii, explicaţii! Ai avut timp destul să inventezi! De ce nu mărturiseşti pur şi simplu că nu-ţi place mutra mea, sau că vrei să păstrezi Kelindo doar pentru tine? Ar fi mai cinstit!

- Nu, ar fi greşit, răspunse Matt fără să-şi piardă calmul. N-am nimic împotriva ta şi n-am intenţia să-mi însuşesc Kalinda, care de altfel nu-mi aparţine.

- Atunci, de ce nu mă laşi în pace? Sunt aici acasă. Unchiul mi-a lăsat moştenire această casă în deplină proprietate şi nimeni nu mă poate împiedica să fac ce-mi place aici. Este limpede?

- Mi-e teamă că nu este deloc atât de simplu, răspunse Denham. Unchiul tău ţi-a spus cum a achiziţionat aceste câteva pogoane de nisip?

- Desigur! Le-a cumpărat de la un australian. Am titlurile de proprietate, adăugă pe un ton sfidător.

- Pe acel australian, nu-l cunoştea decât de mai puțin de o oră şi l-a întâlnit într-un bar din Sydney. Dacă n-ar fi fost fără un ban şi dacă unchiul tău n-ar fi avut şansa să aibă câteva lire în buzunar, n-ai fi fost aici, acum.

- Ei şi? După câte ştiu, nu este nimic ilegal!

- Nu sunt atât de sigur, răspunse rece Matt. Se pare că australianul nu avea drepturi depline asupra acestui teren. Cu siguranță, l-a achiziționat fără să plătească nimic, ca "prim ocupant al terenului", cum se făcea deseori în acea perioadă. De când insulele au protectorat australian, se descoperă în fiecare zi neregularități de acest gen. Până la urmă, s-ar putea foarte bine să n-ai mai multe drepturi pe această insulă decât am eu.

Nu briza fu cea care o răcori şi-i ciufuli părul, care o făcu pe Christie să se înfioare. Cuvintele pe care tocmai le rostise Denham îi dăduseră un sentiment aproape de panică. Oare chiar venise de atât de departe degeaba?

- Dar.... de ce? bâigui în cele din urmă. De ce-mi spui asta acum?

Bărbatul văzu că teama înlocuia treptat furia din ochii tinerei fete. Domolindu-se, îi atinse uşor brațul.

- Du-te şi pune-ți cei mai groşi pantofi.

Vreau să-ți arăt ceva pe bariera de corali şi-ți voi explica de ce ți-am povestit toate astea.

Dominându-şi indispoziția şi ranchiuna, Christie se supuse şi i se alătură lui Matt Denham câteva minute mai târziu. El i-o luă înainte de-a lungul plajei şi la capătul barierei de corali care înconjura laguna, o luă de braț pentru a o conduce. După doi paşi pe corali, Christie

înțelese de ce o făcuse să fie prudentă şi să-şi pună tălpi rezistente.

- Nu este atât pentru a evita să te tai, îi explică Matt. însă tăieturile de coral sunt uneori veninoase şi riscă să se infecteze. Fii atentă, vom înainta destul de departe în larg.

Christie plecă ochii şi-şi concentră toată atenția asupra locurilor în care punea picioarele. Mareea era în puncul său cel mai scăzut. Totuşi, bariera era aproape toată scufundată în circa zece centimetri de apă. Muchia pe care mergeau era frecvent întreruptă de crevase sau de găuri şi ridicăturile deveniseră alunecoase de la alge. Pentru Christie era prima dată când se aventura astfel şi putea să admire de aproape coralii minunați şi își uită resentimentele față de bărbatul care o susținea cu o mână sigură. Sub ochii săi uimiți se desfăşura un spectacol feeric de plante marine, peşti şi creaturi ciudate, în culori mai vii şi mai variate decât cele ale curcubeului, înviorate se pare de apa transparentă precum cristalul.

- Este frumos, nu-i aşa? spuse brusc Matt, ca şi când îi ghicise gândurile. Totuşi, dacă ştiința nu intervine foarte repede, toată această minunăție este condamnată inevitabil la dispariție.

- Cum asta? Şi de ce?

- Deoarece coralul este pe cale să moară, să fie măcinat. De asta sunt aici, îmi petrec timpul făcând cercetări asupra acestei probleme.

Iată, priveşte....

Ajunseseră la un fel de ieşind peste o groapă din lagună. Matt se aplecă şi trase de o ramură de coral, care se rupse fără rezistență. Când o scoase din apă şi i-o arătă în plină lumină, Christie văzu imediat că era decolorată, moartă, ca tot grupul din acel loc.

- Si iată cauza, adăugă el.

îi arătă cu degetul o stea de mare. Dar nu una din acele mici

creaturi încântătoare ca cele care se văd pe plajele europene. Aceasta era enormă, îngrozitoare, de cel puțin treizeci de centimetri în diametru. Brațele îi erau înarmate cu spini lungi, cu aspect amenințător. Christie nu-şi putu stăpâni un frison.

- Iată vinovata, reluă Matt. Sunt poreclite "coroanele de spini". De mai mulți ani deja au devenit o adevărată plagă în această regiune de țărm. încep să atace Marea barieră de corali a Australiei şi se întâlnesc până în Borneo şi Philippine. Drama este că nu se pot omorî fără să se elimine în acelaşi timp alte creaturi nevinovate. Asta face ca de luni şi de ani, echipele noastre de cercetători să înfrunte problema, fără succes până acum. Aceste stele de mare se înmulțesc cu o viteză fenomenală şi s-ar putea chiar să distrugă o parte a faunei marine şi să compromită alimentația şi supraviețuirea locuitorilor arhipelagului.

- Dar nu există niciun alt peşte sau crustaceu care s-o poată ataca? întrebă Christie. N-ai putea crea o specie oarecare....

- Nu este nevoie, o întrerupse Matt Denham cu un zâmbet. Cunoaştem perfect duşmanul natural al "coroanei de spini"; este o moluscă, tritonul. înțelegi acum unde voiam să ajung?

Christie oftă profund.

- Da, "Charania Tritonis", spuse ea.

Este una din rarele scoici pe care le cunosc. Este de asemenea şi cea mai frumoasă...

- Şi oricum, noi am interzis culegerea şi vânzarea sa colecționarilor. Cel puțin până vom găsi un alt mijloc de a combate acest pericol. Iată care sunt ocupațiile mele aici. Iată de ce trebuie să intervin pentru a te împiedica să păgubeşti coralul, fără să ştii ce faci.

Christie nu răspunse nimic. Făcură cale-ntoarsă, în tăcere şi se întoarseră pe țărm. Tânăra fată se opri doar în fața treptelor

bungaloului. Gânditoare, trasa pe nisip semne de neînțeles, cu vârful piciorului.

- înțeleg, spuse în cele din urmă. Dar de ce nu mi-ai explicat toate astea încă de la început?

- Este adevărat, ar fi trebuit, admise Matt. Dar, pentru a fi pe deplin sincer, credeam că nici măcar n-ar fi meritat osteneala. Mă aşteptam să te plictiseşti după câteva zile de viața de aici; atunci, ar fi fost suficient să te mai descurajez puțin, pentru ca să pleci singură.

Se întrerupse şi un zâmbet uşor îi juca pe buze:

- Am greşit, neglijând misterele psihologiei feminine. Fără îndoială, ar fi fost mai bine să te conving să rămâi...

Christie zâmbi la rândul său, înainte de a întoarce privirea spre el:

- N-ai fi avut mai mult succes. Oricum, să ştii că intenționez să rămân. Acum, că-ți cunosc motivele, sunt gata să-ți scuz metodele arogante şi nu voi căuta să prind tritoni. Dar....

îşi întrerupse fraza, crezând că n-avea rost să meargă mai departe şi că atmosfera se lămurise o dată pentru totdeauna. Dar tăcerea se prelungea, devenind apăsătoare. Surprinsă, întoarse din nou capul spre Matt Denham. Acesta o privea cu un aer glacial.

- Nu m-am făcut bine înțeles, Christie...

- Spune-mi domnişoară Irvine, te rog, îl întrerupse scurt.

- Fie, domnişoară Irvine, spuse bărbatul pe un ton ironic. Se pare că n-ai înțeles importanța celor ce ți-am spus. Kalinda este interzisă pescuitorilor de scoici. Complet şi definitiv.

- Complet şi definitiv? repetă Christie cu un aer sfidător. Si în numele cui, te rog?

- Fără îndoială, ştii că dispun de autoritate oficială. Si regret că mă

obligi să mă folosesc de ea. Dacă persişti, pot obţine un decret în patruzeci şi opt de ore, care să declare Kalinda zonă protejată. Asta ar rezolva problema o dată pentru totdeauna. Christie se strădui să respire adânc înainte de a răspunde. Nu se aştepta la asta.

-înţeleg, spuse în sfârşit, strângând din dinţi. Nu vei fi mulţumit până nu voi fi izgonită de pe aceste locuri, aşa este?

- Vei putea rămâne cât vei vrea, să te distrezi jucându-te de-a Robinson Crusoe pe o insulă pustie. Cu condiţia să te mulţumeşti cu atât...

- Hotărât lucru, n-ai înţeles nimic! N-am mijloacele de a mă distra, nici intenţia de a mă juca. Trebuie să trăiesc, să-mi câştig existenţa.

- Atunci, du-te în altă parte. Kalinda este ultimul loc din lume unde să-ţi exersezi talentele comerciale. Este mare păcat că nu ţi-ai dat osteneala să te informezi puţin, înainte de a veni.

-Am venit, sunt acasă şi am intenţia să rămân aici. Este clar?

Fără să-i aştepte răspunsul, se întoarse şi fugi cu paşi mari să caute refugiu în căsuţa sa.

Orele weekendului trecură lent, interminabile. Toate treburile domenstice din care Christie îşi făcuse o bucurie, îşi pierduseră orice interes, orice raţiune de a fi. Hotărâtă să înlăture orice posibilitate de a-l întâlni întâmplător pe Matt Denham, îşi petrecu zilele rătăcind pe insulă, întorcându-se doar la apusul soarelui. Dar serile în singurătate deveniră apăsătoare. Se afla singură cu gândurile sale, care deveneau repede îngrijorătoare.

Oare de ce o detesta Matt Denham atât de mult? Nu, îşi spuse, nici măcar nu mă detestă. Nu-l interesez. Nu exist pentru el decât pentru că-l deranjez: o puştoaică iresponsabilă, cu capul plin de visuri confuze şi idei prosteşti... "Oare când te vei hotărî să creşti?", îi aruncase

Stephen în faţă, cu câteva zile înainte de despărţire. Şi acum, începea din nou, cu un altul, cu un străin ostil, indiferent. întotdeauna va fi aşa, cu toţi bărbaţii? Nu va putea niciodată să facă să fie luată în serios de cineva, să se facă acceptată pentru ce era cu adevărat? Oare greşise venind la Kalinda, fusese o nesăbuinţă, o dovadă în plus de iresponsabilitate? Trecuse de-abia o săptămână şi deja toţi vechii demoni reveneau s-o hărţuiască şi toată disperarea sa se materializa din nou...

Sosi în sfârşit ziua de luni. Se pregăti cu înflăcărare, aşteptând cabotierul cu nerăbdare. Debarcând la Tamautoa, se duse să reţină o cameră la hotel, înainte de a se întâlni cu Lonnie Teyburn şi Ben Cope, singurii prieteni pe care-i avea în acea parte de lume. Când le povesti conversaţia sa cu Matt Denham, aceştia trebuiră să fie totuşi de acord că el avea într-adevăr autoritatea cu care se lăudase.

- Suntem vinovaţi, admise Ben Cope. Ar fi trebuit să te prevenim. Dar n-am vrut să riscăm să te descurajăm complet, chiar înainte de a fi pus piciorul pe insulă.

- Totuşi, interveni Teyburn cu un aer gânditor, Matt nu este un tip atât de rău.

Mă întreb de ce se comportă într-un mod atât de nesuferit.

- Fără îndoială pentru că nu mă poate suferi, spuse Christie oftând.

Ei făcură tot ce putură, cu o impresionantă solicitudine, pentru a-i ridica moralul şi a o face să uite gândurile negre. Sedinţa sa la coafor contribui mai ales la redarea optimismului său: să-şi simtă părul lung, blond-cenuşiu redevenind mătăsos şi suplu, după tratamentul aspru pe care i-l impusese soarele şi apa de mare, o făcu să redevină ea însăşi. Cele două scrisori de la familie, care o aşteptau la hotel, reuşiră s-o aducă în formă. Când, la sfârşitul zilei, se alătură lui Teyburn şi Cope,

practic uitase de existența lui Matt Denham.

Hotelul în care descinsese şi unde se afla restaurantul, era singurul loc cu activitate pe insulă şi cei doi negustori cunoşteau acolo pe toată lumea. Erau foarte mândri să fie văzuți în compania unei tinere atât de frumoase şi avură o plăcere aproape copilărească s-o prezinte tuturor celor care apărură în acea seară.

Astfel Christie făcu cunoştință cu comandantul portului din Tamautoa, cu un căpitan scoțian de cursă lungă, cu fermecătoarea tânără infirmieră franțuzoaică de care Lonnie îi vorbise în termeni entuziaşti, cu nepoata doctorului şi cu încă o duzină de necunoscuți ale căror nume fu incapabilă să şi le amintească. Lonnie şi Ben, în al nouălea cer, petrecură seara răsfățând-o şi copleşind-o cu atenții. Vechile relații ale unchiului său o copleşiră cu invitații şi propuneri de a o ajuta în afaceri. Când în sfârşit se duse să se culce, Christie era epuizată, dar încântată.

Dar mulțumirea îi va fi de scurtă durată. Când a doua zi se întoarse la Kalinda, Christie observă că rezervorul de apă dulce era gol. Si nicio sursă nu exista în toată insula.

Capitolul 4

Mai întâi, Christie nu reuşi să creadă în îngrozitoarea realitate descoperită. Nu mai era apă! Se înverşună asupra robinetului, îl închise, îl deschise iar. De fiecare dată, acelaşi lucru: câteva picături de apă. Apoi, nimic. Curând, nu mai fură nici măcar picături. Până la urmă, renunță la eforturile inutile şi ieşi din casă, cu ochii întorşi spre cerul exasperant de albastru. Ce se va întâmpla cu ea?

Disperarea făcu loc unei furii neputincioase. Măcar dacă ar fi observat înainte de a pleca la Tamantoa. Măcar dacă insulele aveau izvoare. Măcar dacă ar fi avut mai multă grijă şi n-ar fi scos atâta apă din rezervă.

Măcar dacă... O ultimă privire la soare o convinse de inutilitatea speranțelor sale. Nu va ploua. Şi nu va avea altă posibilitate decât să meargă să-i ceară cu umilință apă lui Matt Denham, sau să recurgă la el, pentru a trimite un mesaj radio şi să ceară să-i aducă apă cu vaporul.

Această perspectivă îi făcu pielea de găină. Să meargă să se umilească în fața acelui individ! Să meargă să mărturisească faptul că atenționările sale fuseseră justificate! Totuşi, nu avea de ales: nu va putea trăi fără apă potabilă.

Agitată, făcu inventarul resurselor sale: două sticle cu apă minerală pe care i le adusese Lonnie, sucurile de fructe pe care le cumpărase ea la Tamautoa, sticla cu vin... Din fericire, îşi spălase rufele la hotel şi putea face baie în lagună. Dar oare cât timp va putea rezista? Lonnie sau Ben vor veni săptămâna aceasta? Orice, da, orice va fi mai bine decât să se ducă să ceară ajutorul lui Matt Denham.

în acea zi, pentru prima dată, trebui să treacă peste ritualul ceştii de ceai. Nu bău mai mult nici a doua zi dimineață. Pentru a evita eforturile prea mari care îi puteau stârni setea, îşi petrecu zilele cosând sau citind, la umbră, în curenții slabi de aer. Inactivă, frustrată, aproape se hrănea cu ura

sa faţă de Matt Denham. Din acea vineri în care practic o ameninţase, nu-l mai văzuse. Puţin îi păsa că ea murea de sete sau de febră! Insula era liniştită, parcă pustie. Nu vedea nicăieri nici urmă de activitate a odiosului vecin. Nici măcar de vizitatoarea sa, acea Melanie Haydon, snoaba antipatică de a cărei siluetă înaltă şi rochie albă imaculată îşi amintea. Oare ce punea la cale?

Nu ştia de ce, dar chiar şi absenţa lui părea ameninţătoare. Oare plecase la Tamautoa? Poate luase chiar avionul spre Australia, poate va prezenta un raport autorităţilor, pentru a obţine acel decret de expulzare, ca să scape de ea. Era singură, cu adevărat singură pe insulă. Şi fără apă.

în seara celei de-a doua zile, bău cu economie două înghiţituri din a doua sticlă cu apă minerală. Pe fund, nu mai rămăsese decât echivalentul unui pahar, cel mult. Iar când aceste ultime picături se vor epuiza...

îi fu greu să adoarmă şi când o făcu căzu într-un somn agitat, cu coşmaruri, din care se trezi tresărind. Pe la miezul nopţii se trezi brusc, complet, cu gâtul uscat de o sete mistuitoare. Atunci, îi veni subit o idee şi scoase un strigăt de bucurie şi de uşurare. Da, avea de băut! O provizie nelimitată de băutură! Nu avea decât să aştepte până a doua zi dimineaţa. Până atunci, bău cu lăcomie ce mai avea pe fundul ultimei sticle de apă şi adormi din nou, liniştită.

Săptămâna trecută, văzuse fără să dea atenţie, pe cei doi polinezieni răcorindu-se înainte de a se urca din nou în pirogă. Cu o abilitate datorată experienţei, tăiaseră o ramură, o înţepeniseră între două pietre şi se folosiseră de această unealtă rudimentară pentru a despica nişte nuci de cocos pe care se osteniseră doar să le adune. îşi aminti de asemenea de laptele de cocos pe care îl înghiţiseră cu evidentă mulţumire. Aproape îi simţea dulceaţa răcoroasă umezindu-i buzele. Problemele dispăruseră în mod miraculos. Da, într-adevăr, Kalinda era un paradis terestru...

Când ajunse în sfârşit în locul în care îşi amintea, lucrurile nu se petrecură atât de uşor cum sperase. Desigur, ramura ascuțită era încă acolo. N-avea altceva de făcut decât să se aplece pentru a aduna câte nuci de cocos voia. Dar, în ciuda tuturor eforturilor, fu incapabilă să spargă coaja a cărei rotunjime făcea să devieze vârful ascuțit al ramurii. Când în sfârşit reuşi să deschidă o nucă, o făcu atât de prost, încât sfărâmă fructul. Prețiosul lapte se pierdu şi se răspândi în nisipul care îl absorbi imediat. Mai hotărâtă ca oricând să reuşească, se îndârji. în sfârşit, o nucă se deschise cum trebuia şi Christie scoase un strigăt de triumf. Dar acesta se schimbă într-un urlet de durere: o mişcare greşită şi vârful ascuțit al crengii ajunse să-i zgârie antebrațul.

Cu ochii plini de lacrimi, se prăbuşi în genunchi pe nisip, ținându-şi brațul rănit. Nuca de cocos se rostogolise deja pe panta plajei şi se duse să se piardă în clipocitul lagunei. Nici măcar nu fusese atentă la asta.

Clătinându-se, se întoarse în casă şi se lăsă să cadă pe un scaun, în timp ce încerca să se lege cu o batistă prea mică pentru a opri curgerea sângelui. Curând nu se simți bine şi era gata să leşine. îndoită, se agăță cu disperare de scaun şi nu remarcă umbra care tocmai trecuse pragul.

- Ce naiba faci iar?

- M-am... rănit.

Matt Denham reuşise să audă murmurul dureros. Din doi paşi străbătu încăperea şi îngenunche lângă Christie.

- Arată-mi.

îi smulse pansamentul improvizat şi privi cu atenție rana larg deschisă.

- Bănuiam că se va termina prost, spuse el. Te-am văzut de departe cum te chinuiai cu acele nuci de cocos, este o minune că nu ți-ai scos vreun ochi! De ce naiba n-ai venit să-mi ceri să ți le sparg?

Christie se întoarse, pentru a nu-i arăta lacrimile.

- Lasă-mă. Nu ţi-am cerut nimic. Mă pot descurca foarte bine singură...

-Cu bucăţica asta de cârpă? Eşti serios rănită şi trebuie să pui un pansament. Aş putea pune pariu că n-ai nici măcar o trusă de prim-ajutor, nici măcar un rulou de plasture....

Cu un gest dispreţuitor, împinse cu piciorul batista mică udă de sânge.

-Haide, vino, reluă Matt. Voi încerca să aranjez asta.

îi înfăşură rana cu propria batistă, evident mult mai mare şi o luă de mână pentru a o ajuta să se ridice. Bruscheţea manierelor sale îi dădea aspectul unui profesor exasperat că trebuia să corecteze iar prostiile idiotului clasei. Christie o simţi şi se opuse. Cu un gest brusc, încercă să se elibereze din strânsoarea lui Matt.

-Ţi-am spus să mă laşi în pace! strigă, stăpânindu-şi lacrimile.

Simţind-o că era în pragul unei crize de nervi, Matt rămase nemişcat, stupefiat. Suspine înăbuşite ridicau pieptul tinerei fete şi începu să tremure cu zvâcniri necontrolate. Fără să vrea, Matt se simţi cuprins de compasiune. întinse o mână şi-i atinse timid umărul.

-Haide, Christie, nu-ţi fie teamă. Nu este atât de grav cum pare. Ştiu că nu mă poţi suferi, dar fi rezonabilă. Lasă-mă măcar să te pansez până te voi arăta doctorului Chalmers...

- Dar nu despre asta este vorba! izbucni Christie suspinând. Este.... Este.... Oh! şi apoi... Nu. Lasă-mă singură. Pleacă!

Din ce în ce mai surprins de această reacţie absurdă, Matt nu se mişcă; o privi pe Christie care-şi afundase capul în mâini şi plângea încet, cu umerii tremurând. în sfârşit, ridică ochii spre el şi bărbatul văzu teamă în ei.

-Nu.... înţelegi! reluă Christie cu o voce sacadată. Nu este vorba de rană. Este.... rezervorul! Este gol, înţelegi, gol! Şi tu-mi spui să fiu rezonabilă! îmi spui că nu este atât de grav! Nimic nu merge! Nimic!

Dumnezeule, Dumnezeule, de ce trebuie ca totul să-mi meargă prost?

Vocea i se frânse brusc şi se prăbuşi din nou pe scaun, suspinând din nou.

- Şi apoi.... mi-e sete. Mi-e atât de sete...

Cu o mişcare nervoasă, se ridică şi rămase plantată acolo, neştiind unde să se ducă, asemenea unui animal rănit şi speriat, care aştepta moartea. Fără măcar să-şi dea seama, Christie se află în brațele lui Matt, strânsă lângă el, cu obrazul pe pieptul liniştitor. Rămaseră astfel îndelung, fără să se mişte, în timp ce ea îi povestea incoerent pățaniile. Matt o asculta în tăcere. în sfârşit, tânăra fată se desprinse uşor şi îndepărtă cu o mână distrată şuvițele de păr care-i căzuseră pe față.

- Ti-am murdărit cămaşa de sânge, îi murmură.

- N-are importanță! Să mergem, vino.

De data aceasta, Christie nu mai opuse rezistență. Matt o luă de talie cu un braț ferm şi o conduse de-a lungul plajei, susținând-o energic până la micul bungalou.

Primul lucru pe care i-l dădu, când o făcu să se aşeze, fu un pahar mare cu apă limpede cu gheață. Tânăra fată îl bău dintr-o înghițitură, cu un aer de deplină încântare.

- încă unul?

Ea dădu afirmativ din cap, fără să răspundă.

- Am un mic generator electric luat cu preț redus de la armată. Păcat că unchiul tău a murit fără să aibă timp să instaleze unul, cum avea intenția. Vezi, îmi pot oferi chiar luxul de a avea gheață. Atenție, o să te doară....

Puse pe masă o cutie albă marcată cu o cruce roşie şi scoase de acolo un dezinfectant cu care badijonă din abundență brațul lui Christie.

- Dă-i drumul, răspunse tânăra fată. Sunt curajoasă...

în timp ce Matt punea o compresă foarte subțire şi confecționă

pansamentul, Christi bău al doilea pahar cu apă.

îşi regăsise complet calmul. Când bărbatul termină, ea oftă profund.

- Mulțumesc... Matt. Mă simt mult mai bine.

Amuzat, acesta o privi cu sprâncenele ridicate.

- Este prima dată când îmi spui pe nume.

- Nu-ți place asta? îl întrebă, îngrijorată.

- Ba da, dimpotrivă... domnişoară Irvine!

- Ştiu, mi-ai spus Christie încă de la început şi în acea zi, asta nu mi-a plăcut. Mă făceai să par o.... o... în niciun caz nu voia să-i mărturisească faptul că se simțise naivă, stângace. Oare nu exact asta îi reproşa el? Dar reticența îi fu inutilă şi licărirea malițioasă pe care o văzu trecând prin privirea sa îi dădu de înțeles că el ghicise.

- Mă pot folosi de radioul tău pentru a-l chema pe Lonnie? reluă tânăra fată pentru a schimba conversația jenantă.

- Desigur, răspunse Matt. Este în cealaltă încăpere. Du-te, simte-te ca acasă.

în fața ironiei sale, Christie îşi muşcă buzele. încă nu-şi revenise complet pentru a se angaja încă o dată într-o dispută cu el.

- Ştii foarte bine că nu ştiu să mă folosesc singură de un asemenea aparat, se limită să spună. Poți măcar să mă ajuți?

- Evident. Dar s-ar putea să n-avem nevoie deocamdată. Ți-e foame?

- Ei bine... aceste două delicioase pahare cu apă au fost poate cam uşoare, ca mic dejun. Dar, cum aproape am reuşit să mănânc o nucă de cocos

- Atunci, mă vei ajuta să-mi mănânc micul dejun. Sunt lihnit. Tocmai mă aşezam la masă când te-am văzut făcând dansul scalpului în jurul nucilor de cocos.

- Nu, mulțumesc. Mai bine te las în sfârşit liniştit.

- Rămâi. De altfel, vreau să-ți vorbesc.

Tonul ironic îi dispăruse din voce, pentru a face loc autorității pe care Christie o cunoştea foarte bine. Prea slabă pentru a protesta, se supuse şi se duse să ia loc la măsuța pe care el o aşezase pe verandă. Apetisantul miros de cafea care venea din bucătărie o făcu să înțeleagă brusc că-i era la fel de foame pe cât îi fusese de sete şi o făcu să-şi uite temerile. Oare ce voia să spună prin "vreau să-ți vorbesc?" Va vedea

Chiflele erau proaspete, compotiera cu fructe îi sporea pofta de mâncare şi cafeaua era delicioasă. Christie se repezi asupra lor, fără falsă ruşine. Matt o privea făcând-o, cu un aer de amabilitate pe care nu i-l văzuse vreodată mai înainte.

- Ei? o întrebă turnând o nouă ceaşcă de cafea. Te simți mai bine?

Christie zâmbi şi-i întoarse privirea.

- De mii de ori mai bine, mulțumesc. Si masa aceasta mi-a făcut probabil cu atât mai multă plăcere, cu cât a fost neaşteptată. Stii, Matt.... îmi pare rău că m-am comportat ca o proastă adineauri şi te-am deranjat de la micul dejun. Stiu că nu ne-am înțeles foarte bine de la sosirea mea, dar.... mi-a făcut plăcere să te văd în dimineața asta.

Luat pe nepregătite, bărbatul nu răspunse imediat.

- îmi întinzi o ramură de măslin? o întrebă în cele din urmă.

Surprinsă, Christie înălță capul.

- Ce ramură de măslin? încercam pur şi simplu să-ți mulțumesc.

Fără să ştie de ce, se simțea dezamăgită de reacția sa neprevăzută. Făcu gestul de a se ridica să plece, dar îşi aminti că Matt voia să-i vorbească.

- De altfel, ce voiai să-mi spui?

Matt ezită şi se aplecă asupra ei:

- Spune-mi, Christie, de ce te încăpățânezi pentru lucruri mici şi de ce ții ascuns în tine pe cele care contează?

Tânăra fată îl privi, sincer surprinsă:

- Ce vrei să spui? Nu înțeleg...

- N-are nicio importanță, poate vei înțelege mai târziu. Ei bine, te-ai mai gândit la ce ți-am spus în acea zi? Ce intenționezi să faci?

La aceste cuvinte, Christie se simți încă o dată cuprinsă de descurajare. în ciuda timpului frumos şi a luminii strălucitoare, nu mai vedea decât ideile sale negre. Aşadar, o lua de la început. Respecta regulile de politețe, se străduia să fie amabil, dar nu era decât o nouă tactică pentru a-şi atinge acelaşi scop: s-o facă să plece de pe insulă. Şi ce era mai rău, în ce o privea, era că nu mai putea să-l combată, nici să-i țină piept. înțelesese că munca pe care o făcea el era de sute de ori mai importantă decât ce voia să facă ea cu scoicile. Era la Kalinda dintr-un capriciu, trebuia să admită în mod sincer. Matt făcea parte dintr-o echipă ştiințifică ale cărei obiective aveau prioritate față de motivele sale personale. Şi asta era teribil de greu de spus... Christie era destul de onestă cu ea însăşi pentru a recunoaşte că nu făcuse decât să cedeze mirajului insulelor paradiziace din Mările Sudului. Măcar dacă ar fi avut timp, cât de puțin timp, pentru a profita de asta şi să plece fără să-şi piardă iluziile...

- Sărmana Christie! De ce primire rea ai avut parte în micul tău regat! Tânăra fată tresări, incapabilă să înțeleagă dacă aceste cuvinte nu constituiau ecoul propriilor gânduri. Totuşi, nu. Gura lui Matt Denham încă se mişca. Aşadar, el le rostise? Christie oftă, tristă.

- Cu atât mai rău! spuse în sfârşit. Măcar să fi fost o clipă fericită.

- Haide, nu este totuşi sfârşitul lumii.

- într-un fel, da. Venind aici, am venit într-o altă lume. Si când mă voi întoarce acasă...

Ezită, străduindu-se să adauge o tentă de umor cuvintelor sale, pentru a-şi ascunde tristețea profundă:

- ... îmi va fi greu să-i explic familiei mele că am fost gonită de o stea de mare.

Matt izbucni în râs.

- Imaginea este frumoasă, dar nu este așa o catastrofa! Să mergem mai degrabă să vedem ce nu este în regulă cu cisterna ta.

Se ridică zâmbind bine dispus şi aşteptă ca ea să i se alăture pe trepte.

De o jumătate de oră, Christie uitase că nu mai avea apă. Schimbarea din atitudinea lui Matt Denham era aproape prea frumoasă pentru a fi adevărată. Oare fusese suficient ca ea să nu se simtă bine şi să se declare învinsă? Evident, îşi spuse cu cinism, dezamăgită, Matt îşi putea permite să facă pe mărinimosul, acum când am cedat. Stie că voi pleca în curând...

Razele calde ale soarelui nu reuşiră să-i potolească frisoanele, în timp ce mergea în tăcere alături de Matt Denham. Recunoştea cu greu că greşise, că familia ei avusese dreptate s-o pună în gardă, că acest Matt Denham avusese dreptate s-o considere o puştoaică fără importanță. Ce va face, întorcându-se? îşi va găsi o slujbă fără responsabilități, într-un birou, ca mii de alte fete de vârsta sa? Perspectiva aceasta o deprimă şi mai mult. Fără o vorbă, intră în căsuță și se aşeză pe canapeaua din ramuri de palmier, în timp ce Matt dispăru în spatele clădirii. Brațul o durea. Nici nu voia să meargă să vadă cu ochii ei cisterna goală, o nouă dovadă a înfrângerii sale, a incapacității de a se adapta la viața din Kalinda. La ce bun...

- Poți face o baie, dacă vrei.

Tresări la sunetul vocii plină de bună dispoziție a lui Matt Denham, care o privea zâmbind.

- Nu glumi, nu este nostim, îi răspunse. Aproape am smuls robinetele încercând să fac apa să curgă. Şi, crede-mă, nu pentru a face baie...

Haide, vino să vezi singură. Bărbatul o precedă spre robinet şi umplu ceainicul sub privirea sa neîncrezătoare.

- Unchiul tău drag instalase un filtru, îi explică Matt. Iar filtrele de apă, în cazul în care nu ştii, au tendința să se înfunde din când în când, dacă nu sunt curățate. Lucru pe care bunul Noll, fără să vreau să nu-i respect memoria, avea o regretabilă tendință de a-l neglija. Ca şi nepoata sa.

- Nici măcar nu ştiam că există acest filtru...

- Ar fi fost suficient să urci scara asta şi să verifici singură. Când depinzi de o rezervă limitată a unei resurse atât de rare şi prețioase ca apa dulce, trebuie să ştii că nu poți să te mulțumeşti să invoci norocul sau providența. Cu siguranță, cunoşti proverbul: "Ajută-te şi Dumnezeu te va ajuta...."

- Evident! exclamă Christie ridicând cu ciudă din umeri. Ştii bine că am o mulțime de lucruri de învățat.

Matt ridică mâinile într-un gest de domolire.

- Bun, bun! N-am spus nimic. Dumnezeule, cât de susceptibilă eşti! încercam doar să-ți spun că ăsta este un exemplu al greutăților vieții în acest "paradis terestru". în general, o femeie nu se gândeşte la acest gen de defecțiune. Un bărbat nu se va gândi la unele lucruri care femeilor li s-ar părea fireşti. Asta este viața... Ceea ce mă surprinde, de când ai sosit aici, este să te văd încercând să adopți un mod de viață pentru care n-ai fost pregătită, atâta tot. De când ai observat că nu mai curge apa?

- De luni dimineață.

- Cum? Ai petrecut trei zile fără apă potabilă? Dar de ce naiba nu mi-ai spus nimic?

Era tot atâta stupoare cât mânie stăpânită în tonul vocii sale. Christie se înfioră.

- Nu voiam să te deranjez, îi răspunse timid.

-Asta este mândrie prost înțeleasă!

- Poate... Matt, oare chiar te interesează soarta mea? adăugă pe un ton

nesigur.

Bărbatul tăcu. în cele din urmă, răspunse cu bruscheţe:

- N-am obiceiul să spun lucruri pe care nu le gândesc. Poţi să spui la fel?

Christie îl privi o clipă fără să ştie dacă tocmai apăruse un nou element, care schimba subtil relaţiile dintre ei. Oare bruscheţea sa nu servea doar să mascheze... dar ce, cu exactitate? în definitiv, nu făcea decât să dea dovadă de sentimente omeneşti elementare. încă voia s-o alunge de pe insulă. S-o împiedice să moară de sete, nu însemna că arăta vreun interes oarecare pentru ea... încet, Christie înconjură casa, urcă cele două trepte ale verandei şi se rezemă cu coatele de balustrada de lemn. O clipă mai târziu, el veni să i se alăture în tăcere.

- Stii, Matt, spuse în sfârşit tânăra fată, cu o voce gâtuită, nu cred că sunt aşa cum îţi închipui tu. N-am venit aici doar pentru a scăpa de Dumnezeu ştie ce, nici măcar pentru simpla plăcere de a călători.
Dacă am venit aici, este pentru că reprezenta o provocare, o victorie asupra necunoscutului şi greutăţilor, un mijloc de a-mi face o viaţă nouă, independentă. Nu ştiu dacă eşti în stare să înţelegi...

- Mă crezi în asemenea măsură lipsit de imaginaţie? o întrebă Matt cu un zâmbet ironic.

Christie ezită, apoi se îndepărtă cu o ridicare din umeri de balustradă şi intră în casă. O clipă mai târziu, reveni întinzându-i un cec.

- Ţine, spuse ea. Voiam să ţi-l dau ieri, dar am avut alte probleme în minte. Reprezintă jumătate din datoria unchiului. în câteva zile, când voi pune ordine în lucrurile sale, voi vinde ce nu voi putea lua, mai ales vasul şi-ţi voi da restul. De acord?

Matt privi micul dreptunghi din hârtie cu un aer sever, fără să facă nici cel mai mic gest pentru a-l lua.

- Credeam că ți-am spus deja limpede că nu vreau să mai aud vorbindu-se despre asta.

- Este exact, dar am dreptul să nu fiu de acord. Pentru mine, nu se pune problema să accept moştenirea unchiului fără să-i plătesc datoriile. Te rog, Matt, ia cecul.

Fără să răspundă, bărbatul întinse mâna, luă cecul, îl rupse în patru şi aruncă bucățile pe nisip.

- Iată, îi spuse. L-am luat. Aşa îți convine?

- în niciun caz! protestă Christie. Oricum ți s-ar interpreta atitudinea, asta înseamnă că îmi faci cadou aceşti bani. Un cadou pe care refuz să-l accept.

- Nu-ți fac niciun cadou, Christie.

Mă mulțumesc să uit o mică datorie care nu este a ta, ci a unui mort. Nu este acelaşi lucru.

- Ba da, este exact acelaşi lucru. Unchiul ar fi fost de acord cu mine şi o ştii. De ce insişti astfel să refuzi să-ți înapoiez banii?

- Ascultă, Christie. Nu vreau să spun nimic rău despre unchiul tău, pe care l-am iubit mult. Dar ştiu ce ți-a lăsat şi asta nu reprezintă o moştenire demnă de acest nume. Niciun ban lichid. Un vas, practic descompletat, o cocioabă pe jumătate prăbuşită, o afacere care nu aduce nimic...

- în aceste condiții, de ce voiai să cumperi toate astea, dacă sunt atât de fără valoare?

- Am motivele mele. Dar îmi dau seama că nu voi avea timp să ți le expun. Aştept o vizită şi cred că a sosit.

Christie ridică ochii şi văzu cabotierul alb care se apropia încet pe apa liniştită a lagunei. Fără să vrea, nu se putu stăpâni să nu râdă ironic evocând silueta elegantă a Melaniei Heydan.

- Ah, da! spuse. încântătoarea ta prietenă...

- Nu, nu este vorba despre încântătoarea mea prietenă, cum spui, ci de doi savanți foarte demni, cu care trebuie să examinez unele dintre rapoartele şi studiile mele asupra coralului şi a "coroanei de spini". Voi reveni când vor pleca şi vom relua această conversație. Am să-ți fac o propunere. Ai cu ce să te ocupi până atunci?

Tonul său ironic produse în Christie o nouă izbucnire de mânie. Cu ce să se ocupe! Ce altceva fac de când am sosit? se întrebă. Dar se stăpâni şi se limită să dea din cap. Matt traversa deja plaja cu paşi mari, în direcția debarcaderului.

Doar când fu din nou singură, Christie se întrebă ce voise să spună printr-o "propunere".

Capitolul 5

După ce îl privise pe Matt întâmpinându-i pe cei doi bărbaţi şi intrând cu ei în clădirea lungă şi joasă a laboratorului, Christie îşi reluă treburile casnice. Ce bine era să aibă din nou apă curentă! Dar învăţase lecţia şi se strădui să economisească preţiosul lichid. Pe măsură ce timpul trecea şi casa îşi regăsea ordinea şi curăţenia, Christie trebui să se stăpânească să nu se întrerupă şi să meargă să vadă dacă Matt Denham nu reapărea pe plajă. Fără îndoială, vizitatorii săi vor rămâne toată ziua. Nu va mai veni să-i spună care era misterioasa propunere, pentru a-i satisface în sfârşit curiozitatea. Se va mulţumi oare să-i repete acea ofertă ridicolă de a cumpăra afacerea unchiului Noll? După tot ce-i spusese, ar fi fost absurd. Chiar dacă îi propunea să-i cumpere casa, la ce i-ar folosi? De altfel, el nu intenţiona să rămână pentru totdeauna pe Kalinda. Da, vasul! Christie nici măcar nu-l văzue! Oare cum era? Fusese prea obosită de propriile gânduri, prea orgolioasă pentru a-i cere lui Matt să i-l arate.

Când în sfârşit după-amiaza se încheie, Christie se simţi din nou deprimată. Din cauza rănii care o durea încă, preferă să nu se ducă să-şi facă baia în lagună, regretând cu tristeţe că nu poate profita de acea minunată răcorire. în acea seară, atmosfera îi părea extrem de apăsătoare, sufocantă. Se simţea jilavă, lipicioasă. Nu era nici măcar cea mai uşoară briză.

în cele din urmă, se hotărî pentru o jumătate de măsură, luă un prosop de baie şi se duse să se întindă pe nisip, pe marginea apei, cu o carte. Dar să citească era un efort. îşi simţi pleoapele îngreunându-se şi, în ciuda tuturor eforturilor, închizându-se. Adormi fără măcar să-şi dea seama.

Curând se înseră. Cerul se acoperi cu nori grei şi negri, iar vântul începu să sufle aducând primele picături de ploaie, picături mari care se izbeau în nisip cu un zgomot surd. Dar acest avertisment fu de scurtă

durată. înainte să-şi dea seama că cerul îşi deschisese ecluzele, ploaia începu să cadă în averse puternice. Când Christie simți în sfârşit pânza de apă învăluind-o complet, era mai udă decât dacă ieşise din lagună.

împotmolindu-se şi poticnindu-se în obscuritatea amenințătoare, se înfăşură în prosopul greu de ploaie şi de nisip şi începu să alerge spre casă. Ea ceruse ploaia! Rugile îi fuseseră ascultate. Dar nu se aştepta la un asemenea potop! în sfârşit, îşi spuse cu bună dispoziție, era de preferat mai mult decât destul, iar rezervorul îi va fi repede plin ochi.

Ajunsă la adăpost în casă, aprinse lampa, făcu focul în soba pe care o pregătise înainte de a ieşi, puse apă în ceainic şi încercă să se usuce. Şi, ieşind din cameră unde tocmai îşi pusese haine uscate, auzi un zgomot îngrijorător de apă care picura prin acoperiş. Pe duşumeaua din sală, era deja o baltă.

Acoperişul din frunze uscate fugise în mai multe locuri.

Oadevărată strecurătoare... Speriată, blestemându-şi unchiul şi indiferența sa, puse mâna pe toate recipientele pe care le putu găsi şi le aşeză cum putu mai bine sub crăpăturile cele mai importante. Ploaia nu părea că vrea să se domolească. Dacă va continua astfel, în mai puțin de un sfert de oră casa va fi complet inundată! Pradă panicii, mută recipientele pentru a strânge apa care acum curgea din ce în ce mai tare. Nici măcar nu-l auzi intrând pe Matt Denham.

în picioare în uşă, evaluă scena dintr-o privire:

- Las-o baltă, îi spuse. îți pierzi timpul.

Christie se întoarse, cu un strigăt speriat.

- Nu te-am văzut venind! Priveşte! Plouă în casă.

- Văd, spuse Matt zâmbind. Să mergem, pune-ți un impermeabil şi vino cu mine. Nu-ți poți petrece noaptea aici. Ti-ai adus măcar un impermeabil? reluă încruntându-se.

- Da, unul din gabardină...

- Nu se poate! izbucni bărbatul cu un râs zeflemitor. Din gabardină! în sfârşit, voi încerca să găsesc un impermeabil, trebuie să am unul undeva. în seara asta te vei uda şi gata.

- Dar.... dar.... n-am intenţia să ies în seara asta, pe ploaie! Nu intenţionez nici să-ţi cer să scoţi vasul pe o asemenea vreme, pentru a mă duce la hotel.

- Nu se pune problema să te duc la hotel. Pur şi simplu vei veni la mine, până când această.... baracă va fi din nou locuibilă.

Christie îl privi stupefiată, fără să poată răspunde. Nu, nu vorbea serios! Nu va locui la el până va înceta ploaia şi acoperişul va fi reparat! Asta va putea dura zile...

- Haide, vino, am pierdut destul timp, reluă Matt pe un ton autoritar. Si să nu discuţi. Ia-ţi ce-ţi trebuie pentru noapte şi vino.

Christie era încă incapabilă să reziste şi se supuse în tăcere. Câteva clipe mai târziu, mergea alături de Matt Denham pe plajă, atât de absorbită în gândurile sale confuze, încât nici măcar nu observă că ploaia se oprise la fel de brusc cum venise.

Spre uşurarea sa, Matt rămase calm şi detaşat şi o făcu să înţeleagă fără ambiguitate, că trebuia să fie utilă. Puse masa şi termină pregătirea unei cine excelente. Imediat ce-şi băură cafeaua, Matt se duse în laborator şi o lăsă să strângă masa şi să spele vasele. Când totul fu aranjat, Christie se aşeză şi răsfoi distrată o revistă australiană. Dar nu-şi putea stăpâni curiozitatea în legătură cu Matt Denham, pe care îl vedea de acum în atâtea lumini diferite şi uneori contradictorii. Oare cine era cu adevărat? N-avea nicio idee despre adevărata sa personalitate, iar ambianţa în care trăia nu-i dădea niciun element. Fără fotografii, fără semne ale gusturilor şi intereselor sale. Nu ştia nici măcar de unde venea, de când era la Kalina,

cât timp intenționa să rămână aici. Era oare din acea specie de lup singuratic al cărui rol îl juca?

-Vino, îți voi arăta casa.

Revenise în tăcere şi o privea din uşă. Christie i se alătură şi el o însoți într-o parte a bungaloului pe care tânăra fată n-o cunoştea. Dincolo de bucătărie, era o mică sală de duş cu pardoseala albastră şi o cameră cu un pat supraetajat, o comodă şi un dulap mare, alb.

-Nu este Ritz, dar este mai bine decât în cocioaba unchiului tău, îi spuse. Sunt cearşafuri în comodă şi pături împăturite pe patul de sus. îți convine? Totul este în regulă?

Christie zâmbi crispat:

-Bineînțeles. De ce mă întrebi?

-într-adevăr, n-am niciun motiv.

Dacă Sammy vine să-ți facă o vizită în timpul nopții, cheamă-mă.

-Sammy? Cine este Sammy?

-îl cunoşti. Este calmarul, sau mai degrabă caracatița pe care ai privit-o într-o zi. Am adunat-o pe jumătate moartă de pe coral şi am îngrijit-o. De altfel, îşi va găsi curând libertatea.

-Ca mine, altfel spus, murmură Christie cu amărăciune.

-Nu, nu chiar. Tu n-ai nimic dintr-o caracatiță...

- Oricum, mulțumesc! exclamă tânăra fată, fără să ştie dacă trebuie să râdă sau să fie jignită.

Se întoarse, prefăcându-se că verifică moliciunea saltelei. în sfârşit, fără să stea cu fața la gazda sa, relua:

- Matt... Este un ultim lucru pe care aş vrea să ți-l cer. îți sunt foarte recunoscătoare pentru ce faci, că m-ai salvat de apă, în sfârşit...

Se întrerupse o clipă, prefăcându-se că netezeşte cuvertura.

- Aş vrea doar să fiu sigură că nu ți-ai făcut idei în ce mă priveşte...

Tăcerea care se lăsă o făcu să înţeleagă dimensiunea gafei sale şi-şi simţi obrajii îmbujorându-se. Nu era puţin cam târziu să pună această întrebare şi, mai rău, nu era o prostie să i-o pună lui Matt Denham? Căută cu înfrigurare cuvintele care să şteargă efectul dezastruos al celor spuse, dar nu găsi nimic. în cele din urmă, Matt vorbi pe un ton rece:

-Ai dreptate să roşeşti. Vrei să priveşti această uşă? Cu siguranţă, este singura care se încuie cu cheia, în tot arhipelagul.

- Iartă-mă, Matt, reuşi să articuleze tânăra fată. îmi dau seama că am spus o prostie. Dar, voiam să te fac să înţelegi de asemenea că, în ce mă priveşte, eu... eu.... nu-mi fac idei greşite... Unii bărbaţi ar putea crede că eu sunt cea care.... venind aici, aşa... provoc.... în sfârşit, înţelegi.

- Nu, nu înţeleg, îi răspunse tăios. Mai întâi, eu nu sunt "unii bărbaţi", cum spui. Apoi, ar trebui să fii orb sau imbecil să nu-ţi dai seama că eşti foarte departe de fetele care provoacă bărbaţii, sau măcar care înţeleg să se lase agăţate, pentru a folosi o expresie la modă. Oare chiar îţi este atât de teamă că aş vrea să atentez la onoarea ta?

Christie se simţi roşind şi mai tare.

- Ei haide, nu, protestă ea slab.

Brusc, o cuprinse iar mânia. încă o dată, râdea de ea!

- Nu, reluă Christie, n-am nicio teamă. Atitudinea ta în ce mă priveşte nu s-a schimbat şi cu siguranţă nu se va schimba vreodată. Pentru tine, voi fi întotdeauna prostuţa care încurcă, puştoaica de doisprezece ani pe care ţi-a arătat-o unchiul Noll în fotografii!

- Este adevărat, răspunse Matt cu ironie. La orice fac şi ce spun te comporţi întotdeauna ca o exasperantă fetiţă răsfăţată al cărui rol vrei să-l joci neapărat, chiar dacă nu ţi se potriveşte. Se întâmplă doar că am încă o conştiinţă şi că nu vreau să am remuşcări că te-am lăsat să faci faţă singură inconvenientelor "paradisului terestru!"

- Este exact ce spuneam adineauri. Ai venit să mă salvezi, cum ai fi făcut-o pentru caracatița ta! Asta îți este conștiința?

Matt izbucni într-un râs vesel.

- Haide, somn ușor, fetițo. Și nu uita să încui ușa și să pui cheia la loc sigur.

Christie îl privi ieșind, prea stupefiată pentru a-i răspunde la salut. în sfârșit, se întoarse spre oglinda care atârna pe perete, într-o ramă veche cu pictura scorojită. Fetițo! îi spusese Matt. Acum, când se privea cu un ochi critic și imparțial, înțelegea de ce. Sub bronzul auriu pe care-l dobândise, cu părul ciufulit și ochii care aruncau încă fulgere, părea într-adevăr o fetiță înfuriată copilărește. O copilă răsfățată căreia tocmai i se luase păpușa... Se culcă zâmbind.

A doua zi dimineață, se strădui să corecteze ce avea copilăresc înfățișarea sa și să regăsească puțin din alura de tânără fată rafinată care fusese Christie Irvine, înainte de sosirea la Kalinda. își perie îndelung și cu grijă părul, îl coafă, își puse o umbră de machiaj pe ochi și de ruj pe buze.

Dar se osteni în zadar. Matt Denham nu remarcă decât slaba sa poftă de mâncare.

- Mulțumesc, îi răspunse Christie distrată. Nu mi-a plăcut prea mult niciodată peștele la micul dejun.

- Dacă vrei să devii o adevărată locuitoare a insulelor, va trebui să te obișnuiești să-ți prinzi propria hrană, spuse Matt cu un zâmbet. Aici, peștele constituie esențialul regimului.................

- Ce importanță are, pentru că nu voi rămâne?

- Se subînțelege că eu sunt trădătorul demn de dispreț care te alungă, nu-i așa?

- Mi-ai spus-o destul. Vrei să scapi de mine, nu-i așa? Nu-mi mai fac iluzii...

Se priviră îndelung, în tăcere. Christie regreta deja ce spusese. De fapt, nu mai vedea nici urmă din animozitatea şi exasperarea pe care i se păruse că le văzuse mereu la Matt Denham. Se înşelase oare atât de mult în ceea ce-l privea? Fără îndoială, făcea parte dintre acei oameni care sunt întotdeauna repeziţi cu străinii, iar când îi cunoşti mai bine, se dovedesc plini de calităţi şi refuză să dea o imagine falsă despre ei. în loc să se lase pradă încă de la început propriei mânii vanitoase, ar fi trebuit să fie rezonabilă şi să-l înţeleagă. Atunci, poate că el ar fi reacţionat altfel...

- Un trădător demn de dispreţ m-ar fi lăsat cu siguranţă într-o casă cu acoperişul găurit, admise zâmbind în cele din urmă. Ei bine, despre ce propunere voiai să-mi vorbeşti ieri?

Matt îşi termină ceaşca de cafea şi se ridică, zâmbind indulgent.

-Voi ajunge imediat la ea. Dar mai întâi să mergem să aruncăm o privire vasului unchiului tău, vrei?

Christie îl urmă cu bucurie şi-l văzu dispărând în adăpostul, care se înălţa lângă debarcader. O clipă mai târziu, se auzi pufăitul regulat al motorului şi Christie se îndreptă, nerăbdătoare să vadă în sfârşit acel vapor despre care nu ştia nimic. Când acesta apăru, îşi înăbuşi un strigăt de surpriză admirativă.

Era superb, de un alb strălucitor şi mult mai mare decât se aşteptase. O nouă surpriză o aştepta când sări la bord: o parte a fundului era făcută dintr-o placă groasă de sticlă, prin care se vedeau minunile submarine.

- Ce frumos este! exclamă tânăra fată. Cunoscându-l pe unchiul Noll, mă aşteptam să văd o mică ambarcaţiune veche, cârpită cu bucăţi de sârmă ghimpată...

Matt zâmbi, acceleră şi vasul descrise o graţioasă traiectorie curbă pe apa lagunei, lăsând o urmă mărginită de spumă albă.

- Vasul acesta era mândria unchiului tău, îi spuse bărbatul. înţelegi de

ce am aşteptat să ți-l arăt? în cazul în care cunoştințele tale despre navigație sunt comparabile cu cele despre scoici, aş prefera să nu risc o catastrofă...

- Cel puțin mă vei învăța?

- Cu o condiție: să nu ieşi singură. De acord?

- Nici pe lagună?

- Nici pe lagună. Vei vedea de ce.

Se apropiară de bariera de corali. Matt încetini şi-i arătă cu degetul fundul:

- Priveşte prin sticlă, îi spuse.

Christie se aplecă. Din apa limpede se vedeau apărând capetele a lungi sulițe de corali, tăioase ca briciul, care atingeau primejdios suprafața.

- înțeleg, spuse tânăra fată. încă o dată ai dreptate...

- Atunci, vino să iei prima lecție.

în restul dimineții, Christie nu avu decât dreptul de a observa şi de a pune întrebări. Dar "Chiton", acesta era numele vasului, îi dădea frisoane de încântare. După ce Matt părăsise laguna pentru a face înconjurul insulei în larg, Christie se simți şi mai bucuroasă. Punând în sfârşit piciorul pe uscat, tânăra fată rămase mult timp contemplând cu dragoste vasul, vasul său... Nu-l va vinde niciodată, îşi promise. Dar ştiu să-şi stăpânească vorbele care-i veneau pe buze: era de preferat să nu rupă fragila armonie care se stabilise între Matt şi ea.

După-prânz, el se duse să repare acoperişul şi să astupe găurile cu frunze de palmier. Dar la sfârşitul după-amiezii, înainte să fi terminat, începu iar să plouă. Aşadar, Christie trebui să petreacă încă o noapte în bungaloul verde. în chip de mulțumire, tânăra fată aduse o scoică mare, larg deschisă ca o cupă şi-şi petrecu aproape o oră umplând-o cu muşchi înainte de a aranja artistic în ea, frunze şi flori. Matt nu păru să-i dea nici

cea mai mică atenție şi Christie, decepționată, nu putu nici măcar să ştie dacă nu-i făcuse plăcere, sau dacă era pur şi simplu indiferentă.

A doua zi dimineață, soarele strălucea mai puternic decât oricând şi toată insula era învăluită într-un fel de pâclă provocată de evaporare. Cu ajutorul tinerei fete, Matt termină reparațiile acoperişului şi declară că se putea muta înapoi în casă. O părăsi, spunând că trebuia să lucreze. Christie încercă să-şi înlăture dezamăgirea: aşadar în acea după-amiază nu va mai fi o plimbare cu frumosul vas... Cu inima grea, începu treburile casnice.

N-avusese timp să se lase absorbită de ele, că văzu sosind cabotierul. O siluetă înaltă, în alb, pe care nu-i fu greu s-o recunoască, debarcă şi se îndreptă imediat spre bungaloul verde.

Aşadar, îşi spuse Christie cu furie, asta era munca lui din acea după-amiază! Melanie tocmai reapăruse, cu formele superbe şi frumusețea brună mai mult descoperită decât ascunsă de un mic costum de baie din două piese. în urma ei, Matt, în costum de baie, căra măşti şi labe de cauciuc pentru scufundare. Christie îşi stăpâni dorința de a alerga după ei şi a o pălmui pe intrusă... La urma urmei, ce drept avea? Nu-i mai văzu toată ziua şi, a doua zi dimineață, tânăra fată aproape uitase ridicolul acces de gelozie. Atrasă de vas, de vasul său, se duse spre locul unde era adăpostit. Matt o găsi pierdută în contemplarea sa.

- Ei bine, Christie, vrei să vezi dacă nu ai rău de mare?

în fața zâmbetului său de bun venit, tânăra fată simți dispărând orice resentiment.

- Vrei să vii să-mi prepari cafeaua? reluă Matt.

- Cu plăcere. Astăzi vom putea ieşi cu vasul?

- Poate...

Christie deja nu-l mai asculta. De-abia pusese piciorul în camera de zi a bungaloului, că remarcase dispariția scoicii sale cu flori. în locul ei, cupa

din pământ ars apăruse din nou, cu buchetul din flori din frangipanier.

- Unde este scoica mea? îl întrebă tăios.

- Scoica? Ah da, cu flori? Nu ştiu, cu siguranţă undeva pe aici, spuse Matt făcând un gest vag în direcţia bucătăriei.

- Era interesantă, mormăi Christie printre dinţi.

încruntată, se duse în bucătărie, căutând peste tot noi urme ale pătrunderii abuzive a Melaniei. Matt dispăru în laborator, iar Christie începu să prepare cafeaua, frământată de gânduri negre. Nu se putea împiedica să-şi amintească vorbele lui Lonnie: "Ultima cucerire a lui Matt..." Oare câte o fi avut? Va figura şi ea pe lista trofeelor? Ridicând din umeri, umplu cafetiera şi deschise uşa:

- Cafeaua este gata! strigă. Ţăcănitul ezitant al unei maşini de scris se opri o clipă şi vocea lui Matt ajunse până la ea:

- Vrei s-o aduci aici, Christie?

Cu tava în mâini, se duse în încăperea mică de la capătul laboratorului, care-i servea lui Matt de birou şi împinse uşa cu o lovitură de umăr. îi turnă o ceaşcă şi i-o puse la îndemână. Aruncă o privire la ce făcea.

- Panglica ta nu mai este bună de nimic, spuse.

- Nici dactilografía mea, răspunse Matt. Am de lucru pentru opt zile, cu toate aceste note care s-au adunat.

- Ştii.... aş putea să te ajut.

- Tu? Ştii să baţi la maşină?

- Desigur! răspunse indignată Christie. Am fost dactilografă profesionistă, înainte de a veni aici. La drept vorbind, aveam oroare de asta...

- Şi cu toate astea, vrei s-o iei de la început?

- Oh, aici este altceva! Şi apoi, nu este decât pentru a-ţi face un serviciu.

Bărbatul ignoră roşeaţa care-i cuprinsese obrajii.

- Atunci, dacă îţi face plăcere, dă-i drumul, răspunse cu un zâmbet. Cu siguranţă, te vei descurca mai bine decât mine.

Avu un gest dezinvolt spre un vraf de hârtii acoperite cu o scriere măruntă şi neciteaţă, îşi bău cafeaua dintr-o înghiţitură şi ieşi din încăpere, lăsând-o pe Christie singură, cu o impresionantă cantitate de lucru. Nu reapăru decât după două ore, ceea ce ea găsi mai degrabă inacceptabil.

- Ei bine, n-ai terminat încă? o întrebă pe un ton ironic. Pentru o superdactilografă ca tine, credeam că le-ai venit de hac...

Christie nu răspunse, refuzând să se lase momită într-o nouă discuţie.

- Iată, reluă Matt, am găsit asta pe recif. M-am gândit că-ţi va face plăcere.

îi întinse un superb specimen de triton, acea scoică uriaşă folosită îndelung în ceremoniile polineziene şi devenită un simbol rarisim al mărilor sudului. Matt o curăţase cu grijă şi-i lustruise suprafaţa interioară sidefată, care lucea ca o perlă. Christie o luă cu uimire.

- Oh, ce frumoasă este! exclamă.

Fără să se gândească, se ridicase din instinct pentru a-l săruta drept mulţumire. Luat pe nepregătite, Matt întoarse capul, buzele li se întâlniră scurt şi, fără să vrea, făcu un pas înapoi. în culmea fericirii, Christie îşi reluă entuziasmată comentariul.

- Ce frumoasă este! Nu există decât una în colecţia unchiului Noll, mult mai mică şi cu marginea spartă. Asta...

Se întrerupse brusc, simţind necuviinţa a ceea ce tocmai făcuse şi ridică ochii spre Matt. Acesta îşi şterse buzele cu dosul mâinii, iar expresia din privirea sa o făcu pe Christie să uite de scoica pe care o ţinea.

- Dar.... ce faci? exclamă.

- Un reflex automat, spuse Matt cu un zâmbet. Sterg urmele

compromițătoare...

Christie îl privi, sufocată.

- Urmele compromițătoare?

Rămaseră astfel, față în față, ea înțelegând treptat importanța gestului său necugetat, el redevenind grav, cu o cută aspră în colțul gurii.

- Nu sunt unchiul tău, Christie. Si cred că a venit timpul să te hotărăşti ce vrei să faci exact. Dacă vrei să continui să rămâi fetița inocentă, atunci aşteaptă-te să fii considerată o fetiță. Dar nu intenționa să-i tratezi pe bărbați ca şi când ți-ar fi unchi...

Christie rămase o clipă fără glas.

- Dar nu era decât.... Oh, şi apoi, ajunge!

Se întoarse brusc pentru a-şi ascunde lacrimile care îi veniseră în ochi, îşi luă geanta de plajă pusă pe jos şi se îndreptă spre uşă, fără să-l privească.

- Nu te voi înțelege niciodată, Matt! exclamă deschizând batantul.

- Poate ar fi mai bine să încerci, răspunse acesta cu răceală.

înainte de a trece pragul, Christie se întoarse fără să vrea. Matt împinse neglijent scoica uitată şi teancul de note dactilografiate spre colțul mesei de lucru şi, fără să-i acorde vreo privire tinerei fete, luă o foaie albă de hârtie pentru a continua să-şi aducă rapoartele la zi. Ea trânti uşa cu putere şi porni singură de-a lungul plajei liniştite.

Capitolul 6

în timpul celor optsprezece ore care urmară, Christie se învârti în căsuță ca un urs în cușcă, adresând discursuri vehemente tuturor bărbaților aroganți, vanitoşi, egoişti şi odioşi, şi mai ales celui mai arogant, vanitos şi egoist dintre toți, unui anume Matt Denham. Şi legământul solemn pe care-l făcu de a nu-l mai vedea niciodată nu-i aduse nicio consolare. Surprinderea de a nu-şi fi găsit liniştea sufletească, fu şi mai mare când, a doua zi dimineață îl auzi pe Matt strigând-o vesel, ca şi când nimic nu se întâmplase. Christie îşi făcea baia de dimineață în lagună. în picioare pe nisip, Matt îi făcu semn cu mâna. îi răspunse fără să-şi întrerupă mişcările de bras, iar când întoarse din nou capul spre țărm, nu mai văzu decât cămaşa roşie cu mâneci scurte aruncată pe nisip. O clipă mai târziu, Matt despica apa alături de ea, respirând puternic.

- Aşadar, îmbufnată? o întrebă.

- Nu.

De data aceasta, Christie era foarte hotărâtă să nu se lase antrenată fără să vrea într-o nouă dispută, şi nici să-l ierte. Plonjă din nou şi începu să înoate spre țărm. Din trei mişcări puternice de bras el o depăşi, puse piciorul pe uscat înainte ca tânăra fată să simtă nisipul mângâindu-i genunchii şi-i întinse mâna pentru a o ajuta să iasă din apă.

- Ba da, eşti îmbufnată, declară zâmbind.

Christie se eliberă cu un gest enervat.

- Poți să crezi ce vrei. Dar să nu-ți imaginezi că te vei putea juca de-a unchiulețul...

Matt izbucni în râs.

- Ah, deci asta era! N-ai putut suporta vorba înțepătoare de aseară, nu-i aşa? Dumnezeule, eşti ca un arici de mare. Nu poți accepta nici măcar o mică glumă...

- Numeşti asta glumă? izbucni Christie, furioasă. Oh, şi apoi, la ce bun? Eşti exasperant. Nu vreau să mai vorbesc despre asta...

- Cu atât mai bine! Voiam doar să-ți cer să-mi termini notițele.

Christie îl privi cu o mină dezgustată.

-Aşadar, doar asta te interesează? Mulțumesc totuși că mă faci să aflu că sunt utilă la ceva...

Ajunseseră la treptele verandei. Matt se rezemă cu coatele de balustradă.

-Acoperişul rezistă bine? o întrebă.

- După toate aparențele da, răspunse tânăra fată. Dar cum n-a mai fost decât o aversă, ai face mai bine să verifici singur.

îl lăsă să privească pe jos dacă mai erau urme umede şi dispăru în cameră pentru a se îmbrăca. Când se întoarse, Matt era tolănit pe canapeaua din ramuri de palmier şi o privi cu o licărire ironică în ochi.

-Vrei cafea? îl întrebă Christie stânjenită.

-Dacă faci, cu plăcere.

în timp ce o pregătea, tânăra fată se simțea din ce în ce mai împărțită între sentimente contradictorii. O jumătate din ea era încă rănită şi tristă. Cealaltă o îndemna să facă pace şi să reia prietenia care începuse să se înfiripe între ei, înainte de a fi întreruptă brutal de incidentul din ajun. Incapabilă să rezolve conflictul, nici măcar să simuleze degajarea pe care fete de genul Melaniei Hayden păreau s-o aibă natural, Christie oftă profund, puse cafetiera şi cuțitele pe o tavă şi se întoarse spre camera de zi. în ciuda reticențelor, era gata să facă pace.

într-adevăr, făcură pace. Si zilele care urmară fură cele mai frumoase pe care Christie le cunoscuse vreodată. Matt era plin de amabilitate şi de atenție față de ea. Când se decise să folosească echipamentul de scufundare al unchiului său, el o învăță cu răbdare să-l folosească, conducându-i

primele mişcări timide de bras sub suprafaţa lagunei. După ce-şi depăşi primele temeri, Christie se lăsă pradă farmecului lumii necunoscute pe care o descoperea cu uimire.

Matt fu pentru ea un ghid fascinant, explicându-i care erau ființele multicolore ale căror forme le distingea în apa limpede, plină de lumină. Când, după două zile, cilindrii de oxigen se goliră, tânăra fată nu avu timp să fie dezamăgită. Matt o dusese deja de-a lungul plajei sau pe reciful de corali, făcând-o să vadă scoici, peşti, alge, sporindu-i colecția. învăţă cu el de sute de ori mai mult decât ar fi găsit vreodată în cărți.

în sfârşit, câteva zile mai târziu, Christie îl însoți la Tamautoa, pe "Chiton". Luară cu ei buteliile de oxigen pentru a le da la reîncărcat.

- Nu te-am întrebat niciodată de unde vii, Matt, îl chestionă tânăra fată în timpul scurtei traversări.

- Poate te va surprinde, dar sunt născut foarte aproape de casa ta. Am locuit chiar la Londra, până la vreo zece ani.

- Adevărat? Nu te credeam englez. Australian sau neozeelandez deşi nu ai accent.

Nu insistă, nevrând să pară prea curioasă.

- Am locuit la Sydney, timp de trei ani, răspunse el zâmbind. Apoi, am petrecut un timp în Statele Unite. Făceam parte dintr-o comisie de anchetă asupra poluării marine. Acolo mi s-a propus să vin să fac studii la fața locului pe Kalinda, pentru a căuta remedii împotriva degenerării coralului. în acea perioadă mi-a convenit perfect...

Nu-şi termină fraza şi se prefăcu absorbit în manevra de acostare. Sări pe chei, îi întinse o mână lui Christie pentru a o ajuta să debarce şi aruncă o monedă micului melanezian care se repezi să prindă parâma şi s-o lege de un inel. Când se eliberară de talmeş-balmeşul de frânghii şi lăzi îngrămădite pe chei, Matt se opri la capătul esplanadei din fața mării.

- Am de făcut mai multe drumuri, îi spuse. Te întâlnesc la hotel pentru prânz, de acord?

- Să nu uiți să dai la încărcat buteliile pentru scufundări.

- Se va face după-amiază. Pe curând.

Christie întârzie veselă în mijlocul tarabelor portabile colorate din piața în aer liber, unde fructele şi florile exotice în culori strălucitoare se învecinau într-o pitorească dezordine cu mărfurile din occidentul industrial. în cele din urmă ajunse la dugheana celor doi bătrâni îngeri păzitori.

- Iat-o! exclamă Lonnie Teyburn văzând-o intrând. începusem să mă îngrijorez, fetițo. Voiam chiar să-ți trimit o barcă de salvare!

- Nu, răspunse Christie râzând, nu m-am scufundat cu totul.

- Unde au ajuns ostilitățile? reluă Lonnie.

- Care ostilități? Este pace universală, cel puțin deocamdată...

în acea clipă sosi Ben Cope. Curând, toți trei erau adânciți într-o conversație amicală şi timpul trecu foarte repede. în clipa plecării, Christie îşi exprimă regretul că nu cunoştea bine arhipelagul.

- N-ai fost încă la Luna? întrebă Lonnie.

- Luna? N-am auzit vorbindu-se niciodată... Unde este?

- Este cea mai îndepărtată insulă din arhipelagul nostru. Indigenii o supranumesc Insula Lunii şi este considerată o sfântă.

Lui Christie i se trezi curiozitatea, dar ezită să ceară mai multe amănunte. Dar timpul trecea şi nu voia să-l facă pe Matt să aştepte.

- Cere-i lui Matt să te ducă acolo, spuse Ben Cope strângându-i mâna. Nu trebuie mai mult de două ore de traversare. Si cunoaşte cu siguranță legendele locale care se leagă de ele.

Intrigată de această insulă interzisă şi de legendele sale, Christie abordă subiectul cu Matt, după cafea.

- Da, am fost acolo puțin după sosirea mea aici, îi spuse el. Dar este de preferat să fie văzută noaptea. Este acoperită cu un fel de depozit sedimentar care o face să lucească asemenea argintului sub clar de lună. în jur, marea ia aceeaşi tentă.

- Trebuie să fie superb.

- Este o insulă vulcanică şi complet lipsită de vegetație, dacă se poate numi asta superb.... Pe lângă abundența celorlalte, îmi închipui că este mai degrabă contrastul care frapează.

- Oh, Matt, aş vrea să merg acolo!

- Bănuiam! răspunse el ironic. Prietenii tăi dragi, cei doi negustori, ți-au vârât în cap această idee stranie?

- Poate nu voi mai veni niciodată pe aici.... începu Christie cu timiditate.

- Asta înseamnă, după buna logică feminină, că accepți să nu vizitezi niciodată Fidji, Samoa, Micronezia, Tahiti sau Hawaii, dar că ar trebui să vezi acea bucată de lavă imediat!

- De acord, râzi de mine!

Matt o privi o clipă cu un zâmbet ironic şi sări în picioare.

- Haide, vino. Cred că voi lăsa baltă lucrurile serioase pentru această după-amiază.

Deşi nu făcuse aluzie la insula misterioasă, Christie avea certitudinea că Matt se hotărâse s-o ducă să facă o excursie. Câteva clipe mai târziu, reveniseră în port. Nu le trebui mult timp pentru a pune să se umple buteliile de oxigen şi Matt făcu plinul rezervoarelor de benzină, înarmându-se cu mai multe canistre pentru propriul său vas. Puțin după aceea, cu parâma desfăşurată cu grijă, "Chiton" pornea în larg. Marea era uşor agitată, atât cât să legene fără a zgâlțâi prea tare vasul, soarele era fierbinte şi domolit de briza mării. Christie se întinse cu voluptate pe teuga

din față, după ce se unse cu soluție solară. Din când în când privea pe furiș printre pleoapele pe jumătate închise, în direcția lui Matt, așezat cu nonșalanță la bara cârmei. Fără măcar să-și dea seama, ațipi.

Fu trezită brusc de un jet de stropi.

- Unde suntem? întrebă scuturându-se. Mai avem mult?

- Aproximativ o oră. De ce întrebi? Nu ne grăbește nimic.

- Este adevărat. Dar aș fi vrut să fim deja acolo. Sunt atât de multe lucruri de văzut, de făcut. Iar viața este uneori atât de lentă, atât de scurtă...

- Asta este nerăbdarea tinereții, Christie.

Uneori este bine să hoinărești, să accepți lucrurile cum vin. Să ai timp să asculți, să vezi... Vei înțelege asta mai târziu.

Tânăra fată îl privi puțin surprinsă și pentru prima dată jenată de tinerețea și nerăbdarea pe care el i le reproșase indirect. Il văzu pe Matt într-o lumină necunoscută, ca pe un străin mai în vârstă decât ea și pe care nu-l recunoștea. Oare se vor înțelege vreodată?

- Ti-e sete? îl întrebă ridicându-se.

- Bună idee. Cutiile sunt în dulap.

Tinându-se cu precauție, deoarece agitația mării se accentuase, Christie coborî cele câteva trepte care duceau în cabina mică și luă suc de fructe pentru ea și bere pentru Matt. Deschise cutiile și le goli în două pahare. Aproape se întorsese la postul de pilotaj fără să verse nimic, când alunecă pe o baltă de apă și scoase un strigăt, ridicând brațele pentru a proteja paharele care îi incomodau mâinile.

Rapid ca un fulger, Matt îi înconjură mijlocul cu un braț ferm. Sucul de fructe și berea se scurseseră, formând mici bălți la picioarele lui Christie.

- Am răsturnat totul! exclamă tânăra fată cu ciudă.

- Ce idee să vrei să bei din pahar! Oare nu știi că se poate bea la fel de bine chiar din cutii?

- Este adevărat...

Dar de-abia auzea vocea gravă care-i vorbea foarte aproape de ureche. Nu simțea decât palpitațiile inimii sale, căldura brațului care-i strângea încă talia, fermitatea trupului lui Matt, de care se rezemase. Cu efort, se eliberă în sfârşit şi se întoarse spre el. O clipă nu văzu decât dinții albi, zâmbetul, ochii cenuşii care deveniseră de un albastru profund, presărați cu puncte întunecate... Urma lăsată de brațul lui Matt pe pielea sa goală o ardea ca un fier înroşit. Dar peste toate aceste senzații, se simțea cuprinsă de un sentiment de certitudine. O putere necunoscută se dezlănțui în ea, obligându-şi vocea să treacă de obstacolele pe care încă le opunea conştiința sa.

Nu-şi aminti nici măcar să fi coborât în cabină pentru a lua două cutii noi. îşi veni în fire o clipă mai târziu - oare cât timp rămăsese astfel? - aşezată pe patul îngust, bând distrată înghițituri de bere a cărei amărăciune o făcea să se strâmbe.

De ce oare tremura astfel de dorința irațională de a urca din nou pe punte, de a-l vedea...? în sfârşit se stăpâni, se ridică încet şi se postă în fața oglinzii de deasupra chiuvetei. Imaginea din fața ochilor săi era a unei necunoscute. O străină cu obrajii colorați în roz, cu ochii strălucitori şi fața cuprinsă de o fericire atât de nouă, încât nu se recunoştea. O fericire atât de deplină, atât de tulburătoare, încât era incapabilă să-i recunoască adevărata cauză...

Când vârful vulcanic tăiat de pe Luna, negru şi lucitor ca un munte din sticlă care întuneca cerul, se contura în sfârşit la orizont, Christie era încă pe cale să revină la realitate. Era prea absorbită de gânduri pentru a remarca spectacolul impresionant al insulei care ieşea din marea albastră şi trebui să-şi concentreze toate eforturile asupra atitudinii fireşti şi detaşate pe care trebuia să o păstreze față de Matt Denham.

- Eram sigur că vei fi dezamăgită, spuse acesta.

Termină manevrele de acostare ale lui "Chiton", de-a lungul unei platforme stâncoase naturale.

- Oh, nu sunt dezamăgită. Dar mărturisesc că este puțin înspăimântător. Este atât de gol, atât de lipsit de vegetație. Nu este nimic altceva de văzut?

- O mică plajă, de cealaltă parte. Dar aici suntem în singurul loc în care ancorarea este cât de cât posibilă. Si încă nu este cunoscută...

Lui Matt îi trebui mult timp pentru a se asigura că ancora se prinsese bine de fund şi că pneurile care serveau ca bare de protecție, erau solid arimate pentru a feri flancurile delicate ale frumosului vas alb. în sfârşit, sări pe stâncă şi-i întinse mâna lui Christie.

Cu excepția platformei mici pe care se aflau, toată insula părea constituită dintr-un con vulcanic cu pereții aproape verticali pe alocuri. Le trebui aproape o jumătate de oră pentru a sui o cărare abruptă, ieşind peste grohotişul unde marea cu aspect ostil venea să se spargă cu vuet. în sfârşit, drumul se lărgea ajungând la un parapet unde panta se îndulcea. Pe celălalt versant, care domina țărmul opus, Christie văzu plaja mică de care vorbise Matt şi simți o profundă dezamăgire. Nu era o plajă frumoasă, cu nisip alb, ca în toate celelalte insule ale Pacificului de sud, ci un prundiş pietros, negricios şi aspru, dominat de un fel de doi uriaşi de piatră care ieşeau din mare la una din fâşiile de pământ ale micului golf. Păreau să asigure o pază tăcută şi de temut siluetelor monştrilor ieşiți din infern. Christie nu-şi putu stăpâni un frison în fața acestui spectacol. Luna era adâncită într-o linişte mormântală. Nici cel mai mic strigăt de pasăre, nici măcar un fir de iarbă. însăşi marea părea că rămăsese mută de teamă.

- Un peisaj lunar, într-adevăr, spuse în sfârşit tânăra fată. N-am văzut niciodată ceva mai dezolant. Insula a fost întotdeauna aşa?

- Dacă dăm crezare legendelor țării, această insulă era grădina Edenului.

- Imposibil! Probabil a ieşit din apă ca urmare a vreunui cataclism, al unei erupții uriaşe. în timp ce vorbea, Christie privea cu neîncredere peisajul sinistru care o înconjura şi al cărui simplu aspect interzicea ideea de viață. Paradisul terestru, aici? începu să meargă cu teamă în spatele lui Matt.

- Cunoşti acea legendă? îl întrebă.

- Toate popoarele au avut întotdeauna propria tradiție pentru a explica crearea lumii. Aici, în mările din sud, fiecare insulă, fiecare trib are versiunea sa, legenda sa. Sunt atât de asemănătoare, încât sunt practic identice, cum Pandanus este considerat în tot Pacificul ca Arborele vieții. Toate au în comun aceeaşi credință într-o ființă supremă, creatorul lumii, plăsmuitorul bărbatului şi al femeii. Doar numele se schimbă. Cei din Tamautoa cred că această creație s-a desfăşurat chiar aici. Zeul Au adunase pe insulă toată bogățiile lumii, înainte de a-i aşeza aici pe Nau şi Neia, bărbatul şi femeia. Răul n-a existat până când Nau şi Neia n-au mâncat din Copacul interzis. Atunci Au, în furia sa, a smuls soarele de pe cer şi i-a aruncat în întuneric. Insula a devenit pustie şi până când Au nu-i iartă pe urmaşii lui Nau şi ai Neiei, oamenii nu vor mai avea paradisul lor.

Se întrerupse o clipă pentru a privi cei doi uriaşi de piatră care se ridicau în larg.

- Iată simbolurile celor doi păcătoşi. Ti-i poți imagina gata să fugă de furia lui Au şi întorcându-se pentru ultima dată pentru a privi ce pierduseră.

Christie se înfioră, fără să spună nimic. Matt o luă de braț.

- Dacă am urca până la crater? îi propuse. Toți vizitatorii merg. De acolo de sus, se poate vedea tot şirul de insule, ca nişte smaralde pe

albastrul mării.

Christie aprobă din cap şi-l urmă. Câteva clipe mai târziu, regretă, atât de grea era ascensiunea. Dar nu voia să se întoarcă atât de repede la vas, să vadă venind prea curând sfârşitul unei zile fericite. în cele din urmă, epuizată, însetată, se aşeză pe o stâncă şi refuză să ajungă la capătul drumului; urcau deja de două ore şi picioarele refuzau s-o mai ducă. Timp îndelungat, în mijlocul unei tăceri tot mai neliniştitoare, privi în depărtare. Insulele se înşirau, pete distincte şi verzi pe o mare de un albastru aproape ireal. în cele din urmă, nu protestă când Matt se ridică şi-i propuse să coboare.

întoarcerea fu mult mai rapidă. Dar nu suficient pentru a le permite să devanseze norii grei şi negri care se îngrămădiseră deja de un timp la vest. Sub efectul unei brize care se intensificase, oglinda mării era de acum spartă, acoperită de valuri mici înspumate. Cu un aer preocupat, Matt observa semnele furtunii care se pregătea şi-i făcea lui Christie semne nerăbdătoare. Nu ajunseseră încă la platforma unde fusese ancorat "Chiton", că începu să plouă cu picături mari.

- Nu mi-e teamă, spuse tânăra fată zâmbind. în cinci minute, soarele va reveni cu siguranță.

- De data aceasta nu! Vom avea o furtună straşnică...

Ca pentru a-i confirma avertismentul, elementele naturii se dezlănțuiră îndată ce puseră piciorul pe stâncă. Un fulger cum Christie nu văzuse niciodată brăzdă cerul, iluminând cu o lumină albă orbitoare. Tunetul izbucni imediat după aceea, cu asemenea forță încât tresări de teamă şi veni instinctiv să caute refugiu lipindu-se de Matt. Pământul părea să le tremure sub picioare. în aceeaşi clipă, un veritabil torent de apă se revărsă cu o furie şi o putere greu de imaginat.

- Mai repede! strigă Matt pentru a acoperi vacarmul. Să mergem la

adăpost!

O prinse de braţ cu asprime şi o trase spre vas. Străduindu-se să-şi învingă groaza care o paraliza, Christie înainta ca într-un coşmar. Cei câţiva zeci de metri care rămăseseră de parcurs îi păreau mai lungi decât nişte kilometri, ca şi când furia ploii voia s-o ia cu ea. în sfârşit, pe jumătate sufocată, se prăbuşi pe punte şi ajunse în cabină, respirând greu, orbită. O nouă teamă o chinuia când ridică ochii spre Matt.

- Vom putea să ne întoarcem, pe această furtună? îl întrebă.

- Să ne întoarcem? Nici nu se pune problema! Nu, trebuie să aşteptăm aici să se domolească. Ai cu ce să te schimbi?

- Nu.

- Nici eu, spuse Matt cu exasperare. Si fireşte, dragul tău unchi n-a lăsat nimic. Voi încerca să găsesc nişte impermeabile în lada de serviciu...

Nu găsi decât unul, care aparţinuse unchiului Noll. în ciuda protestelor sale, i-l dădu lui Christie şi el se mulţumi să-şi stoarcă doar cămaşa. înfăşurându-se cum putu mai bine, Christie reuşi să se dezbrace sub impermeabil. Când se întoarse, Matt izbucni în râs:

- Dacă te-ai putea privi în oglindă! Haide, răbdare. Poate furtuna se va opri înainte de a se înnopta. Până atunci, încearcă să găseşti ceva să mâncăm. Inventarul proviziilor fu făcut repede. Christie cumpărase fructe şi nişte biscuiţi. Aveau apă potabilă, dar nimic
altceva. în bucătăria foarte mică de la bord, dulapurile erau goale şi reşoului îi lipsea butelia de gaz. Nu se punea problema să bea ceva cald.

Furtuna nu dădea niciun semn de potolire. De mai multe ori, "Chiton" îşi frecă barele de protecţie de stâncă, ştergându-se îngrijorător de ea. Fulgerele iluminau cabina cu lumina lor palidă şi vântul vuia. Lui Christie îi era greu să-şi stăpânească teama.

Pe la ora nouă seara, Matt oftă.

-Ar fi mai bine să ne organizăm pentru noapte, spuse el.

- Pentru noapte? exclamă Christie, îngrozită. Vom petrece toată noaptea aici?

- Ai altă soluție? replică tăios Matt. Furtuna nu se va potoli înainte de a se lumina.

- Dar.... este un spațiu foarte mic, obiectă Christie.

Era adevărat. Cu pescajul mic, motorul puternic şi liniile sale - elegante, "Chiton" era o ambarcație minunată pentru plimbare sau pentru observarea fundului mării, dar nu oferea pasagerilor decât cel mai rudimentar confort. Cabina era redusă la minimum şi prost echipată pentru croazieră. Se găsea acolo tot ce trebuia pentru pescuit, acvarii pentru peşti. Dar mica bucătărie nu fusese folosită niciodată şi nu se pusese nici măcar o butelie de gaz. Păturile de pe paturile înguste lipseau cu desăvârşire, ca şi becurile electrice. Evident, unchiul Noll se preocupase la fel de puțin de confortul pe mare ca şi de cel pe uscat.

După o scotocire minuțioasă a locurilor, Christie nu găsi nimic din ce ar fi avut nevoie. Nicio haină uscată, niciun aşternut de pat. în schimb, puse mâna pe o prelată impermeabilă, o pânză veche şi un vechi joc de cărți cu colțurile rupte.

- Vom putea totuşi să jucăm un pocher pentru a trece timpul, observă Matt cu ironie.

Christie ridică din umeri, obosită.

-Mă duc mai degrabă să văd dacă lucrurile noastre au avut timp să se usuce puțin.

- Bună idee! Cu genul acela de pânză de cort, ocupi loc cât patru.

Această tachinare nevinovată îi puse un nod în gât şi-i veni să plângă. Impermeabilul, de patru ori mai mare pentru ea, o făcea practic să dispară în materialul rigid şi semăna cu o broască țestoasă pierdută într-o carapace

care nu era a sa. De ce trebuia să se simtă mereu ridicolă şi inutilă în fața lui?

Furioasă, puse mâna pe hainele sale încă umede şi se duse să se ascundă cât putu de bine în spatele uşii întredeschise a bucătăriei. Pantalonii săi frumoşi de pânză albă erau cenuşii şi şifonați, fermoarul blocat de rugină. Mânecile bluzei i se lipiseră de brațe. îşi perie cu furie părul, fără să-i pese de durere. De ce oare se lăsa rănită astfel de cel mai mic cuvânt pe care-l rostea Matt? în cele din urmă, mânia împotriva ei însăşi se epuiză şi rămase frântă, incapabilă să spună ceva. Matt o privi apărând din ascunzătoare ca o înecată demnă de milă ieşind din apă.

- Christie, nu foloseşte la nimic să te enervezi. Nu foloseşte la nimic nici să-ți pui haine ude. Ai să răceşti...

- Cu atât mai bine! izbucni ea, gata să plângă. Dacă puteam măcar....

Lovitura puternică a unui val o întrerupse. Reuşi să se prindă în ultima clipă, dar se lovi puternic la cot de colțul unui dulap şi-i veniră lacrimi în ochi.

Din reflex, Matt întinsese mâna, o prinsese de un braț şi o trase spre el.

Christie nu se împotrivi şi îşi ascunse fațala umărul celui care-i oferea cel mai bun şi cel mai sigur refugiu pe care-l visase.

- Haide, haide, spuse el cu o voce liniştitoare. Nu-i o ruşine să-ți fie teamă pe o asemenea furtună. Este omenesc. Am văzut marinari căliți intrând în panică atunci când se înfurie Pacificul. Acum, ar trebui să încerci să dormi puțin.

îi vorbea ca unui copil căruia îi era teamă de întuneric şi-i privea grav fața crispată încă de teamă şi enervare. Prea obosită pentru a protesta, Christie se lăsă pe patul din cabină. Matt o acoperi cu prelata şi cu cea impermeabilă, stinse singurul bec care mai funcționa şi se instală la rândul lui pe celălalt pat. Dar nu se întinse pentru a dormi, ci rămase pe jumătate

aşezat cu ochii larg deschişi în întuneric.

- Si tu? întrebă Christie. N-ai să dormi? Vei fi epuizat.

- N-am să mor din asta.

Tânăra fată redeveni tăcută, privind distrată reflexele apei care se jucau pe tavanul cabinei. Fulgerele, care se succedau mereu cu aceeaşi cadenţă, îi făceau mai puţină teamă. Nu mai simţea decât o enormă oboseală, o oboseală care, dacă se gândea bine, nu era neplăcută. Nu se împotrivi.

Nici măcar nu-şi aminti să fi închis ochii. Doar când se trezi tresărind, îşi dădu seama că dormise. Ceva o trezise. Ciulind urechile, avu surpriza să nu mai audă nimic. Vuietul furtunii se oprise şi ploaia nu mai răpăia pe ruf. întunericul era profund şi trebui să facă un efort pentru a încerca să ghicească forma lui Matt pe patul de alături. Oare unde era?

Cu gura brusc uscată de teamă, împinse convulsiv păturile improvizate şi se ridică punând picioarele pe duşumea. "Chiton" se clătina încă într-o hulă profundă, făcând să se audă trosnetele şi tânguirile unei coci brutalizate.

- Matt? strigă încet. Matt?

- Sunt aici, sunt aici. Umerii săi laţi se încadrau în uşa cabinei şi trecu pe lângă ea, pentru a se aşeza în faţă.

- Am fost să verific ancora, reluă el. Este trecut de ora trei dimineaţa. Ai dormit ca un înger, Christie. Te simţi mai bine?

- Da. Nici măcar nu mi-am dat seama că am dormit atât de mult. Furtuna pare că s-a calmat.

- Ce era mai rău a trecut, dar încă suflă vântul. Poţi să te culci din nou. Nu ne vom mişca până nu se face ziuă.

Christie dădu din cap, dar nu se mişcă. îl privi aprinzându-şi o ţigară, urmări arcul de cerc roşiatic care-i lumină faţa cu o licărire slabă şi începu să tremure. Epuizarea, umezeala ca gheaţa, veniseră de hac rezistenţei sale.

Se ridică şi-şi frecă braţele pentru a încerca să le încălzească.

- Tremuri? Nu te descoperi, haide. Culcă-te şi stai la cald. Va trece. Afară este aproape mai plăcut. Vântul este călduţ.

- Sunt îngheţată. Fără îndoială, evaporarea....

încercă să râdă, dar nu reuşi să emită decât un mormăit.

- Iată, vezi singur, adăugă.

îi întinse o mână pe jumătate îngheţată, pe care Matt o luă cu o uşoară exclamaţie de surpriză. Atunci, cu un gest blând, plin de atenţie, îi luă cealaltă mână şi o atrase spre el, o făcu să se aşeze şi-i frecă uşor palmele, vorbind despre vapoare şi furtuni, ca un bătrân lup de mare...

Christie asculta. Reuşise să se stăpânească şi să-şi păstreze o aparenţă de calm şi detaşare. Dar acest calm, era departe de a-l simţi. Nu mai tremura de frig, dar se înfioră în sinea sa de un frison de bucurie, de un frison minunat care lua naştere în inima sa şi răspândea valuri de căldură în tot trupul.

- Dormi? întrebă Matt.

- Nu, revin la viaţă. Sunt pe cale să mă dezgheţ, răspunse tânăra fată cu un zâmbet.

- Iată aici aplicarea unui principiu vechi de când lumea. Cea mai bună sursă de căldură este corpul omenesc. Vino să te încălzesc complet...

Fără să ştie cum, Christie se află cuibărită în căuşul braţelor lui, cu trupul rezemat de al lui Matt. Nu trebuia decât puţin, cea mai uşoară mişcare şi capul i s-ar fi odihnit pe umărul său... Dar nu îndrăzni să distrugă echilibrul fragil al acestei clipe, să compromită fericirea necunoscută căreia i se lăsă pradă cu încântare. Acesta era Matt Denham şi contradicţiile sale, îşi spuse. în stare să fie cel mai arogant, cel mai antipatic dintre bărbaţi. Dar capabil de asemenea, ca acum, să dea dovadă de o adevărată tandreţe.

Matt oftă. Uşoara mişcare a pieptului său se transmise lui Christie.

Oare va trebui să întrerupă atât de repede acel abandon încântător?

-Mă simt prea leneşă pentru a mişca, spuse tânăra fată simulând un căscat.

- Lenea este un defect periculos, răspunse Matt cu o sclipire a ironiei sale obişnuite.

Dar nu făcu nimic pentru a o lăsa, nici pentru a o respinge departe de el. Printre gene, Christie îi privi mâna pusă peste ale sale, pe care ea le încrucişase pe genunchi. Era o mână bărbătească, puternică, având degete lungi şi fine, dar musculoase şi terminate cu unghii îngrijite. Câteva fire de păr negru şi creț apăreau pe încheietura mâinii, pentru a se desfăşura pe antebrațul bronzat, în aparență tare ca abanosul. O mână care promitea atât forță, cât şi blândețe...

-Ai o încredere emoționantă, fetițo, spuse bărbatul în şoaptă.

Aceste cuvinte o scoaseră brusc din gândurile sale.

-De ce? N-ar trebui să am încredere în tine?

- Poate... Oare nu ți-e teamă că profit de inocența ta, cum mi-ai spus deja o dată?

Christie percepu râsul stăpânit care se simțea în vocea sa şi răspunse pe un ton de glumă:

-Nu, n-ai să faci un asemenea lucru! Nu este mai amuzant să te joci de-a unchiulețul?

Ironia sa căzu cu totul. O tăcere jenantă se lăsă între ei, prelungindu-se. Christie îşi simți nervii încordându-se, simți conturându-se o amenințare: trebuia să şi-o dorească sau să-i fie teamă....?

- Zorii nu vor întârzia, spuse tânăra fată pe un ton de bună dispoziție forțată.

Văzu mâna lui Matt părăsindu-le pe ale sale. O simți ridicându-se şi aşezându-se pe părul său. Cu un deget neglijent, începu să-i răsucească

şuviţele. Deschizând ochii, Christie ridică faţa şi-l privi direct.

- Cred că nu m-am făcut bine înţeles, spuse Matt cu o seriozitate care-i făcu inima să palpite. Ai încredere în mine, Christie?

Tânăra fată îi simţi respiraţia caldă mângâindu-i obrazul.

Inima îi bătea dezordonat în piept, ca şi când voia să iasă afară. Cu buzele tremurând, reuşi să spună câteva cuvinte:

- Da... am încredere în tine, Matt.

- Prostuţo....

Nu spuse mai mult. Cuvântul se pierdu în respiraţiile lor care se amestecaseră. Gurile se găsiră şi se uniră într-un sărut lung, foarte lung, a cărei blândeţe înfierbântată îi dădea lui Christie o încântătoare ameţeală. Undeva în ea, o voce mică şi timidă încerca să se facă auzită dincolo de vuietul pasiunii mai puternică decât furtuna. O voce slabă care încerca s-o facă să înţeleagă cu încăpăţânare că greşea, că nu era în măsură să facă faţă provocării lui Matt Denham. O voce care îi spunea că sărutul său era aproape rece, indiferent, sărutul unui bărbat care se amuza cu ea, ca pisica cu şoarecele. O voce slabă care insista s-o facă să înţeleagă că n-o iubea, că nu era prea târziu pentru a-şi reveni, a pune lucrurile la punct...........
O clipă încă, era deja prea târziu.

Christie se eliberă din braţele sale, ascultând de o altă voce pe care o auzea în ea, vocea mult mai puternică a pasiunii, şi înlănţui pieptul lui Matt, îl strânse, simţi cu o bucurie sălbatică, senzuală, căldura umerilor săi care se răsuceau sub palmele ei. Brusc, ca şi când un baraj se rupsese, nu mai auzi nimic, nu mai simţi nimic, decât vârtejul care o ducea irezistibil cu el. Buzele lui Matt le părăsiseră pe ale sale, pentru a rătăci o clipă pe gât, pe ureche, pentru a se întoarce foarte repede să pună stăpânire din nou pe prada lor care accepta, buzele lui Christie care tremurau de o pasiune nespusă.

Când în sfârşit Matt se îndepărtă, tânăra fată tremura din tot corpul. Era incapabilă să respire, aproape sufocată, cu greu destul de conştientă pentru a mulțumi întâmplării care-i lăsase fața în umbră. Matt respira profund, calm. Cu o mână sigură, o mângâie îndelung, uşor ca un fulg, urmând cu două degete conturul delicat al feței sale, coborând încet de la tâmplă la gâtul care fremăta. Acolo, făcu o pauză ca pentru a recunoaşte mai bine frisonul care trăda emoția celei care-i cedase. Apoi mângâierea îşi reluă înaintarea înceată, coborî, înconjură umărul şi se opri o clipă pe curba grațioasă a unui sân...

- Te-am dezamăgit, Christie? o întrebă în şoaptă.

Tânăra fată se simți cuprinsă de un calm ciudat. Cu o privire voalată, enigmatică, îl privi, luă uşor în mâinile sale mâna care tocmai o mângâiase şi o ridică pentru a o săruta.

- Dacă ți-aş pune aceeaşi întrebare, Matt, ai răspunde cu sinceritate?

Bărbatul ezită, încordându-se imperceptibil.

- Fără îndoială, ar fi de preferat să nu răspund, spuse în sfârşit pe un ton schimbat şi cu siguranță ar fi de preferat de asemenea, să nu ne facem iluzii unul despre celălalt...

Cu prefăcută bruscheţe, se ridică şi observă cu un aer impenetrabil fața întoarsă spre el, pe care se citeau durerea, surpriza şi un început de furie. Expresia i se schimbă treptat, regăsindu-şi severitatea obişnuită. în acea clipă, se apleacă şi sărută buzele întredeschise ale lui Christie cu un sărut dur, aproape obraznic. Când se ridică, avea din nou personalitatea odioasă a lui Matt Denham pe care tânăra fată învățase să-l urască.

- Să spunem că eşti o fată plăcut de sărutat în întuneric, micuță Christie. îți convine răspunsul?

Capitolul 1

încă o dată, Matt redevenise stăpân pe situaţie. îi întoarse spatele lui Christie, ca şi când nu se întâmplase nimic, se întinse cât era de lung pe patul pe care-l eliberase ea şi se vârî sub învelitori.

- Voi dormi două ore, o anunţă. Trezeşte-mă la ora şase fix.

Stupefiată, Christie privi silueta acelui bărbat deconcertant. De sub vechea pânză şi de sub prelata impermeabilă nu i se mai vedea decât părul.

- Până atunci, să nu părăseşti vasul şi mai ales să nu atingi nimic! reluă bărbatul. Si învaţă să te descurci pentru a nu trece peste bord.

- Voi face tot posibilul...

Se străduise să vorbească pe un ton sarcastic, dar fără tragere de inimă. Dispreţuindu-i în cel mai înalt grad reacţiile, Matt se întorsese deja cu faţa la perete şi dormea.

Când fu sigură că era complet nemişcat, Christie se ridică în linişte şi ieşi pe punte. Era întuneric şi apa clipocea uşor lângă cocă. Ghemuită în locul său favorit, la prova lui "Chiton", Christie se adânci în gândurile sale. Avea subiecte de gândire! Deoarece în minte îi apărea o evidenţă, o evidenţă pe care n-ar fi acceptat-o nici sub tortură, dar pe care n-o putea totuşi ignora.... Tocmai descoperise dragostea, cea adevărată. Dar el? Oare ce simţea faţă de ea? Acele clipe foarte scurte, nu fuseseră decât un joc din partea sa? Gândea oare cu adevărat cuvintele cinice pe care i le spusese la sfârşit, sau nu era decât paradă, o portiţă de scăpare?

Inima îi bătea puternic.

Acum, era suficient să se gândească la Matt Denham ca inima să-i palpite.

îşi dăduse el seama de sinceritatea dragostei sale? Sau îşi putuse imagina că se lăsa sărutată, mângâiată aşa, de primul venit?

Preferă să nu se lase absorbită de întrebări atât de primejdioase şi sări în picioare. Se va duce să se revigoreze, să se coafeze, să încerce să abordeze noua zi în condiții bune, cu o mică atenție. După ce se pieptănă cu grijă, se privi îndelung în oglindă şi aproape reuşi să se convingă că nu cedase farmecului lui Matt Denham. O crezu timp de o oră... în definitiv, această furtună oribilă, frigul, umezeala şi sentimentul că era naufragiată, avusese scuze, motive. Acum, se terminase.

Si totuşi.... De ce oare îşi dăduse Matt osteneala să flirteze cu ea, s-o sărute, s-o mângâie cu atâta tandrețe? Cu siguranță, trebuia s-o placă puțin, s-o găsească atrăgătoare... Mai ales cu mina pe care o avusese aseară, udă ca un şoarece scos din apă.

Când îl trezi pe Matt, reuşise să-şi ia răspunderea şi să facă să tacă întrebările inutile care nu serveau decât să-i scadă încrederea în ea. La rândul său, bărbatul părea gânditor. Christie rămase discret la distanță până când îşi făcu şi el cât de cât toaleta. Meniul de la micul dejun nu contribui să le ridice moralul.

- Haide, să ne întoarcem! spuse Matt când răsări în sfârşit soarele.

îndată ce fură din nou pe mare, totul păru să revină la realitate. Oceanul îşi regăsise calmul sub o ceață uşoară, briza era revigorantă. Dar pretutindeni se vedeau urmele furtunii din ajun. Apa era presărată cu crengi rupte, nuci de cocos, palmieri smulşi.

- Sper ca acoperişul meu să fi rezistat, spuse Christie.

- Sper ca insula toată să fi rezistat, răspunse Matt cu un aer preocupat.

Spre uşurarea lor, Kalinda li se prezentă sub un aspect normal. După manevra delicată de a pătrunde în lagună, Christie văzu țărmul înaintând în întâmpinarea lor. Când sări în sfârşit pe uscat, contactul cu nisipul sub picioare îi dădu o senzație ciudată. Doar atunci îşi dădu seama că petrecuse şaisprezece ore pe vas.

Totuşi, îi păruse o veşnicie. Avea impresia că părăsise insula de săptămâni întregi.

Se despărţiră la debarcader.

- Pe curând, spuse Matt cu o umbră de zâmbet.

Christie dădu din cap fără să răspundă. Pe curând? Asta era tot ce găsea să-i spună? Extenuată, îşi adună lucrurile şi o luă încet pe drumul spre căsuţa sa. La urma urmei, ce aştepta? Să nu se mai despartă toată ziua, să nu se mai despartă niciodată? Pentru un sărut?

Casa era exact în starea în care o lăsase. Simţi totuşi domnind o atmosferă de singurătate, pe care n-o întâlnise vreodată. Fusese prea ocupată cu noua sa viaţă, cu lupta cu greutăţile de fiecare zi, cu frumuseţea a tot ce o înconjura, pentru a-şi da seama că-i lipsea familia şi căpătase obişnuinţa de a trăi singură. Asta oare pentru că ştia că Matt Denham nu era decât la câteva minute de ea? Dacă n-ar fi fost acolo, ar fi dat dovadă de aceeaşi hotărâre de a rămâne pe insulă?

Când îşi făcu îndelung toaleta şi luă un mic dejun copios, timpul păru că se opreşte în loc. în timpul orelor care treceau, interminabile, de mai multe ori ştiu să-şi stăpânească tentaţia să meargă să se plimbe, ca din întâmplare, pe plajă în faţa casei lui Matt. în sfârşit, după-amiază, nu mai rezistă. Sub pretextul de a-i propune câteva din cărţile pe care i le adusese Lonnie, îşi înfundă cu un gest hotărât o pălărie de pai pe cap şi ieşi din încăperea plină de umbră, se opri o clipă sub copertina de la uşă pentru a se obişnui cu lumina.... şi scoase un strigăt de mânie.

Forma albă a cabotierului trasa o brazdă pe apa lagunei. Si, la pupă, se detaşa cu claritate silueta de care avea oroare, cea a Melaniei Hayden. Câteva clipe mai târziu, vasul acostă şi Melanie sări graţioasă pentru a se îndrepta spre bungalou.

Scrâşnind din dinţi, Christie făcu stânga-mprejur şi aruncă furioasă

cărţile pe masă. Oare cum o putuse uita pe Melanie? "Una dintre cuceririle lui Matt...." spusese Lonnie. Dar ea, ce devenise? Un nume în plus pe lista de cuceriri?

Pradă tuturor chinurilor geloziei, măsură încăperea timp de câteva minute care i se părură ore. Cine era acea Melanie, ce era pentru Matt, ce loc ocupa în viaţa sa? Nu-i vorbise niciodată despre ea. Dar vorbea vreodată despre femei? Zece minute mai târziu, nu mai putu rezista tentaţiei. Scotoci în garderobă, scoase cea mai frumoasă rochie - de culoarea coralului, care-i punea în evidenţă pielea bronzată. îşi aranjă părul într-o coafură elaborată, îşi puse o umbră de machiaj pe pleoape, de ruj pe buze şi o picătură de parfum. De ce ar fi modestă, faţă de această Melanie?

Susţinută de un instinct nesigur şi de tinereţea sa, Christie parcurse în pas forţat sutele de metri care o despărţeau de bungalou, ascunzând sub aspectul exterior degajat sentimentele contradictorii care fierbeau în ea. împinse uşa anunţându-se şi afişă o surpriză bine jucată la vederea rivalei sale.

- îmi pare rău, Matt! Nu ştiam că ai o vizită, spuse ea cu un zâmbet larg. Venisem doar să-ţi aduc aceste cărţi...

Matt o privi cu atenţie, fără să spună nimic, fără să dezvăluie nimic din surprinderea în faţa transformării atât de radicale a fetei zăpăcite şi a hainelor şifonate în care o lăsase în aceeaşi dimineaţă. Un zâmbet foarte uşor, aproape imperceptibil, îi juca în colţul gurii.

- Pune-le acolo, spuse pe un ton indiferent. Bei ceva?

- Cu plăcere.

Cu aerul degajat al cuiva care se simte acasă, Christie se duse şi se aşeză într-un fotoliu de răchită, aproape de fereastră.

- Cum merg afacerile? întrebă Melanie Haydon.

- Foarte bine, răspunse Christie. Viaţa aici este de o simplitate atât de

minunată, încât oricum asta n-are mare importanță. Fără prăvălii care să te tenteze...

- într-adevăr, nimic care să tenteze pe oricine, o întrerupse interlocutoarea sa. Pustiul... Ce păcat că tata trebuie să mai rămână un an. Mă grăbesc să mă întorc la civilizație. Cum se face că nu te vezi niciodată, draga mea? Pe meleagurile astea suntem atât de puțin numeroşi, încât ne vedem cu plăcere între noi, europenii. Nu-i nevoie de invitații.... Mă mir că Matt nu ți-a spus nimic.

Christie ridică surprinsă privirea şi văzu cu coada ochiului că Matt îi făcu un semn exasperat. Se mulțumi să ridice o sprânceană în mod întrebător.

- La drept vorbind, reluă Melanie punând cu grijă unul peste altul picioarele lungi şi fine, toată lumea îşi pune întrebări pe seama ta. Modul în care trăieşti aici singură, atât de tânără. Prietenii ciudați pe care ți i-ai făcut

Si pot pune întrebări.

Christie nu-şi credea urechilor şi era împărțită între furie şi dorința de a râde.

- Ce vrei să spui prin asta? întrebă în cele din urmă, stăpânindu-se. Dacă vrei să vorbeşti despre Lonnie şi Ben, nu ştiu care este reputația lor față de aşa-zişii "oameni de bine". Tot ce ştiu, este că m-au întâmpinat cu cea mai mare amabilitate şi că sunt întru totul oneşti. Asta îmi ajunge. Accept oamenii aşa cum sunt. Oricum, am prea multe de făcut aici pentru a pierde timpul cu mondenități.

O tăcere apăsătoare se lăsă în încăpere. Melanie îşi păstra zâmbetul încremenit; Matt era încruntat şi Christie era roşie de mânie interioară.

- Poate ar trebui să invit toată lumea într-una din aceste seri, spuse ea în sfârşit, străduindu-se să zâmbească. Cu lapte de cocos, cununi de flori după gât şi o baie în lagună la miezul nopții....

Treptat, conversația se reluă, iar Melanie îi puse lui Christie numeroase întrebări despre Londra, unde era disperată că nu mai putuse merge de atât de mult timp.

Când Matt o anunță de întoarcerea cabotierului, îi adresă lui Christie un zâmbet dezarmant şi o invită să vină să petreacă o zi la Tamautoa, la ea acasă.

Christie nu ştiu cum să evite invitația, care fu stabilită pentru a doua zi.

Când o conduseră pe Melanie, Matt se întoarse spre Christie.

- Te voi duce înapoi, îi spuse tăios.

Christie nu răspunse. Oare este atât de grăbit să scape de mine? se gândi cu o strângere de inimă. De-a lungul drumului, bărbatul rămase la fel de impenetrabil şi nu-şi descleştă dinții. în sfârşit, ajunşi în fața casei, o privi îndelung şi înclină capul într-un salut ironic.

- într-adevăr, nu ai aceeaşi înfățişare ca dimineață, spuse.

- Mă simt altfel, răspunse Christie.

- O astfel de toaletă merită recompensa unui mic sărut de adio, reluă el cu ironie.

- Doar toaleta?

- în locul tău, n-aş căuta să aprofundez prea mult problema....

Fără ca tânăra fată să-şi dea seama, o trase în brațele sale. Si Christie se află în paradis, un paradis şi mai minunat decât cel din seara din ajun.....................

Când se despărțiră, era amețită şi trebui să închidă ochii. Luna plimba umbre fantastice printre palmieri. Aerul era înmiresmat. Paradisul.... Fără să vrea, deschise din nou ochii.

- Nu intri să bei ceva? îl întrebă cu o voce gâtuită.

- Chiar crezi că ar trebui?

Tânăra fată îl privi, fără să ştie ce ascundea în spatele aparenţei indiferente. în sfârşit, el îi atinse umărul cu o mângâiere uşoară. înainte ca tânăra fată să poată face un gest, dispărea deja în noapte şi, de departe, agita mâna într-un salut degajat.

Când voia, Melanie Haydon putea să fie o gazdă impecabilă.

O aştepta pe Christie în port, într-o maşină mică sport pe care o conducea cu mână sigură şi cu viteza unui alergător profesionist. Familia Haydon locuia într-o imensă vilă albă, spre capătul golfului, înconjurată de o grădină cu înfăţişare de parc, prelungită cu o plajă particulară. Ca însăşi Melanie, casa şi interiorul erau de un gust foarte sigur, dar cu o lipsă de căldură care-i dădu lui Christie dorinţa de a fugi încă de la sosire.

După un prânz fastuos, compus din mâncăruri importante cărora Christie crezuse că le uitase gustul, se duseră să se întâlnească şi cu Jeanne Chalmers, nepoata doctorului, pe care Christie o cunoscuse cu câteva zile înainte, cu Lonnie. în compania a doi oameni tineri, dintre care unul era la Tamautoa în vacanţă şi celălalt un tânăr medic asistent al doctorului Chalmers, Christie făcu descoperirea insulei cu uimire. Nu cunoştea decât aerodromul, hotelul şi cartierul comercial de pe malul mării. în ciuda dimensiunilor sale mici, Tamautoa conţinea toate minunile naturale pe care le promiteau afişele turistice. Unicul drum de centură îi duse curând într-un loc idilic unde toată lumea se aşeză în iarbă pentru a profita de spectacolul admirabil.

Căderea de apă din Kuniya ieşea din coasta muntelui într-o curbă graţioasă, pentru a ajunge să apară brusc într-un bazin natural săpat în roca vulcanică prin efectul apei, de mai mult de două mii de ani. împrejur, flori şi tufişuri. Orhidee sălbatice înmiresmau atmosfera. Plante agăţătoare atenuau colţurile stâncilor. Christie nu văzuse nimic atât de frumos. Dar nu se bucura de această plăcere. Matt nu înceta să-i ocupe gândurile şi totul îi

părea gol...

Nu fu supărată când veni timpul să se întoarcă. Dacă nu sosea prea târziu la Kalinda, poate ar fi avut timp să meargă să-l vadă pe Matt, să-i povestească ce văzuse şi că-i lipsise. în timp ce ceilalţi plecau în maşina lor, Melanie porni pe drumul spre port. Câţiva kilometri mai departe, se opri pe o mică suprafaţă de staţionare tăiată în rocă şi care dădea spre mare, opri motorul şi se întoarse spre Christie, care o privea surprinsă.

-Avem timp, spuse Melanie. Vasul tău nu pleacă înainte de trei sferturi de oră. Până atunci, aş vrea să-ţi vorbesc...

Christie fu imediat în defensivă.

-Si de ce? o întrebă tăios.

Melanie făcu o pauză, prefăcându-se că verifică dacă frâna de mână este bine trasă.

- Nu crezi că te compromiţi inutil cu Matt Denham? Stiu, continuă întrerupând cu un gest protestul lui Christie, nu este deloc plăcut de spus. Dar trebuie totuşi ca cineva să se sacrifice pentru a-ţi deschide ochii. Este în joc reputaţia ta...

-Reputaţia mea? izbucni Christie. Cu ce drept îndrăzneşti....

-Ascultă-mă, în loc să ţipi. Aici nu suntem la Londra. Nu-ţi dai seama că toată lumea face haz pe socoteala ta? O fată tânără de vârsta ta, să meargă să trăiască singură cu un bărbat pe o insulă... Acceptă că asta face să se clevetească.

- Oamenii vor cleveti despre orice! exclamă Christie. Dar tu? Cum se face că nu se cleveteşte despre vizitele tale la Matt?

-Este o diferenţă enormă: eu nu locuiesc pe Kalinda. Iar familia sa este prietenă cu părinţii mei. în orice caz, l-ai pus într-o situaţie extrem de jenantă. Măcar dacă m-ar fi ascultat înainte de sosirea ta...

-Dacă te-ar fi ascultat?

- Da, dacă ar fi cumpărat afacerea unchiului tău, chiar la de zece ori valoarea sa, ar fi fost scutit de probleme mult mai serioase.

Un gând trecu subit prin mintea lui Christie şi nu-şi putu stăpâni un strigăt. Ei bine, nu, era imposibil... Melanie nu purta inel.... Matt nu vorbise niciodată, nu făcuse nici cea mai mică aluzie...

- Eşti.... logodnica lui Matt? reuşi în sfârşit să spună cu o voce gâtuită.

Buzele roşii ale Melaniei se curbară într-un zâmbet crud:

- Eu? Ei bine, nu se pune problema. Ah, aşadar nu ştii?

- Ce să nu ştiu?

Fața brusc lipsită de orice urmă de sânge a lui Christie privea rătăcită triumful care strălucea în expresia Melaniei.

- Ei bine, Matt are doi fii, spuse aceasta, accentuând cuvintele. Cel mai mare este la internat, cred. Al doilea are deja şapte ani.

Christie era şocată. Cu capul plecat şi mâinile încrucişate cu nervozitate pe genunchi, reuşi în cele din urmă să-şi recapete stăpânirea de sine şi să nu dea frâu liber suspinelor care-i puseseră un nod în gât.

- Imposibil, nu te cred. Matt nu mi-a spus niciodată nimic despre asta... Mi-ar fi spus....

Cuvintele Melaniei ajunseră la ea de foarte departe, ca dintr-un coşmar.

- Lui Matt nu-i place să vorbească prea mult nici despre el, nici despre familia lui. Chiar dacă eşti tânără şi naivă, ți-ai dat totuşi seama că nu te-a primit extrem de bine, când ai vrut să trăieşti singură cu el pe acea insulă.

Christie se simțea răvăşită, distrusă de parcă o bombă i-ar fi explodat în inimă. Fără măcar să vadă cruzimea şi expresia ironică de triumf care apăruse pe chipul Melaniei, întoarse spre ea o privire inexpresivă.

- Vrei să spui.... că Matt este căsătorit?

Cu ochii săi reci, nemiloşi, Melanie îi aruncă o privire de dispreț, dând

încet din cap.

Apoi, fără să adauge un cuvânt, porni motorul şi puse maşina în mişcare.

Capitolul 8

După ce trecu primul şoc, Christie nu-şi aminti nimic. Nu ştiu cum o părăsise pe Melanie, cum se îmbarcase pe cabotier, cum plătise drumul. Ajunse acasă fără să-şi fi dat seama că făcuse traversarea.

Matt era căsătorit.

Cu gesturile unui automat, intră şi se prăbuşi pe un scaun, aţintindu-şi privirea asupra globului portocaliu al lămpii, până când încăperea dispăru, lăsând-o singură în mijlocul unui neant pe măsura spaimei sale. Nu putea decât să-şi pună fără încetare aceeaşi întrebare: de ce Matt nu mi-a spus niciodată nimic? De ce? De ce?...

Când în cele din urmă se ridică să se pregătească de culcare, era ca într-un nor de puf. Somnul refuza să vină şi-şi petrecu toată noaptea răsucindu-se în pat, străduindu-se în zadar să-l urască pe Matt, să se dispreţuiască pentru propria slăbiciune şi orbire. Da, el încercase s-o avertizeze prin aroganţa, iritarea şi eforturile sale repetate de a o face să plece de pe insulă. Nu înţelesese adevăratul motiv şi acum, acest motiv venea s-o lovească drept în faţă, ca un pumn. Cât trebuie să-i fi părut de proastă! Cât de nostim trebuie să fi găsit să-l seducă împotriva voinţei lui!

Când, în sfârşit, apărură zorii, Christie ştia că nu avea de luat decât o decizie. Evident, nu mai putea rămâne. Dar era incapabilă să-l revadă faţă în faţă pe Matt. Trebuia să plece cât mai repede posibil. Să se întoarcă acasă... Brusc, la amintirea familiei, simţi un nod în gât de tristeţe. îi va regăsi la fel. Doar ea va fi schimbată.

Se scutură şi se strădui să se gândească la aspectele practice ale hotărârii sale. Două ore mai târziu, totuşi, nu făcuse nimic, rătăcind ici şi

colo prin casă, luând un lucru la întâmplare pentru a-l pune în altă parte. Cum va încerca să-şi facă bagajele? Ce va face cu tot ce avusese unchiul său? Era imposibil să ia totul cu ea. în afară de câteva obiecte mici, restul nu avea decât valoare sentimentală. Vasul, echipamentul de scufundare le va lăsa lui Matt... Poate copiii săi vor fi mulţumiţi să se folosească de ele. în rest, Lonnie şi Ben o vor ajuta să lichideze totul. Epuizată, fără să fi făcut nimic, se lăsă pe un scaun, cu bărbia în mâini şi privea pierdută în gol.

Brusc, zgomotul de paşi de pe scândurile verandei o făcu să tresară. Matt! Privi speriată în jur, căutând să fugă. Dar o voce necunoscută o uimi: era patronul cabotierului. în ajun, fără măcar să ştie ce spunea, îi ceruse să vină s-o ia şi bărbatul se neliniştise la debarcader. îl urmă, docilă.

Ce va face la Tamautoa? N-avea nici cea mai mică idee. Tot ce conta, era să fugă de pe insulă, să-l evite cu orice preţ pe Matt. Când puse piciorul pe chei, era încă devreme şi Christie rătăci îndelung printre tarabele care se puneau în funcţiune în piaţă. în sfârşit, îşi făcu curaj şi pătrunse în prăvălia Teyburn & Cope. Dacă măcar Lonnie şi Ben n-ar pune prea multe întrebări...

îi anunţă că se hotărâse să plece şi spre marea sa uşurare ei nu puseră întrebări, nu dădură dovadă de o curiozitate excesivă. O clipă mai târziu, totuşi, Lonnie îi făcu cu ochiul:

- După plecarea lui Matt, Kalinda va fi complet pustie.

Christie tresări.

- Ce? Matt pleacă?

Se ghemui mai mult pe scaun, făcând un efort pentru a avea un aer indiferent.

- Oricum, reluă ea, asta n-are nimic de-a face cu Matt. O să mă ajutaţi să lichidez afacerile unchiului Noll, nu-i aşa?

- Pentru că n-ai intenţia să te întorci? întrebă Ben.

- Nu. Plec pentru totdeauna.

Lonnie se aplecă spre ea, cu un aer sincer îngrijorat:

- Ei bine, Christie, ce nu merge?

- Nimic, Lonnie, absolut nimic...

Trebui să facă un efort supraomenesc pentru a nu le mărturisi toată întâmplarea, să-şi descarce inima de un secret care devenise prea greu.

Ei o vor alina, îi vor demonstra simpatia. Dar nu, era imposibil. Poate bărbații flecăreau la fel de uşor ca femeile şi ea nu voia cu niciun preț să provoace noi bârfe referitoare la Matt şi la ea.

- Când este viitorul avion? reluă Christie.

- Peste zece zile.

- Zece zile! Nu este nimic mai devreme?

- Nimic.

Tânăra fată crezu că această nouă lovitură a sorții o va da gata. încă zece zile de petrecut Kalinda. Cu siguranță, Matt va pleca în acelaşi moment. Destinul se înverşuna să-i apropie.

îşi reveni suficient cât să plătească celor doi prieteni cecurile de călătorie necesare cumpărării biletului, prefăcându-se absorbită de detaliile practice. Dar nu se mai putea gândi decât la un singur lucru: îi rămâneau zece zile de petrecut pe Kalinda. Zece zile în timpul cărora nu-l va putea evita pe Matt.

De-abia debarcase de pe cabotier, şi amenințarea se materializă. Matt era rezemat cu nonşalanță cu coatele de balustrada bungaloului şi o strigă în trecere:

- Unde ai dispărut de două zile? Totul este bine?

- Da, foarte bine. De ce n-ar fi?

- într-adevăr, nu-i niciun motiv. Vino să bei un ultim pahar înainte de culcare.

Christie refuză, acceptă, se bâlbâi... în definitiv, era mai bine să bea repede un pahar cu el, aici, mai degrabă decât s-o conducă şi să înceapă să pună întrebări despre comportamentul său ciudat. I se alătură pe verandă şi rămase acolo, rezemată cu coatele de balustradă, privind laguna fără s-o vadă. Câteva clipe mai târziu, Matt reveni cu două pahare şi luă loc alături de ea. O privi curios:

- Eşti foarte liniştită în seara asta, Christie, spuse în cele din urmă.

Tânăra fată se înfioră şi bău distrată o înghiţitură.

- Se pare că pleci, Matt. Când asta?

Bărbatul ridică uşor o sprânceană.

- Oh, în vreo cincisprezece zile, răspunse cu o indiferenţă prefăcută. Curând se împlinesc trei luni de când sunt aici, marea vacanţă s-a terminat. Trebuie să-mi reiau munca în serios şi am un turneu de conferinţe prevăzut în două luni.

Christie strânse lemnul balustradei şi se strădui să rostească:

- Soţia ta va fi mulţumită să te vadă întorcându-te. Trebuie să-i fi lipsit. Trei luni, sunt lungi.

- Ce? Ce înseamnă asta?

Era împărţit între stupoare şi mânie şi se întoarse brusc, pentru a o privi pe Christie în faţă.

- înseamnă pur şi simplu ce am spus. Aş fi preferat s-o aflu de la tine, Matt...

Vocea i se frânse fără să vrea şi îşi muşcă buzele pentru a le împiedica să tremure. Strânse pumnii atât de puternic, încât unghiile îi zgâriară palmele. în sfârşit, ridică ochii şi-i întâlni privirea. încă o privea cu un aer dur.

- Si ce voiai să afli de la mine? o întrebă cu bruscheţe.

Christie nu-şi putu stăpâni lacrimile.

- Dumnezeule, Matt, oare trebuie să pun punctul pe i?

Matt o prinse brusc de umeri şi o trase cu asprime spre el, privind-o cu mânie.

- Cine ţi-a spus asta? o întrebă.

Având un nod în gât, tânăra fată fu incapabilă să răspundă. Vedea chipul lui Matt deformat printre lacrimile care curgeau acum din belşug.

- Ce importanţă are? spuse în sfârşit, suspinând. Dar... Nu mai sta în preajma mea, Matt. Eu.... eu....

Incapabilă de a rosti o vorbă în plus, lăsă paharul pe care îl strângea convulsiv şi fugi în noapte.

Matt luase probabil întocmai ultima sa rugăminte, deoarece nu-l văzu nici a doua zi, nici în ziua următoare. în dimineaţa celei de-a treia zi de agonie, îl zări de departe cum măsura în lung şi-n lat coralul la reflux.

încercă să se concentreze asupra treburilor sale, pregătirea bagajelor, trierea a ce voia să ia cu ea şi ce-i va cere lui Lonnie să vândă sau să dea. O înţepătură de insectă de pe încheietura mâinii o mânca şi pe măsură ce se scărpina distrată, devenea cu fiecare zi mai roşie şi mai umflată. Nu-i dădu atenţie, puse într-o seară cremă, se scărpină din nou. A doua zi dimineaţă, inflamaţia dispăruse, dar rana mică sângera. Cel puţin, se gândi, nu voi mai avea de suferit acel mic supliciu inutil.

Oscila între dorinţa de a arunca totul şi cea de a lua totul. De ce să se încurce cu amintiri dureroase ale foarte scurtului său sejur în paradisul terestru? Dar de ce să se priveze de mărturii ale perioadei celei mai fericite din viaţa sa? Hărţuită de sentimente contradictorii, se agita inutil şi pregătirile nu înaintau. Sâmbăta următoare, Lonnie Teyburn veni s-o vadă şi pentru a o distra, o duse să facă o plimbare lungă cu vasul pentru a vizita câteva insule ale arhipelagului. Nu fu nici ploaie, nici furtună şi compania bătrânului negustor o făcu să uite pentru un timp frământările care n-o mai

părăseau. Dar seara, din nou singură în căsuța în dezordine, doar în fața perspectivei unei nopți lungi de liniște, se simți aproape sfâșiată. O durea capul și dormi prost, chinuită de o sete de nepotolit. Nu băuse decât lapte de cocos fermentat, cu niște indigeni, într-una din insule, se gândi. Mâine, îi va trece...

Dar, când se lumină de ziuă, nu se simți mai bine, ci dimpotrivă. înghiți două aspirine și se duse să-și facă baia rituală de dimineață în lagună, sperând că apa o va revigora. Dar trebui să-și scurteze scăldatul și rămase pe nisip pradă unei amețeli, cu picioarele moi și capul greu. Cu mare greutate, traversă plaja clătinându-se și se prăbuși pe canapeaua din ramuri de palmier. La prânz, trebui să-și piardă orice iluzie: nu era vorba de o indispoziție trecătoare. Mai luă două aspirine și se duse să se culce, sperând că leacul își va face efectul. Adormi un somn greu și nu se trezi decât când se înnopta.

Când vru să pună picioarele pe pământ, camera începu să se învârtă, dușumeaua să se clatine și Christie trebui să se prindă de masă pentru a nu cădea. Brațul drept era insensibil și mai greu decât plumbul, simțea că-i arde tot trupul, străbătut de dureri și junghiuri intolerabile.

Roșeața inflamației îi cuprinsese tot antebrațul și ajunsese aproape la cot. Așadar, acea neînsemnată înțepătură de insectă, căreia nu-i dăduse atenție, fusese probabil veninoasă, mai periculoasă decât s-ar fi gândit.

Trebui să se oblige să nu cedeze panicii. Instinctul orb de apărare nu-i mai dicta decât o singură linie de conduită. Trebuia să găsească ajutor. Si repede.

De-abia fu conștientă de calvarul care urmă, de marșul interminabil de-a lungul plajei, unde briza călduță îi dădea impresia unui vânt ca gheața peste pielea ei fierbinte, de fiecare pas, de fiecare cădere. Până la urmă parcurse ultimii metri târâș prin nisipul care-i înțepa pielea ca vârfurile

unor ace. De-abia îşi dădu seama că reuşise să urce treptele lui Matt, că deschise uşa împingând-o cu disperare. Era aproape complet inconştientă când Matt întoarse spre ea o faţă stupefiată văzând-o şi auzindu-i mormăitul de durere. De-abia îşi aminti de pata de culoare pe care o făcea cămaşa sa când se repezi spre ea şi o prinse, în timp ce se prăbuşise deja, incapabilă să mai rămână în picioare o secundă în plus.

Matt de-abia înțelese bolboroseala delirantă pe care încerca s-o scoată, dar îşi dădu imediat seama de febra care o mistuia. Christie nu mai păstra din acea perioadă decât o imagine confuză şi dezordonată. îşi aminti, mai târziu, că Matt o făcu să bea şi o culcă într-un pat. îşi aminti că-l auzise vorbind cu cineva pe care nu-l vedea. îşi aminti că văzuse fețe necunoscute care se aplecaseră asupra ei, printre care unul care i se păruse împodobit cu o aureolă de argint. Simți că fusese întoarsă şi că i se înfipseseră nişte ace. Simțea în special durerea, care o strângea pentru a o zdrobi într-o menghină de oțel.

După asta, deveni complet inconştientă, o inconştiență plină de visuri şi de coşmaruri. Mai târziu, mult mai târziu, simți un parfum, parfumul florilor de frangipanier care părea s-o mângâie în valurile plăcute de aer rece care îi scăldau fața. Deschise ochii, îi închise, îi deschise din nou, văzu neclar pereții de culoare verde-deschis, o fereastră deschisă spre aerul pur al dimineții. în sfârşit, mai distinct, mai aproape, văzu trăsăturile celui care o privea cu un aer grav, în picioare la căpătâiul său.

-Aşadar, te trezeşti în sfârşit, îi spuse Matt.

Christie făcu un efort puternic pentru a-şi concentra privirea, şi-şi umezi buzele uscate.

-Unde sunt? întrebă cu o voce imperceptibilă.

-Tot la mine.

Tânăra fată dădu din cap şi se strădui să coordoneze noțiunile uitate,

de trecut şi prezent.

- Si... de când?

- De două zile.

- Două zile?

Vru să se ridice, dar Matt îi puse o mână fermă şi blândă pe umăr.

- Fără agitaţie, fetiţo. Să ştii că vii de departe.

Christie se supuse, prea slabă pentru a protesta.

- Două zile? reluă ea pe un ton puţin mai sigur. Toate astea din cauza acestei ridicole înţepături de ţânţar.

- Nu întru totul. Doctorul Chalmers a găsit şi un microb pe care l-ai înghiţit. De bine de rău, chiar a reperat tot ce ţi-a produs starea. Practic, a petrecut toată noaptea aici şi voia să te ducă la clinica sa, dar marea era agitată. Din câte văd, eforturile i-au fost încununate de succes. Mai dormi, Christie, este tot ce este de preferat să faci deocamdată. După aceea, te vei simţi mai bine.

îi puse pe frunte o mână răcoroasă şi reconfortantă. îl ascultă ca un copil şi închise ochii.

Când se trezi din nou, era singură. Totul îi părea mai clar şi aproape reuşi să se ridice pe perne. Deja îi revenise instinctul feminin şi-şi dădu seama cu durere de părul încurcat şi pielea sa uscată şi întunecată. Când îşi puse de bine de rău puţină ordine în coafură, lăsă ochii în jos şi avu o tresărire de surpriză văzând că Matt o îmbrăcase într-una din cămăşile sale. Mângâind distrată materialul plăcut şi mătăsos, se adânci în gândurile sale, înţelese dimensiunea a tot ce trebuise să facă Matt pentru ea de două zile, a abnegaţiei de care trebuise să dea dovadă faţă de ea. Când bărbatul reveni în cameră, mult mai târziu, Christie remarcă de asemenea florile de frangipanier în cupe de pământ ars şi nu îndrăzni să-l privească în faţă.

Matt puse o tavă pe noptieră şi se aplecă spre ea.

- Este timpul să mănânci, spuse pe un ton vesel.

- Matt... A venit Melanie în timp ce... dormeam?

- Da, a venit să-şi propună serviciile. Dar n-are mare experienţă ca infirmieră, şi am preferat s-o trimit înapoi.

Christie dădu din cap fără să răspundă, fără să îndrăznească totuşi să ridice ochii.

- Matt... îmi pare rău că ţi-am dat toată această bătaie de cap. N-aş vrea în niciun caz să-ţi fac necazuri, Matt. Oare.... îi va vorbi despre asta soţiei tale?

- Taci şi mănâncă, spuse el pe un ton brusc. Vom vorbi după aceea.

Fără să mai adauge nimic, tânăra fată îl ascultă. Când termină prima ceaşcă de ceai, pe care o bău cu încântare, Matt îşi trase un scaun şi se aşeză la căpătâiul său.

- Si acum, Christie, să punem lucrurile la punct. Nu te pot lăsa să continui să ai o impresie greşită despre situaţie. Am fost căsătorit, Christie. Dar soţia mea a murit acum cinci ani.

Christie îl privi, uluită. Emoţiile dezordonate din ea, o împiedicau să înţeleagă cu adevărat ce tocmai îi spusese.

- Dar.... ea mi-a spus că eşti căsătorit. Mi-a spus că ai doi fii...

- Ceea ce este întru totul exact.

- Mi-a spus că toată lumea cleveteşte în legătură cu noi, că reputaţia mea şi a ta... Oh, Matt! De ce, cum a putut să-mi spună asemenea lucruri? Oare cum am putut s-o cred?

- Stiu, ştiu. Am început să-mi dau seama că se întâmplă ceva, în acea seară. Dar ai fugit atât de repede, încât n-am avut timp să pun lucrurile la punct. Totuşi, nu este un secret pentru nimeni.... Ah, iată-l pe doctorul Chalmers!

Sub coama de păr argintiu, doctorul zâmbea văzându-şi bolnava atât

de bine restabilită. Dar nu se punea încă problema să se dea jos din pat. Febra nu dispăruse şi chiar Christie trebui să fie de acord că încă n-o ţineau picioarele. După ce-l conduse pe doctor, Matt reveni, îi lăsă nişte cărţi şi-i spuse că restul după-amiezii el trebuie să lucreze.

Tânăra fată chiar nu simţi cum trecură orele lungi, trecând de la somnolenţă la a visa cu ochii deschişi, iar visele nu mai aveau nimic de-a face cu coşmarurile avute. în sfârşit, la asfinţit, Matt reveni şi-i întinse un suc de fructe rece. Christie întinse instinctiv mâna şi-l reţinu de încheietură când el se întoarse.

- Nu pleca atât de repede, Matt. Rămâi cu mine.

Bărbatul rămase îndelung nemişcat, întorcându-i lui Christie privirea rugătoare pe care aceasta i-o aruncase. în sfârşit, aproape împotriva voinţei sale, se aşeză pe pat şi-şi puse uşor mâna peste ale sale.

- M-ai lăsat singură toată ziua, reluă tânăra fată. Mi-ar plăcea să stăm puţin de vorbă...

Privirea lui Matt rămase totuşi la fel de impenetrabilă.

- Ascultă, spuse în sfârşit, nu încerca să-ţi faci iluzii. Si ar fi mai bine pentru amândoi să nu-ţi faci iluzii în legătură cu mine. Nu, lasă-mă să vorbesc. Poate părea prostesc sau pretenţios, dar pari să fi uitat că sunt mult mai în vârstă decât tine, Christie. Am mai multă experienţă de viaţă. Am face amândoi o gravă greşeală dacă am ceda... unui capriciu pasager.

înainte ca tânăra fată să-şi vină în fire, el se ridicase şi ieşise din cameră. După plecarea sa, tăcerea păru apăsătoare şi Christie nu fu în stare să-şi găsească odihna. Bucuria care o cuprinsese aflând adevărul despre gelozia răutăcioasă a Melaniei dispăruse complet. Matt nu părea să revină s-o vadă, părea chiar că fuge. îi lăsase tot ce i-ar fi putut trebui, îl auzea venind şi plecând din încăperea a cărei lumină se filtra pe sub uşă. Dar noaptea devenea profundă fără ca ea să-i revadă silueta conturându-se în

cadrul uşii.

Trebuia să accepte adevărul, aşa neplăcut cum era. Se comportase ca o proastă faţă de Matt. I se aruncase de gât fără jenă, fără măcar să se întrebe dacă nu-i era indiferentă. La început, el se amuzase. Dar acum, îi spusese limpede, brutal, că micul joc se terminase, că nu voia să-şi încurce viaţa cu o copilă ca ea. Ceea ce luase drept un semn de afecţiune din partea sa, nu fusese decât pur şi simplu solidaritate umană elementară. Dar acum nu mai avea motiv să abuzeze de ospitalitatea sa. Nu mai avea motiv să-şi facă iluzii în ce-l privea. Venise chiar timpul să se întoarcă acasă şi să aibă singură grijă de ea. în mai puţin de opt zile, oricum totul se va termina. Nu se vor mai vedea niciodată.

Hotărârea fiind luată, Christie nu vru să piardă timpul până la a o pune în practică. Cu inima bătând, se îndreptă, puse picioarele pe duşumea, şi se ridică gata să cadă. Pe pipăite, cu urechile ciulite pentru a percepe cel mai mic semn de viaţă din partea lui Matt, se încordă de bine de rău, îşi adună hainele şi se îmbrăcă aşa cum putu. Desculţă, străbătu încăperea şi ajunse în linişte pe verandă. Rugându-se să nu facă vreo scândură să trosnească, făcu un pas, apoi altul... Brusc, simţi o prezenţă în spatele ei şi îşi înăbuşi un strigăt.

Era gata să se prăbuşească simţind braţul care o prinse de talie ca oţelul.

- Ce faci aici? Prostuţo...

- Lasă-mă... Mă duc înapoi. Vreau să mă duc înapoi....

Matt o ridicase deja ca pe un fulg şi o puse fără blândeţe pe patul de unde se ridicase cu mare greutate câteva minute mai devreme.

- Nu eşti nebună, nu? îţi dai seama de ce faci, în starea în care eşti?

Ca pentru a se feri de furia sa, Christie ridică un braţ în faţa chipului său şi închise ochii pentru a nu-l mai vedea. Ar fi vrut să moară, să dispară

pe loc.

- Lasă-mă, Matt. Du-te! Nu mai pot...

Nu fu în stare să spună mai mult şi lacrimile pe care şi le stăpânise de atâta timp, începură să-i curgă pe obraji.

- Pentru Dumnezeu, Christie, nu plânge!

Cu un gest instinctiv, se aplecă spre ea, îi netezi părul în dezordine care-i cădea pe braţul ridicat, împiedicând o mângâiere...

- Christie! în ciuda aparenţelor, ultimul lucru din lume pe care-l vreau, este să-ţi fac rău. Nu face mutra asta. Nu plânge...

- Este cam târziu, nu? Lasă-mă să plec, Matt. Totul este din vina mea...

- Nu, Christie! răspunse cu tărie bărbatul. Nu. Este la fel de mult şi a mea. N-ar fi trebuit...

Cu un gest sălbatic, aproape disperat, se aplecă spre ea şi-i înăbuşi suspinele de pe buze, punându-şi buzele peste ale sale, acoperindu-i faţa udă cu nenumărate mici sărutări pline de tandreţe, care dăruiau fara să pretindă nimic în schimb. Fără măcar să ştie ce făcea, tânăra fată se lăsă în fine să cedeze la ce-i striga instinctul, ridică braţele şi-l îmbrăţişă, strângându-l lângă trupul său care palpita înfierbântat. Nu se mai gândea la pericol. Nu căuta decât să găsească în sfârşit alinarea durerilor inimii sale rănite. Rămaseră mult timp astfel îmbrăţişaţi, pierduţi într-un sărut interminabil, în care se răspândea extazul unei iubiri mai puternice decât orice. în sfârşit, Matt se desprinse printr-un efort care-l făcu să tremure şi-şi afundă capul în părul lui Christie, împrăştiat pe pernă.

- Destul! murmură încet. Destul. Este inuman...

- Matt, ştii cât de mult te iubesc...

Vocea inocentă şi pasionată care-i şopti aceste vorbe la ureche, îl scoaseră în sfârşit din încântare. Aproape brutal, se ridică şi-şi aţinti asupra ei o privire plină de seriozitate şi tristeţe.

- Nu, fetiţo, nu. Nu mă iubeşti. Ce iubeşti tu, este dragostea. Trezeşte-te, priveşte realitatea în faţă. Ai debarcat în ceea ce considerai un paradis la tropice, cu marea albastră, soare, exotism... Vei înţelege repede că nu asta este viaţa. S-a întâmplat pur şi simplu să fiu singurul bărbat disponibil la faţa locului, pentru a-ţi materializa visurile. îţi va trece repede, foarte repede.

Christie nu răspunse. Cu ochii larg deschişi şi mintea perfect limpede, lucidă, îl privea cu neîncredere.

- Vrei să spui că m-am îndrăgostit de primul venit? Aşa, fără să mă gândesc?

Matt răspunse printr-un mormăit. în mintea lui Christie, sentimentele se învălmăşeau cu un zgomot de tunet. în sfârşit, deveni de un calm ciudat. Acum, vedea lucrurile cum trebuia .

- Spune-mi un lucru, Matt, unul singur. Când mă săruţi, când mă ţii în braţe, nu este de asemenea pentru că sunt fată, că sunt aici, disponibilă, cum spui tu? Răspunde-mi, Matt. Trebuie să ştiu ce gândeşti, dacă vreau să mă pot privi într-o oglindă şi să păstrez puţin amor propriu, puţină demnitate...

O profundă tăcere se instală între ei, iar Christie nu îndrăzni s-o rupă. Matt se ridică, străbătu cu paşi mari încăperea şi rămase îndelung în picioare, în faţa ferestrei cu privirea aţintită spre stele. în sfârşit, cu faţa gravă, reveni şi se aşeză pe pat.

- Nu, Christie. Nu te-am ţinut în braţe ca pe o fată oarecare. N-am avut niciodată intenţia de a avea cu tine o aventură trecătoare, o aventură fără viitor. Dar răspunsul nu este atât de simplu cum ai vrea...

Ezită şi-şi drese glasul. Christie îşi ţinu respiraţia, cu mâinile încrucişate nervos pe cearşaf.

-Am treizeci şi şase de ani, fetiţo, reluă el. Am doi fii, dintre care cel

mai mare are deja zece ani. Este aproape la fel de înalt ca tine. Iar tu, n-ai douăzeci de ani şi ai în fața ta toată viața pentru a descoperi ce vrei să faci şi cu cine.... Ti-am spus deja, am făcut tot posibilul pentru a te face să înțelegi, Christie, că nu putem avea un viitor comun. Ne despart prea multe lucruri. Si.... țin prea mult la tine pentru a vrea să-ți fac rău, sau pentru a-ți distruge iluziile.

Christie nu făcu niciun gest. Durerea care-i cuprinsese inima era prea vie. Totuși, în același timp simțea o bucurie profundă răspândindu-se, deoarece ştia în sfârşit că Matt avea pentru ea un sentiment profund. Cinstea şi sinceritatea sa izbucniseră în ce spusese. Nu se înşelase judecându-l. Era demn de dragostea sa.

-Iluziile mele, Matt, spuse ea cu durere, nu le-ai fi putut distruge decât nefiind cinstit. Am fost şi sunt impresionată.... Stii, reluă gânditoare, îmi dau seama de schimbările intervenite în mine de când am sosit la Kelindo. înainte, nu mi-aş fi putut imagina vreodată că i-aş putea spune unui bărbat ce ți-am spus în seara asta... Oare tu eşti cel diferit de alții? Eu m-am schimbat în asemenea măsură? Viața mea trecută îmi pare de acum un vis. Nu mai pot să trăiesc într-un vis, Matt...

Bărbatul se aplecă spre ea şi o sărută uşor pe frunte.

- Dormi, micuță Christie.

Somn uşor. Când vei uita toate astea, vei vedea că viața nu este un vis.

Si vei deveni adevărata Christie Irvine pe care încă n-o cunoşti. Aşa cum încă nu eşti.

Capitolul 9

Clipa de care se temuse atât de mult sosise. Matt puse capacul peste ladă şi se întoarse să ia un ciocan şi cuie.

- Asta este tot? o întrebă. Mi se pare că nu lipseşte niciun lucru...

Christie făcu pentru ultima dată înconjurul încăperii, atingând

obiectele şi mobilele pe măsură ce se apropia de ele.

- Las totul exact cum era în acea clipă, spuse cu o voce gâtuită.

- Oare intenționezi să te întorci?

- Niciodată, spuse cu un râs care suna fals. Voi revedea această încăpere aşa cum este, mi-o voi imagina cum se umple încet de praf, sau mai degrabă de mucegai. Păianjenii vor reveni şi vor învălui totul în pânzele lor...

Nu-şi putu stăpâni un tremur convulsiv.

- Christie...

Vei uita toate astea. Vei uita, vei vedea.

Matt îi puse blând o mână pe umăr. Christie se întoarse şi buzele îi tremurau încă.

- Nu, Matt, nu... Altfel, nu mă voi mai putea controla...

îl părăsi brusc, trecu în bucătărie, în lunga anexă în care unchiul Noll îşi instalase biroul şi stocul de scoici, se prefăcu că verifică dacă nu uitase nimic, deşi o făcuse de sute de ori în aceste ultime trei zile. Când în sfârşit se întoarse, reuşise să se stăpânească. Matt o aştepta pe verandă, alături de cutia bătută în cuie şi etichetată gata de plecare.

- Soseşte vasul, îi spuse el.

Christie, chiar eşti hotărâtă să iei avionul singură? Nu vrei să te însoțesc?

- Nu, Matt, este mai bine aşa. Lonnie va veni cu mine şi se va ocupa de bagaje.

Era încordată, tensionată şi se prefăcu absorbită în a scotoci în poşetă, pentru a vedea dacă avea biletul şi paşaportul. Voia să fie curajoasă.

Cabotierul acostă şi silueta plinuță a lui Lonnie sărise deja pe uscat. Lui Christie nu-i mai rămăseseră decât câteva clipe de petrecut cu Matt. Respiră profund şi întinse mâna cu un gest stângaci.

- Bun, ei bine... mulțumesc, Matt, mulțumesc că m-ai ajutat să-mi pregătesc lucrurile şi.... şi...

Privirile li se întâlniră şi Christie îşi pierdu tot curajul pe care şi-l adunase cu trudă de câteva minute. înghiți cu greu, gata să izbucnească în suspine.

-Ai să-mi scrii? bâigui ea. Cel puțin, n-ai să uiți?

Matt îşi puse mâinile pe umerii tinerei fete şi zâmbi:

-Scriu oribil, dar nu voi uita. Drum bun, fetițo...

-La revedere, Matt. Adio...

Totul merse foarte repede. Luntraşii îmbarcară cutia mare, Lonnie o luă pe Christie de braț cu amabilitate.

Motorul gâfâia deja şi se îndepărtă de Kelindo. Christie avu senzația dureroasă că ceva se termina inevitabil; o pagină din viața sa se întorsese şi nu va mai reveni niciodată. Stia de asemenea că o parte din ea însăşi, poate cea mai bună, rămăsese pentru totdeauna cu silueta masculină înaltă, rămasă în picioare pe debarcader şi care-i făcu un ultim semn înainte de a se întoarce şi a se îndepărta, de a se îndepărta pentru totdeauna.

Din fericire pentru Christie, îndată ce puse piciorul pe chei la Tamautoa, nu mai avu timp să se gândească la nimic.

înainte de a se duce direct la aerodrom, Lonnie Teyburn făcu un scurt ocol pentru ca ea să-şi ia adio de la Ben Cope. Ajungând la micul teren, de cealaltă parte a insulei "Lăcusta" - cum fusese supranumit micul bimotor care făcea legătura între insule - era deja aproape gata de plecare.

Clienții obişnuiți schimbau glumele uzuale cu pilotul. Tot ca de obicei, exista o întârziere de ultim minut, provocată de data aceasta de căutarea frenetică a unei cutii cu pui vii, care călătoreau în compania unui băiețel speriat. în sfârşit, "Lăcusta" făcu să se audă huruitul motoarelor şi elicele începură să se mişte. Câteva clipe mai târziu, aparatul se ridică greu în aer.

Femeia grasă, între două vârste, pe care Christie o avea ca vecină, părăsise Fidji foarte devreme în acea dimineață, pentru o legătură cu un zbor direct din Anglia. Oboseala unei călătorii lungi o făcuse irascibilă, ceea ce, la drept vorbind, era scuzabil. Din nefericire pentru necăjita Christie, imobilizată între hublou şi talia impozantă a vecinei, aceasta era de asemenea extrem de guralivă. încă de la decolare începu să se lamenteze, mai ales în legătură cu "Lăcusta". Făcu expuneri interminabile asupra confortului rudimentar, comparat cu luxul Boeingurilor pe care obişnuia să le ia şi nu se dădu în lături să critice sever inadmisibilele pierderi de timp ale acestei călătorii. Deoarece, ca o justificare a numelui, "Lăcusta" zbura aproape la rasul valurilor şi ateriza în cele mai mici insulițe ale arhipelagului. Fireşte, doamna cea grasă nu ştia faptul că avionul reprezenta pentru locuitorii acestor insule singura legătură cu lumea exterioară. Dar nefericita doamnă Amalia Bane nu se preocupa decât de propriul confort şi nu acorda niciun interes celui al altora.

în timp ce doamna Bane profera acuzații, Christie nu avea altă alegere decât să asculte pasivă, de altfel indiferentă la cuvintele necruțătoare ale doamnei grase. Află, împotriva voinței sale, că doamna va petrece o vacanță lungă cu fiul său pe o insulă mică despre care Christie nu auzise vorbindu-se vreodată, dar care, după cum povestea pisăloaga sa vecină, conținea adevărate bogății de minereuri strategice. Fiul său era sufletul întregii afaceri. Fiul său era un om care se spetea muncind. Fiul său îşi construise o vilă luxoasă, prevăzută cu tot confortul. Fiul său avea planuri mari pentru dezvoltarea turistică şi imobiliară a insulei. Fiul său făcuse să se construiască un hotel.

Si fiul său va face să se mărească terenul de aviație pentru ca cele mai mari avioane să poată ateriza acolo... Dar ei nu-i plăcea deloc, în special soția sa. Deoarece fiul său, în ciuda tuturor perfecțiunilor, comisese

greşeala considerabilă de a se căsători cu o americană. Iar doamna Bane nu putea suferi americanele. Acestea sunt atât de aşa, şi atât de pe dincolo...

Exasperată de toată această vorbărie şi de acele prejudecăți ridicole, Christie nu se putu stăpâni să întrerupă valul discursurilor acide ale doamnei Bane, remarcând că ea cunoscuse personal americance şi le găsise fermecătoare, inteligente, simpatice şi deloc snoabe.

- Se întâmplă, desigur, admise doamna Bane cu un oftat de regret.

- Si sunt convinsă că atunci când o veți cunoaşte mai bine pe nora dumneavoastră, o veţi aprecia la justa sa valoare. La urma urmei, a ştiut să-i placă fiului dumneavoastră...

Surprinsă de această rezistență neaşteptată, doamna Bane întoarse o privire pătrunzătoare spre obraznica sa vecină şi, părând să-i remarce pentru prima dată prezența, o măsură cu toate aparențele unui dispreț profund.

-îmi pari foarte tânără pentru a călători atât de departe de casă, micuțo. Oare ce faci prin aceste regiuni? în vacanță?

Atunci urmă un interogatoriu în toată regula şi, pentru a nu fi complet nepoliticoasă, Christie se strădui să răspundă cât de laconic putu. Dar nu avea forța de a-i ține piept doamnei Bane. Puțin câte puțin, aceasta din urmă îi smulse destule frânturi din povestea sa pentru a reconstitui şi a trage concluzii foarte personale.

-Adevărat? Singură pe o insulă pustie? Pff... Tinerii de astăzi sunt foarte ciudați. Cât despre unchiul dumitale, dacă-mi pot permite, trebuie să fi fost o persoană... puțin obişnuită, dacă dau crezare la ce mi-ai spus. Ce se întâmplă? strigă ea brusc. Avionul tocmai se zgâlțâi brutal, în timp ce motorul îşi schimbă regimul.

- Un gol de aer, fără îndoială, răspunse Christie ca o călătoare blazată. Nu-i nimic, nu va dura.

- Sper! se lamentă zgomotos doamna Bane cu un oftat de exasperare. Dacă aş fi ştiut că această călătorie va fi atât de neplăcută, n-aş fi acceptat niciodată să...

Panica cea mai deplină încremenise pe toată lumea. Brusc, la fel de brutal cum se oprise, motoarele porniră iar cu sughiţuri şi bubuituri. Atunci, din toate gâturile se ridicară strigăte de groază, într-un vacarm de nedescris. Avionul se clătinase ca pe o mare dezlănţuită. Cuşca aceea cu pui, îmbarcată în ultimul moment şi aşezată lângă uşă, alunecă pe aleea centrală cu un trosnet puternic. O voce tare şi plină de autoritate încercă să se facă auzită la celălalt capăt, de partea postului de pilotaj, fără să reuşească să învingă vacarmul. Printr-o minune, se pare, avionul se redresă. Apelurile vocii se făcură în sfârşit auzite peste strigătele înspăimântate. Un bărbat înalt şi solid stătea în picioare în faţă şi respinse cu piciorul cutia cu pui.

-Fără panică! strigă el. Legaţi-vă centurile şi lăsaţi capetele în jos!

Strigătele de groază redeveniră mai puternice. Unii pasageri ascultară docili, alţii erau încremeniţi, incapabili să facă vreun gest. De undeva se auzea un copil plângând.

-Tăceţi! strigă bărbatul solid. Vom face o aterizare forţată. Este o pană de injector, nimic serios. De douăzeci de ani, compania n-a pierdut încă niciun pasager şi nu va începe acum! Luaţi loc, legaţi-vă centurile şi păstraţi-vă calmul. N-aveţi de ce să vă temeţi.

Potoliţi, pasagerii tăcură şi în cabină se făcu iar linişte. O linişte supranaturală, subliniată de-abia de şuieratul vântului de-a lungul fuzelajului. Avionul pierdea rapid din altitudine şi albastrul mării se grăbea în întâmpinarea sa. Livizi, îngroziţi, pasagerii aşteptau şocul groaznic, pregătindu-se să fie înghiţiţi de valuri. Unii spuneau rugăciuni în şoaptă.

Christie îşi legase centura şi-şi protejase capul cu amândouă braţele

îndoite. Cu mintea golită ciudat de orice gând, aştepta. Când în cele din urmă surveni şocul, era gata să întâmpine întunericul neantului cu un sentiment de uşurare. Dar întunericul nu veni. Dimpotrivă, lumina părea mai vie şi era însoțită în mod curios de o senzație foarte plăcută de plutire. Aceasta fu întreruptă subit de un zgomot puternic de ruperi şi de o zguduitură. Totuşi, nici Christie, nici ceilalți nu avură sentimentul imediat de amenințare.

- Dumnezeule! strigă o voce exasperată. Probabil că una dintre elice a deschis burta avionului spre coralul ăsta blestemat!

Salva de înjurături care scăpă atunci din mai multe guri păru să uşureze groaza pasagerilor. Dar un element nou veni imediat s-o înnoiască.

-Apă! Apă! Ne scufundăm!

într-adevăr, duşumeaua cabinei începuse să se acopere cu apă de mare, iar bărbatul solid trebui să-şi sporească strigătele pentru a se face auzit. în cele din urmă, avertismentele şi apelurile sale la calm avură câştig de cauză. Parcurse bălăcindu-se toată lungimea cabinei şi explică situația. Avionul fusese înțepat de un recif de corali şi eşuase, ca o banală pirogă pe un fund ridicat, unde nu erau mai mult de treizeci de centimetri de apă. Nu exista niciun motiv de panică, deoarece era imposibil să se scufunde, sau să se înece. Nu mai aveau decât să aştepte cu răbdare ajutoare şi cel mai sigur era să rămână mai degrabă liniştiți în avion, decât să rişte în ambarcații de salvare. Exista cu ce să fie hrănită din plin toată lumea. Ceea ce se abținu cu grijă să anunțe, totuşi, era că pilotul îşi luxase un umăr şi că radioul nu se putea folosi...

Acum, când orice pericol imediat era îndepărtat, pasagerii se resemnară uşor cu soarta lor. Se legară prietenii şi patru bărbați începură o partidă de pocher animată. Dar curând fu evident că soarele devenea cel mai de temut inamic. Se deschiseră uşile, dar aerul circula prost şi fuzelajul

deveni curând un adevărat cuptor.

Primele ajutoare se observară la patru ore de la sosire, de altfel fără să poată face nimic, deoarece refluxul nu permitea niciunei ambarcațiuni să se apropie de recif. După ce trecu primul entuziasm, dispoziția deveni din nou sumbră.

Unii pasageri voiau să iasă, să ajungă la cea mai apropiată insulă înotând. Dar bărbatul solid, care până la urmă fu recunoscut ca fiind copilotul, se opuse cu fermitate: era mai bine să fiarbă la soare, decât să riște o întâlnire cu un rechin.

Soarele era la zenit și ardea ca toate focurile iadului când Christie puse în sfârșit piciorul pe uscat. Un melanezian, care i se păruse înalt ca o statuie, o prinse în brațe cu un zâmbet mai strălucitor decât razele soarelui, o duse mai întâi, cu alții, la umbra unor cocotieri. Apoi, o flotilă de pirogi își croiră drum printre valuri cu o viteză amețitoare, sub impulsul pagaielor mânuite de zeci de brațe de culoarea bronzului, care luceau de transpirație ca și când fuseseră acoperite de ulei auriu.

Spre apusul soarelui, toată lumea se afla pe o insulă cu numele Aramura.

“Hotelul negustorilor” putea fi cu greu numit hotel de turism. De fapt, își merita numele, deoarece în general nu primea decât rarii negustori suficient de îndrăzneți pentru a se aventura până acolo și a se acomoda cu cel mai rudimentar confort oferit de local. Insula fusese scurt timp trezită din amorțeala sa seculară în timpul războiului din Pacific, din anii patruzeci; nu mai servea decât ca escală rarelor cargouri venind s-o viziteze din când în când pentru a prelua producția de miez de nucă de cocos decorticat și a descărca aprovizionarea necesară populației puține. Pista de aviație din ciment, părăsită de militari, se deteriorase încet sub asaltul vegetației tropicale.

Avionul sinistrat transporta optsprezece călători şi “Hotelul negustorilor” nu avea în total decât cinci camere, fără nici urmă de baie. Foarte repede, natura umană ieşi în evidență. Naufragiații europeni, uitând de minunea căreia îi datorau salvarea vieții, se lăsară pradă reproşurilor înverşunate legate de lipsa de confort a adăpostului temporar. Cum, nu era nici măcar un şef bucătar care să le pregătească mesele? Cum vor supraviețui într-o baracă din scânduri, acoperită cu tablă ondulată ruginită? Oare de ce nu venise deja o flotă de nave şi de avioane cu reacție pentru a-i scoate din acel infern?

Si mai speriat decât clienții săi fără voie, proprietarul făcu tot ce putu pentru a le da o masă improvizată cu resurse locale. în acest timp, copilotul discută cu autoritățile portuare şi veni să le dea veşti pasagerilor instalați de bine de rău în holul încărcat cu palmieri plăpânzi, în ghivece pline de praf.

- Mâine dimineață, la prima oră, va veni să ne ia un vapor. Da, am putut transmite toate mesajele dumneavoastră. Si acum, doamnelor şi domnilor, odihniți-vă puțin, este tot ce puteți face mai bine.

Pasagerii fură înghesuiți în trei sau patru camere. Se scoaseră toate saltelele, chiar şi cele din paie. Unii se mulțumiră cu fotoliile din ramuri de palmier din hol. Epuizată, Christie se afla cazată cu doamna Bane, care nu mai spunea nimic şi o femeie tamili cu doi copii. Nerestabilită complet după boală, nu reuşi să închidă ochii aproape toată noaptea. Gândurile îi reveneau irezistibil spre bărbatul care-i permisese să deschidă o uşă secretă ducând în cele mai ascunse colțuri ale sufletului său şi care, imediat după aceea, îi luase cheia.

Nu se mai putea gândi la viitorul său cu Matt Denham şi perspectivele erau descurajante, goale, întunecate ca neantul. înainte ca somnul să-i aducă în sfârşit uitarea binefăcătoare, Christie petrecu cele mai lungi şi mai triste ore pe care le trăise vreodată, sufocându-se în cămăruța lipsită de aer,

între sforăiturile sonore ale doamnei Bane şi scâncetele unui copil.

Pentru ea, se mulţumi să verse lacrimi amare, dar tăcute, de disperare totală.

***

în ciuda asigurărilor date de copilotul solid, trebuiră să aştepte până aproape de prânz înainte ca transportul de salvare să apară la orizont.

Nu mai era vorba de un vapor, ci de un hidroavion militar, ceea ce pasagerilor le era indiferent, atâta timp cât era vorba de un mijloc de a evada din închisoarea lor.

Solidul copilot se grăbi în întâmpinarea celor doi ofiţeri în uniformă albă cu galoane aurii şi-i conduse spre holul hotelului, unde adunase toată trupa.

La vederea celor doi salvatori, moralul crescu ca prin farmec şi glumele începură să apară pe toate buzele.

Dar lucrurile nu erau atât de uşoare pe cât speraseră naufragiaţii.

în prealabil, li se anunţă că vor fi duşi la Fidji, de unde avioane speciale sau curse regulate îi vor duce la destinaţia normală.

Doamna Bane era într-o criză de furie.

Nu, ea nu voia să se întoarcă la Fidji. Venea din Fidji. Voia să meargă la Manea şi nicăieri în altă parte; şi pretindea să afle imediat ce intenţionau să facă aici subalternii iresponsabili pentru a-i satisface pretenţiile legitime de pasager cu tarif întreg. De altfel, vor avea veşti de la fiul său...

Cei doi ofiţeri se arătară plini de răbdare. încercară s-o facă să gândească, îşi dădură osteneala să-i explice că acum singurele lor funcţii erau să procedeze la salvarea pasagerilor în situaţie critică şi că nu aveau nicio obligaţie să se substituie zborurilor companiilor aeriene regulate şi civile, pentru că ei erau militari. O asigurară pe doamna Bane că simpatizau din tot sufletul cu victimele inocente ale accidentelor nefericite care le

provocau asemenea perturbări în program... Până la urmă răbdarea le ajunse la limită şi tonul lor deveni mai incisiv.

Poate doamna prefera să-şi încheie călătoria pe vapor. Insula era, o dată pe lună, în legătură cu cargourile care veneau să îmbarce recolta de miez de nucă de cocos. în acest caz, se va putea face ce este necesar. Viitoarea legătură era peste trei săptămâni.

"Doamna" capitulă, fără nici cea mai mică bunăvoință, cu însoțirea de oftaturi şi bombăneli asupra incapacității congenitale a funcționarilor.

Dacă "Fiul său" ar fi fost aşa, niciodată economia Pacificului n-ar fi beneficiat de luminile sale...

Când totul părea să intre în normal, tânăra mamă tamili o succedă brusc. încurajată de revolta doamnei Bane, declară răspicat că nu va mai putea suporta o secundă în plus încercarea intolerabilă de a se mai afla într-o maşină zburătoare şi că jura solemn să nu mai pună vreodată piciorul acolo. Dacă trebuia, va aştepta şase luni, dar niciodată, absolut niciodată nu va mai încredința viața ei şi a urmaşilor săi aripilor acestor maşinării pe care cu siguranță zeii nu le binecuvântaseră.

Copilotul era gata să facă o criză de apoplexie. Atunci, în mod ciudat emoționată de această suferință mai profundă decât a sa, doamna Bane îşi simți brusc trezindu-se un instinct maternal pe care nu şi-l putea oferi cu generozitate în absența "Fiului său!" O luă imediat pe tânăra mamă speriată sub aripa sa protectoare, o alină, îi spuse cuvinte liniştitoare. Comentă că avea perfectă dreptate să nu mai aibă încredere într-o companie mizerabilă de avioane ruginite şi cu piloți incapabili să facă diferența dintre dreapta şi stânga - ceea ce era gata să-i provoace o criză de nebunie mortală copilotului, care deveni cărămiziu - dar că-şi putea cu siguranță încredința viața în mâinile pricepute şi calificate ale acestor buni piloți militari, ale căror uniforme strălucitoare atestau calificarea şi conştiința lor

profesională.

în acest timp, un tânăr inginer malaesian încerca la rândul său să-l convingă pe copilotul cel solid că făcuse deja ce trebuia pentru a părăsi Aramura prin propriile mijloace.

Liniştit când văzu că revolta părea să fi dat chix, copilotul se întoarse atunci spre Christie şi-i provocă un şoc căruia ea nu-i putu bănui nici cauza, nici originea. Din spusele sale, tânăra fată nu va pleca împreună cu ei.

- Acestea sunt ordinele, domnişoară Irvine. Sunteți domnişoara Irvine, nu-i aşa?

Christie dădu din cap, mută de stupefacție. Nu putea fi decât o greşeală, o neînțelegere uimitoare. în sfârşit, venindu-şi puțin în fire, discută, rugă, luă ca martori cei doi piloți militari care nu îndrăzneau să spună nimic, cu un aer îngrijorat.

- Haideți, fără panică, o linişti copilotul solid de pe "Lăcusta". Totul este aranjat.

Am primit instrucțiunile adineaori. Domnul Lim, aici prezent şi dumneavoastră, trebuie să rămâneți aici şi să aşteptați. Transportul dumneavoastră va sosi puțin mai târziu.

- Dar de ce? întrebă Christie, gata să plângă. De ce eu? Nu înțeleg...

- Nici eu, replică bărbatul cel solid cu un aer exasperat. Dar ordinele sunt ordine.

Mi s-a spus că trebuie să aşteptați, veți aştepta, punct. Si nu vă îndepărtați de hotel, ați înțeles?

De când durau aceste discuții, piloții militari dădeau semne de nerăbdare. Cel mai în vârstă îi făcu un semn celui mai tânăr.

- De acord, s-a discutat destul, răspunse acesta din urmă. Să mergem...

La acest semnal, călătorii se ridicară cu murmure de uşurare şi ieşiră

din încăpere unul câte unul, cu brațele încărcate cu bagaje. Curând nu mai rămăseseră decât Christie şi inginerul malaizian.

în clipa în care părăsi holul şi se alătură pasagerilor, cel mai în vârstă dintre aviatori ezită văzând mina tulburată a lui Christie, care asista la exod; după câțiva paşi, reveni spre ea.

- S-ar spune că nu vă surâde să mai aşteptați? o întrebă cu un zâmbet. Dar n-aveți de ce să vă speriați.

Nu veți fi uitată, liniştiți-vă...

- Sper că nu, răspunse tânăra fată cu o voce gâtuită.

- De altfel, mi se pare că sunteți singura călătoare cu destinația Anglia?

Christie aprobă din cap, aproape gata să-l roage pentru ultima dată să nu țină seama de acele ordine misterioase şi de neînțeles şi s-o ia cu ceilalți. Dar el se grăbi şi puse părinteşte o mână pe umărul său:

- Cu siguranță asta este, spuse cu un aer atotştiutor. Vă va permite să câştigați o zi, ca şi inginerul. Cred că el trebuie să ducă urgent piese de schimb la Manea, pentru o mină sau ceva de genul ăsta. Societatea trimite un avion special pentru a-l lua.

- Si pe mine?

- Veți vedea, totul va fi foarte bine, spuse pilotul cu un zâmbet larg.

Nu este mai mult de o oră de la Manea la Papeete. Si ajunsă la Papeete, sunteți practic acasă...

Practic acasă!... Cu siguranță, voia să spună că tânăra fată va găsi acolo marile linii internaționale. Dar noțiunile de distanțe şi de timp deveniseră de neînțeles pentru Christie, care se simțea prea tulburată de evenimentele din ultimele ore, pentru a-şi păstra luciditatea.

- Veți câştiga chiar două zile! o anunță pilotul pe un ton triumfător. în acest moment, la Fidji este încă ieri. Aşa că, vedeți...

Christie reuşi să-i adreseze un biet zâmbet, prea epuizată pentru a

asimila subtilitățile fuselor orare şi misterele acelor zile întregi care apăreau şi dispăreau ca prin farmec la simpla trecere de o linie imaginară pe o hartă. Cu un gest al mâinii pilotul făcu adio, adăugând o privire care se voia încurajatoare. Curând, dispăruse în fugă pentru a se alătura micii procesiuni care începuse să se îmbarce în hidroavion.

Acum, că plecaseră toți, hotelul părea pustiu şi Christie nu-şi putu stăpâni un frison de teamă când auzi hidroavionul decolând. Era singură, abandonată pe o insulă necunoscută. După toate aparențele, inginerul malaesian nu era nicăieri şi cele două lăzi care conțineau prețioasele piese a căror grijă o avea, erau invizibile. Oare se îmbarcase într-un avion special?

Ea fusese abandonată fără speranța de a revedea civilizația, cel puțin o lună, până la trecerea viitorului cargou? Oare cum va trăi până atunci? îşi cheltuise aproape toți banii pentru a-şi plăti biletul până la Londra...

Orele treceau, interminabile. Acea doamnă Bane, îşi aminti, nu mergea chiar la Manea?

Cum se făcea că i se refuzase avionul inginerului? Nu era lucru curat în toate astea şi era cu siguranță victima unei greşeli imense... Umil, directorul hotelului veni să-i propună o masă pe care ea o înghiți distrată, mai mult pentru a rupe monotonia după-amiezii, decât pentru a-şi potoli foamea pe care n-o simțea. Era încă devreme şi soarele ardea nemilos. Christie era din nou singură, deoarece însuşi hotelierul dispăruse în mod misterios. Atmosfera închisă din holul hotelului îi deveni curând insuportabilă. Numărase toate scorojelile zugrăvelii verzui, toate ramurile de palmier prăfuite, toți palmierii din ghivece. Citise şi recitise revistele vechi, pe jumătate rupte care se îngrămădeau pe masa joasă... Nemaiputând să suporte inactivitatea, se ridică şi ieşi.

în calitate de paradis tropical, Aramura era departe să egaleze Kalinda, se gândi cu strângere de inimă. Neştiind unde să meargă, se întoarse spre

soare şi merse fără țintă de-a lungul țărmului. Cele câteva barăci acoperite cu igrasie şi mucegai care o mărgineau nu mergeau mai departe, iar drumul de pământ se pierdea foarte repede în nisip şi ierburi arse de soare. Mai departe, cheiul din lemn căruia îi lipseau o jumătate din stâlpi, ducea la un fel de teren mocirlos.

Christie se întoarse din drum şi trecu din nou prin fața hotelului. Drumul se îngusta rapid pentru a se deschide la şes. Porni pe el fără să se gândească, fără țintă şi aproape imediat se află pe marginea unui fost teren de aviație construit în timpul războiului.

Contemplă neîncrezătoare spectacolul care i se oferea. Niciun avion nu s-ar putea aşeza vreodată deasupra, îşi spuse. Betonul pistei era despicat de crevase lungi între care creşteau iarbă şi tufişuri. Un copac se înălța chiar în mijloc. Pretutindeni, vegetația îşi reintra în drepturi.

De cealaltă parte a pistei era un bloc de beton. Un motor ruginit era acoperit de flori.

Parfumul de franipanier înmiresma aerul, aducându-i lui Christie accese de nostalgie.... îşi reveni brusc, se întoarse şi porni din nou pe cărare în direcția țărmului.

O urmă până în clipa în care ajunse la liziera unei plantații de palmieri, bine întreținută. Acolo fu prima urmă de ordine şi activitate pe care o văzu pe insulă. Recunoscu în depărtare rândurile de suporturi pentru uscat miezul de nucă de cocos. O flotilă de pirogi era ancorată lângă țărm, în fața unui sat din colibe de paie.

Se aşeză la răcoare, sub nişte ferigi arborescente, cu ochii în gol. Când auzi zgomotul de deasupra capului, nu înțelese imediat despre ce era vorba.

Elicopterul cobora foarte repede; făcu o scurtă pauză deasupra liniei de arbori şi dispăru într-un luminiş. Christie se ridică dintr-o săritură şi începu să alerge pe plajă. Un elicopter! Desigur, un avion n-ar fi putut

ateriza vreodată! Aterizase probabil pe pista veche şi ea nu fusese acolo! Speriată, respirând greu, alergă cât de repede putea, cu inima bătând să-i spargă pieptul, sub bluza subţire, udă de transpiraţie. Epuizată de efort, nu reuşi să menţină viteza şi trebui să încetinească...

Era la mai puţin de o sută de metri de luminiş când văzu elicopterul decolând din nou.

Se opri brusc îngrozită, şi-l privi ridicându-se în aer asemenea unei insecte uriaşe.

Cu ochii ieşiţi din orbite, începu să scoată strigăte inutile de neauzit din cauza zgomotului puternic al rotorului, agitând braţele cu disperare. Când înţelese zădărnicia eforturilor sale, se prăbuşi la pământ...

Nu, se gândi ea, nu mi se poate întâmpla mie. De ce a plecat atât de repede?

Nu rămăsese la sol decât un minut, cel mult două. De ce m-am îndepărtat, de ce n-am fost acolo? De data aceasta, sunt cu totul abandonată...

Mult, foarte mult timp mai târziu, se ridică şi-şi reluă clătinându-se mersul printr-un adevărat coşmar.

Umiditatea, insectele bâzâitoare care o chinuiau, epuizarea după cursa nebună şi mai mult, după tragica decepţie, o lăsaseră fără puteri. Corpul nu-i mai era decât o cochilie goală, din care dispăruse orice dorinţă de a trăi. Scândurile pline de mucegai ale “Hotelului negustorilor” îi apărură ca un miraj care se va risipi în aer, îndată ce va ridica mâna... Tot ce i se întâmpla nu putea să fie decât un vis urât, impus de vreun geniu rău. Se va trezi, va uita toate aceste renghiuri pe care i le jucau imaginaţia. Ca cel de a o face să audă o voce pe care n-o va putea uita niciodată.

Pradă unei ameţeli, cu capul învârtindu-se ca un carusel necontrolat, pătrunse în holul hotelului care, după lumina orbitoare de afară, i se păru

un puţ întunecat. Ochii nu vedeau nimic, dar în urechi îi răsună încă o dată sunetul vocii familiare, al vocii lui Matt Denham care vorbea cu calmul ironic pe care-l cunoştea atât de bine:

- Ei bine, fetiţo, s-ar spune că atragi catastrofele!

Capitolul 10

Ca lovită de trăsnet, Christie rămase nemişcată în prag. Treptat, ochii i se obişnuiră cu întunericul şi, distingând formele, recunoscu silueta. Nu, nu visa!

- Matt! Eşti chiar tu?

Vocea nu-i era decât o exclamaţie surdă, aproape un murmur.

- Vino şi constată singură.

De-abia avu timp să-i întindă mâna, că tânăra fată era deja lângă el, în braţele sale, acoperită toată de acel adăpost unde se simţea în sfârşit protejată de incoerenţele unei lumi care nu-i oferea decât pericole şi absurditate. Scuturată de suspine convulsive, încercă să-i spună totul, temerile şi disperarea sa.

- .... şi am crezut că elicopterul a plecat fără mine. Nu mai ştiam ce să fac, credeam că am ratat singurul mijloc de a pleca...

îşi afundă şi mai adânc faţa la pieptul cald şi liniştitor al lui Matt şi trebui să-şi întrerupă cuvintele fără şir.

- Si credeai că toată lumea te-a uitat pe insulă? Sărmană micuţă, Christie!

îi ciufuli părul cu tandreţe, într-o mângâiere care o tulbură.

- Mi-e cu neputinţă.... începu Christie.

Dar un nou gând, mult mai descurajant o lovi ca un pumn şi o făcu să revină brusc la realitate. De ce se lăsase şi se lăsa încă în braţele aceluia care fără să-i lase nicio speranţă, o alungase din viaţa sa?

Se eliberă din îmbrăţişarea lui Matt cu un gest convulsiv şi se dădu cu

un pas înapoi. Visul se încheiase. Fusese un vis frumos, dar nu era făcut pentru ea. înghiţi cu greu şi se strădui să-şi revină.

-Iartă-mă Matt, spuse tânăra fată. Nu voiam să cedez astfel. Dar...

Se sili să zâmbească şi-şi reluă respiraţia.

-Erai ultima persoană pe care mă aşteptam s-o văd aici, spuse cu o voce tremurătoare.

-Adevărat?

îşi reluă tonul ironic. Cu o mână fermă, el îi prinse bărbia între degetul mare şi arătător şi o întoarse spre lumină.

-Cel puţin n-ai fost rănită? N-ai păţit nimic, când a căzut avionul?

- Nu. A fost o adevărată minune. Unele persoane au avut nişte vânătăi, pilotul şi-a luxat un umăr. Dar n-au fost alte victime, decât puii, cred...

Curajul o părăsi şi nu-şi putu stăpâni un nou tremur. Matt îi lăsă faţa şi se îndreptă spre tejgheaua numită pompos "Recepţie" unde agită cu autoritate clopoţelul care chema. Din instinct, Christie îl urmă.

-Dar, Matt.... nu mi-ai spus cum ai aflat.... Ai venit cu elicopterul acela?

- O clipă! o întrerupse cu autoritate. Am nevoie să beau ceva şi, cu mina pe care o faci, ai şi mai multă nevoie decât mine.

Oare nu este nimeni în baraca asta? strigă cu o voce de stentor.

O perdea din mărgele se dădu la o parte şi proprietarul îşi făcu apariţia. Matt comandă două whiskyuri duble, luă paharele şi o conduse pe Christie spre singurul colţ aproape liniştit, o masă lângă fereastră, la celălalt capăt al holului. Soarele se filtra prin crăpăturile obloanelor, brăzdând chipul lui Matt cu umbre mişcătoare, care nu puteau ascunde gravitatea expresiei sale. Cu un gest autoritar, îi făcu semn lui Christie să bea. Docilă, aceasta se supuse.

Lichidul de culoarea ambrei părea agitat de o furtună, atât de puternic

îi tremura mâna. îi era teamă să întoarcă prea mult privirile spre Matt, să nu fie decât un vis gata să se destrame, care încă o chinuia. Nu, totuşi, totul părea real... Arsura alcoolului o aduse cu picioarele pe pământ. Se sufocă şi îşi stăpâni un râs nebunesc.

- Este un tratament şoc, sau încerci doar să devin inconştientă? îi spuse printre sughițuri.

- Nu, răspunse Matt cu severitate. încercam doar să împiedic reacția care trebuia să se producă, sau măcar s-o minimalizez... Bea. Nu spune nimic. Aşteaptă să ai din nou culori în obraji...

Tânăra fată nu-şi dăduse nici măcar seama de starea sa. Era într-adevăr în pragul unei crize de nervi, dar calmul şi autoritatea lui Matt îşi făceau efectul. Ascultătoare, ridică paharul, luă o nouă înghițitură de whisky, apoi alta. Atunci începu să-i simtă căldura răspândindu-se în ea, să încerce un sentiment de relaxare încurajatoare. încă o înghițitură lungă şi îşi goli paharul.

Matt şi-l terminase deja pe al său şi se duse imediat la tejghea să fie umplute din nou. Punându-le pe masă, începu să vorbească înainte ca tânăra fată să-i poată pune întrebări.

- Elicopterul va veni să ne ia, dar deocamdată duce pe cineva.

L-a luat pe inginer să-l ducă la Manea, aşa că avem mai multe ore înaintea noastră. Ar trebui să profiți şi să dormi puțin.

- Să dorm? Să dorm după tot ce...

Se strădui să se calmeze şi bău o înghițitură de whisky. Atunci remarcă pluralul ciudat din ceea ce tocmai îi spusese Matt.

- Matt, reluă ea, ai spus că elicopterul revine să ne ia. Nu înțeleg... Va trebui să facă două călătorii...

Ideile nu reuşeau să se ordoneze în mintea sa obosită. Oftă profund, ştiindu-se incapabilă să facă față încă o dată durerii profunde de a-şi lua

adio şi care fusese deja foarte greu de suportat. Se forţă să-şi aţintească privirea asupra unei crăpături din obloanele din spatele umărului lui Matt şi găsi în whisky ultima tresărire de curaj care-i rămăsese înainte de a relua:

-Ascultă, Matt, dacă vrei să mă însoţeşti până la Papeete, pentru a fi sigur că iau cu bine avionul, chiar nu merită osteneala, dar.... dar.... nu este cazul să te consideri răspunzător de siguranţa mea, doar pentru că ai fost destul de bun pentru a te ocupa de mine când am fost bolnavă la Kalinda.

Fără să vrea, vocea i se frânse, dar se obligă să continue. Dacă se întrerupea şi-i arunca o privire, ştia că-şi va pierde tot curajul.

- în definitiv, am convenit că este mai bine să uităm totul, nu-i aşa? Atunci, de ce ţi-ai da toată această osteneală, degeaba?

Nu-şi dădu seama de mesajul mut care se citea în ochii săi şi se opri, epuizată de efort. Pentru a umple tăcerea care urmă, îşi luă paharul şi bău o înghiţitură lungă. Găsind în ea un nou acces de energie, ridică ochii pentru a-l privi în faţă.

- Este adevărat, Matt, reluă ea. Nu este necesar.

- Nu m-am putut împiedica să vin, Christie.

Vocea lui Matt ajunse la ea parcă deformată de nu ştiu ce filtru ciudat. Un bubuit de tobe îi suna în urechi fără să recunoască în el bătăile înnebunite ale propriei inimi, care făceau să-i zvâcnească venele de la tâmple. Uluită de răspunsul lui Matt, voia să-i strige ceva, să-l rănească, să-l facă să înţeleagă că nu mai putea, nu mai voia să rămână prizoniera acestei situaţii înşelătoare, disperate, în care dragostea nu-i era împărtăşită, că nu mai putea suporta acea barieră invizibilă, dar de netrecut, în spatele căreia el se punea la adăpost. Matt începuse deja să vorbească, pe acelaşi ton ciudat de inexpresiv şi cu sonorităţi modificate.

- Noaptea trecută am suferit un supliciu gândindu-mă la tine, întrebându-mă dacă erai rănită, dacă sufereai, dacă-ţi era teamă, fără

nimeni care să te încurajeze, să te îngrijească........

Se întrerupse o clipă şi respiră profund.

- îmi reproşam teribil că te-am obligat să pleci, reluă cu vocea mai joasă. Dacă n-aş fi fost astfel...

De asta a trebuit să vin.

Undeva în hotel se trânti o uşă. Un curent uşor de aer agită încet perdeaua de mărgele, făcându-le să sune. Apoi, se lăsă liniştea, atât de profundă, atât de deplină, încât Christie se simţi sufocându-se. Era atât de contrariată, încât accesul de furie pe care-l resimţise mai înainte domolindu-se, spori în violenţă. Disperarea o gâtuia, o orbea. Silueta lui Matt, în faţa ei, dispăru în spatele unei perdele roşii, apoi albe. Strânse convulsiv pumnii şi începu să bată cu ei în masă.

- N-aveai de ce să vii! izbucni în sfârşit Christie. Spui că ai suferit un supliciu! Dar eu, ce crezi că am simţit? Si nimeni, mă auzi, nimeni nu m-a obligat să părăsesc Kalinda. Mai ales tu!

Se ridică dintr-o săritură, împingându-şi scaunul care se clătină şi rămase o clipă în echilibru pe două picioare înainte de a se izbi cu zgomot de pământ. Dar Christie nu auzi nici măcar zgomotul asurzitor. Surdă şi oarbă, alerga deja spre scară, spre camera pe care o ocupase în ajun. Trânti violent uşa după ea, închise obloanele cu un gest furios şi se prăbuşi în cele din urmă pe pat, cu faţa în cearşafuri, urlând şi suspinând cum nu făcuse niciodată în viaţă.

Mai mult simţi decât auzi uşa deschizându-se cu o asemenea violenţă, încât tremurară pereţii. Din trei paşi, Matt fu alături şi o ridică de umeri, strângând-o atât de puternic, încât o durea.

- încetează să faci pe proasta! îi strigă. Oare nu înţelegi absolut nimic? Nu înţelegi de ce am venit?

O scutură fără măcar să-şi dea seama de forţa sa. Când o auzi pe

Christie scoţând un strigăt de durere, slăbi brusc strânsoarea şi mormăi ruşinat.

- Oh, Christie, de ce eşti oare atât de vulnerabilă, atât de fragilă, atât de mică încât aproape te-aş putea frânge cu mâinile goale... în timp ce încerc doar să nu te rănesc? Mi-e teamă... teamă de mine, de tine. Privindu-te, înțeleg că nimeni nu ți-a făcut rău vreodată, nimeni decât eu.

- Nu! exclamă tânăra fată. Nu, Matt...

îl respinse încet şi se îndreptă pentru a-i ține piept.

- Nu, Matt, reluă ea. Ti-am spus deja că nu te cred răspunzător de ce mi s-a întâmplat. încetează o dată pentru totdeauna să te simți inutil vinovat.

Un suspin o întrerupse.

- Nu-mi este ruşine de dragostea mea pentru tine, îi spuse. Si n-are de ce să-ți fie ruşine că nu poți să mi-o înapoiezi. Dragostea nu se controlează... Dar ultimul lucru pe care l-aş accepta de la tine sau de la oricine, este mila. Nu vreau mila ta, Matt.

Bărbatul o privea intens, cu ochii plini de fulgere şi maxilarele strânse.

- Tot nu înțelegi ce am venit să fac! exclamă el.

Fără o vorbă în plus, o luă sălbatic în brațe şi o trase irezistibil lângă el. Sărutul care urmă era o culme a surescitării şi nu avea blândețea unui preludiu. Un baraj tocmai se rupsese în el, eliberând torente de forță prea mult stăpânite, de care Christie fu luată ca un înotător care se îneacă într-un vârtej. Strivită de pieptul de oțel al lui Matt, cu capul dat pe spate şi respirația tăiată, Christie lăsă să treacă uraganul fără să poată face un gest, nici măcar să înțeleagă limpede ce i se întâmpla. Când în cele din urmă Matt îi dădu drumul, era năucită şi prea agitată pentru a reacționa.

Imediat, bărbatul o luă din nou lângă el şi-şi afundă fața în părul lung în dezordine, pe care-l mângâia cu mişcări bruşte, convulsive. în sfârşit,

mult mai târziu, gesturile se domoliră, se calmară şi Matt scoase un oftat încet, care-l făcu să tremure.

- Iartă-mă, micuță Christie, iartă-mă. Nu voiam să mă comport astfel...

îi murmura încet la ureche şi îşi regăsiră tandrețea.

- Dacă am venit, reluă el, este pentru că îmi erai prea dragă pentru a te lăsa să scapi. Am avut destulă putere pentru a te trimite înapoi, cu scopul de a-ți salva propria fericire. Dar n-am fost destul de tare pentru a o sacrifica pe a mea...

Christie simțea respirația lui Matt răsunând în propriul său piept. Bătăile inimilor lor se confundau, într-o cursă nebună. Tânăra fată simți o uşoară neîncredere cuprinzând-o, apoi cedând locul altui lucru, ceva la care nici nu îndrăznise să viseze. Un sentiment atât de nou, atât de încântător, încât ameți. încet, cu nesfârşite precauții, înălță capul şi deschise ochii. Află în fața ei privirea lui Matt, care o măsura cu intensitate, o foame, o necesitate pe care n-o mai văzuse vreodată în privirea unui bărbat.

- Da, am venit, spuse Matt cu o voce lentă şi gravă. Am venit să te iau cu mine. Pentru totdeauna.

Cu o îmbinare de tandrețe şi autoritate, ridică mâna, îi cuprinse fața şi o trase spre el.

- Vrei... şopti el, vrei să vii cu mine?

- Vrei să spui, Matt, vrei să spui că doreşti să-ți aparțin? Simți pentru mine...

Se întrerupse. Nu vorbise decât printr-un murmur, dar acel murmur era încă prea puternic pentru a exprima o bănuială cumplită. Oare nu cădea iar victimă unei greşeli îngrozitoare?

Intensitatea privirii lui Matt nu slăbi. O clipă mai târziu, un val de tandrețe veni s-o îmblânzească într-o expresie pe care Christie nu îndrăzni

s-o descifreze. încet, bărbatul înclină capul fără să răspundă la întrebarea mută din ochii femeii căreia nu îndrăznea să-i mărturisească dragostea sa. Dar modul în care mâinile lor se împreunară făcu să treacă între ei curentul unei iubiri în sfârşit împărtăşite.

- Nu ştii cât de mult... Nici eu însumi n-am ştiut cât de mult te iubeam, Christie. Până când am aflat vestea acestui accident. Dar trebuie să fie pentru totdeauna. Eşti sigură că vrei? La rândul său, Christie înclină capul, înainte de a-şi găsi cuvintele.

- Nu m-am îndoit niciodată de sentimentele mele faţă de tine, Matt. Tu erai cel care se îndoia.

- Da, mă îndoiam. Pentru că nu puteam crede că erau de-ajuns câteva scurte săptămâni pentru a clădi o dragoste durabilă. Pentru că nu voiam să risc să-ţi distrug fericirea.

îi dădu drumul încet, lăsându-şi mâinile cu regret să se oprească pe umerii săi.

- Christie, reluă cu o voce gâtuită, trebuie să privim lucrurile în faţă, chiar dacă ne iubim cu pasiune. Nu, lasă-mă să termin... Ce am de spus este destul de dificil şi trebuie să-mi păstrez ideile limpezi pentru a anticipa viitorul nostru şi a apăra şansele noastre de fericire. Oare ai să fii în stare să te dezrădăcinezi complet, Christie? Nu se pune problema doar a unei călătorii scurte. Poate să fie pentru totdeauna. Pe viitor, toată viaţa mea se va desfăşura în aceste regiuni.

- Oare n-am acceptat deja această schimbare a vieţii în clipa în care vaporul meu a părăsit Anglia? răspunse calm tânăra fată.

- Nu, nu este acelaşi lucru. Pleci nepăsătoare, în căutare de noi orizonturi. Nerăbdarea tinereţii te făcea să închizi ochii asupra dificultăţilor celui care se exilează pentru totdeauna. Stiai că trecutul tău era mereu acolo, pentru a te primi, familia, prietenii, amintirile tale. Oare

poți lăsa toate acestea în urmă, fără regret?

Christie nu răspunse imediat. Se gândi îndelung. în sfârşit, se ridică, se duse spre fereastră şi privi prin crăpăturile obloanelor peisajul tropical care se întindea sub ochii ei.

- Răspunsul meu este da, Matt, spuse în cele din urmă, cu o voce gâtuită. Dacă mă iubeşti suficient....

- Te iubesc suficient, Christie. Dar mai este un lucru. Sau mai degrabă două. Si care sunt importante...

- Stiu, fiii tăi, David şi Peter.

Se întoarse complet şi se apropie de el.

- Nu ştii cum mă vor primi, cum vor reacționa văzând o străină luând locul mamei lor, nu-i aşa, Matt?

- Da şi nu. Tu, te simți în stare să intri într-o familie deja constituită? Să accepți copiii unei alte femei?

Christie îl privi cu nişte ochi care îşi regăsiseră toată luciditatea.

- Nu este exact ce vrei să spui Matt şi cred că înțeleg ce ascunzi probabil de tine însuți. Ce vrei să ştii, de fapt, este dacă voi fi în stare să-i iubesc de parcă ar fi ai mei. Dacă voi fi capabilă să le ofer dragostea de care au nevoie. Tot ce-ți pot răspunde, Matt, este că voi face tot ce pot. Voi face totul pentru a înlocui până la un anumit punct ce au pierdut... dacă, în ce-i priveşte, vor face un efort să mă iubească. Si dacă mă vei ajuta să-i înțeleg, cu ajutorul dragostei tale.

- Nu cred că vei avea nevoie de foarte mult ajutor în acest domeniu, îi răspunse Matt cu un zâmbet.

îi întinse brațele şi ea alergă să se cuibărească acolo. Rămaseră îndelung îmbrățişați, murmurând cuvinte care se desluşeau cu greu, pe care doar îndrăgostiții le înțeleg în comuniunea lor. Prin sărutări, şterseră ultimele îndoieli, ultimele temeri ale unei iubiri care n-ar fi împărtăşită pe

deplin. în sfârşit, liniştiţi, fericiţi, se îndepărtară atât cât să se contemple în fericirea lor şi Christie desenă tandru cu un deget curba buzelor bărbatului pe care-l iubea.

- Stii totul despre mine, Matt, ştii că te-am iubit înainte chiar de a mi-o mărturisi mie însămi. Totuşi, la început păreai atât de rece, de indiferent... M-ai fi aruncat în apă pentru a mă face să plec de pe insulă cât mai repede, dacă ai fi putut...

- Pentru că, încă din primul moment, am bănuit ce se va întâmpla.... Si apoi... mai bine să fiu cinstit, nu-i aşa? îmi era teamă să-mi dăruiesc inima unei mâini de fată, care nu-mi ajunge la umăr, care o clipă seamănă cu o copilă şi o clipă mai târziu cu o femeie - copil, provocatoare fără măcar să bănuiască fascinaţia pe care o exercită asupra bărbaţilor; o puştoaică insuportabilă care părea să simtă o plăcere răutăcioasă în a se face nesuferită, cu susceptibilitatea şi onestitatea sa... M-am gândit vag să mă recăsătoresc într-o zi, dar silueta viitoarei mele soţii nu semăna deloc cu ce erai tu.

- Crezi că dragostea ideală seamănă întotdeauna cu realitatea? răspunse Christie râzând. La început, te detestam, Matt. Dar nu puteam să abandonez fără să-ţi dovedesc că voi pleca din cauza ta. Si apoi, într-o zi, ai părut că-mi accepţi prezenţa. Atunci...

Se întrerupse, roşind cu timiditate. Matt o trase lângă el, strângând-o în braţele sale.

- Stiu, îi spuse. Noaptea pe care am petrecut-o la bordul lui "Chiton"... în acea seară, am fost cu adevărat odios.

Un zâmbet ironic i se contură pe buze.

- Dacă ai fi ştiut, reluă el. Exact în acea clipă am înţeles că ai câştigat. De aceea am făcut toate eforturile pentru a încerca să te deziluzionez, să te fac să crezi că era vorba de un capriciu de adolescentă, pe care îl vei uita

repede...

- N-a mers foarte bine, spuse Christie.

- Totuşi, credeam că am reuşit atât de bine. Tratându-te cum am făcut-o, în asemenea împrejurări, prima fată venită ar fi înţeles unde duceau probabil avansurile mele... Asta m-a uluit. în loc să joci festele obişnuite, să-ţi afirmi cu indignare virtutea sau să mă faci să joc după cum îmi cânţi, ca celelalte, m-ai prins în propria mea capcană. Ai dat dovadă de o demnitate, de o inocenţă care m-a făcut să-mi fie ruşine de comportarea mea. Si totuşi, din instinct, n-ai făcut nimic ce mi-ar fi putut răni vanitatea masculină cea mai susceptibilă...

Christie nu răspunse. îşi amintea foarte bine acea noapte, temerile şi speranţele sale. într-adevăr, înţelese instinctiv că nimic nu putea distruge încrederea pe care i-o acordase. Poate îi va mărturisi într-o zi că fusese foarte aproape de a pune în discuţie principiile în care credea. Dar alungă repede această idee. Era prea plină de alte gânduri, mai urgente, mai importante, de la satisfacţia acelei pasionate dorinţe feminine, de a se şti iubită şi de a putea înapoia dragostea pe care o inspira.

O amintire îi apăru brusc în memorie. Oare care era acea misterioasă propunere de care Matt îi vorbise de mai multe ori, dar pe care în aglomerarea evenimentelor, uitase să-l facă să i-o precizeze?

Vraja se rupse pe loc. Bărbatul îşi scoase tabacherea, îşi lăsă timp să aprindă o ţigară şi exală un lung nor de fum.

- Există planuri în curs pentru a declara Kalinda sit protejat, îi spuse. Fauna sa submarină este foarte rară pentru a nu fi apărată cu orice preţ. Societatea de salvare de care aparţin este gata să cumpere afacerea cu scoici a unchiului tău şi a te despăgubi la valoarea sa. Dar ţi se va lăsa proprietatea casei şi dreptul de a veni să stai acolo de câte ori vei vrea.

Se întrerupse, cu un aer gânditor.

- Dar eu aveam o cu totul altă propunere să-ți fac. Voiam să aduc copiii să petreacă acolo câteva săptămâni de vacanță, să văd cum ar fi evoluat lucrurile între voi. Gândindu-mă bine, am preferat să nu dau curs acestui proiect. Mai ales pentru că ar fi fost o mărturisire că...

Ezită înainte de a încheia:

- ... că mă gândisem deja să-mi împart restul vieții cu tine...

Christie era şi ea gânditoare. Se întoarse spre fereastră şi deschise obloanele. Soarele înconjurase casa şi acum era umbră. Foarte aproape, marea albastră fremăta încet.

- Si Melanie, Matt? spuse fără să se întoarcă. Te-am văzut sărutând-o într-o seară, lângă debarcader. Eşti sigur că nu-ți vor lipsi buchetele sale de flori?

Bărbatul izbucni într-un râs uşor şi veni s-o înconjoare cu brațele, rezemându-şi capul pe umărul ei.

- Oricum, n-ai să fii geloasă pe toate femeile pe care le-am sărutat sub clar de lună!

- Nu, bineînțeles.... Cu condiția să nu le mai săruți.

- Christie! Ți-ai pierdut deja încrederea în mine?

Tânăra fată se întoarse brusc, încă prizonieră în brațele lui Matt, şi-l privi cu teamă:

- Melanie este o scorpie! exclamă ea. Nu se gândea, cel puțin ea, să vă căsătoriți?

Matt o prinse de bărbie cu o mână fermă şi o privi intens, cu vechiul său zâmbet sarcastic:

- Iubito, Melanie nu este genul de femeie pe care un bărbat cu mintea sănătoasă s-o ia de soție. A vrut o aventură cu mine și a avut-o. Cunoaște regulile jocului...

- Când nu le impune pe ale sale.

- Exact. Aparent, eu joc mai bine decât ea...

Matt devenise iar grav. Cu un gest impulsiv, Christie îl strânse în brațe. Țigara pe jumătate consumată zbură pe fereastră, în timp ce buzele li se întâlniră într-un sărut lung, plin de pasiune. Cu un oftat de încântare, Christie se lăsă pradă dragostei sale. îi înapoia lui Matt sărutările cu înflăcărarea unei pasiuni care o mistuia ca un foc cu care nu mai încerca să lupte.

Timpul trecea, cuvintele încetând să existe, pentru a se transforma în veşnicie. Brusc, Matt o îndepărtă cu bruschețe:

- Nu, dragostea mea, destul. Nu aici... îi spuse cu o voce răguşită. N-aş putea rezista tentației: să fiu atât de aproape şi în acelaşi timp atât de departe de a te avea... în clipa aceasta, te doresc prea mult.

- Si eu te doresc, Matt...

Cu regret, Christie se îndepărtă de pasiunea care ardea în ochii lui Matt. Plecă pleoapele, pentru a ascunde focul care ardea în ai săi.

- N-aş fi crezut că mă voi simți astfel vreodată, plină de o dorință atât de mare, de nevoia de a-i aparține bărbatului pe care-l iubesc, spuse în şoaptă tânăra fată.

- Acum înțelegi de ce am făcut totul pentru a combate o asemenea trezire înainte să fie prea târziu? îi spuse Matt, recăpătându-şi stăpânirea de sine. Voiam să fiu mai întâi sigur de tine, sigur de sentimentele tale față de mine. Si voiam ca şi eu să fiu sigur de ale mele, să nu risc să te rănesc...

- Matt, te iubesc atât de mult!

- Te iubesc, Christie. Din toată inima...

Se scutură, se îndreptă spre uşă, o deschise şi întinse mâna.

- Haide, vino, mica mea pescuitoare de scoici! Avem o mulțime de lucruri de făcut, pregătiri de pus la punct. Si o călătorie de făcut. De data aceasta, împreună.

- Da, Matt. împreună!

Christie alergă veselă spre el pentru a-şi pune mâna, viaţa, în mâinile sale şi a face împreună primii paşi spre viitorul lor.

în timp ce coborau treptele trosnind de vechime ale scării de lemn, Christie îşi aminti ce-i spusese draga şi bătrâna doamnă Allen, pe vapor, când îi ținuse mica sa predică. Ce spusese, exact? Ah, da... Fericirea nu este niciodată o chestiune de loc sau de împrejurări. Ființele şi nu locurile sunt cele care ne produc dureri, dar şi cele mai mari fericiri...

Bătrâna doamnă oarbă, avea o viziune foarte pătrunzătoare despre viață şi dăduse dovadă de mare înțelepciune. Deoarece Christie găsise în Matt Denham cele mai vii temeri. Si cea mai mare fericire.

Sfârşit